

СТИВ Мосби

50 / 50
УБИЕЦ

СТИВ МОСБИ 50/50 УБИЕЦ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Невероятен трилър за любов, смърт и избора между тях.

Опитен детектив — легенда в полицията, болезнено изобретателен престъпник, известен като 50/50 килър, и млад следовател са основните действащи лица, забъркали се в смъртоносния трилър. Предпочитаните жертви са млади двойки. Кой ще оцелее избира убиецът, който подлага на изпитание любовта им. Изненади, обрати, размисли, заблуди и жизненоважни решения дебнат читателя от всеки ред.

КОГО ЩЕ ИЗБЕРЕШ?

Стив Мосби е роден през 1976 г. в Хорсфорт, Англия. Завършил е философия. Живее и работи в Лийдс. От малък проявява интерес към писането, а по-късно се увлича от научната фантастика, трилъра и ужасите в литературата. Издал е осем романа, преведени на много езици. В момента работи над деветия си трилър.

Абсолютно омагьосващ трилър.

„Daily Mail“

ПРОЛОГ

— Може и да не ходим — заяви тя. — Ако не ти се ходи.

Джон Мърсър се погледна в огледалото и не отговори. Наблюдаваше как ръцете на съпругата му се протягат към него, за да се заемат с вратовръзката. Грижеше за него, както обикновено. Вдигна брадичка, за да ѝ помогне, макар и малко, докато тя оформяше възела. Отначало го направи хлабав, след това внимателно го затегна.

— Хората ще проявят разбиране.

Как само му се искаше да е така. Хората щяха да се преструват, че му съчувстват, ала дълбоко в себе си щяха да знаят истината: че не е изпълнил дълга си. Представи си какви приказки плъзват в стола. Всички щяха да обсъждат факта, че отсъства, и да разправят, че сигурно му е много трудно. Независимо от това щяха да си мислят, че както и да се е чувствал, е трябвало да отиде на погребението: да стисне зъби и да си изпълни дълга. Това бе най-малкото, което можеше да направи. Сигурно щяха да са прави. Непростимо бе да не отиде. А нямаше никаква представа как ще издържи.

Ейлийн пхна късия край на вратовръзката между копчетата на ризата и приглади издутината с ръка.

— Не е нужно да ходим, Джон.

— Ти не разбираш.

В спалнята нахлуваше оловносиня светлина. Кожата му изглеждаше бледа и отпусната в огледалото, а лицето му — почти безжизнено. Тя все още трябваше да се понапъне, за да го обхване, но напоследък той не се чувстваше толкова набит и здрав, колкото навремето. Ставаше му все по-трудно да вдига разни неща от пода. Изморяваше се прекалено бързо. В момента лицето му бе замръзнало в гримаса между тъга и празнота, а ръцете му висяха отпуснати. Неусетно кога, бе остарял. Имаше чувството, че се е случило съвсем наскоро.

Ейлийн се обади отново.

— Разбирам само, че не си добре.

— Добре съм.

Всъщност не беше. Щом си представеше как се изправя пред събралите се, нещо започваше да човърка сърцето му, да го притиска във все по-стегната хватка. Колкото повече мислеше за това, толкова по-невъзможно му бе да диша.

Зад него Ейлийн въздъхна. След това го прегърна под раменете и притисна буза към гърба му.

Усети как в гърдите му нахлува облекчение. Когато тя го прегръщаше, той си позволяваше да бъде съвсем обикновен човек, да се порадва на мига и да забрави задълженията и отговорностите си, да се отърси от всичко, което му тежеше. Посегна бавно и покри едната ѝ ръка със своята. Нейните бяха малки и много топли.

Останаха прегърнати известно време и той не откъсваше очи от отражението им в огледалото. Макар тежестта ѝ да му действаше успокояващо, Мърсър продължаваше да стои напълно неподвижен като статуя с празни мисли. От време на време забелязваше проблясък на притаени чувства в очите си, ала бе също като в самолет, когато зърваш земята през облаците. Така и не се намираше безопасно място, на което да приземи ума си. Все пак не можеше да остане завинаги зареян във въздуха над земята.

Стисна за последно ръката на Ейлийн, след това се откъсна от прегръдката ѝ.

— Трябва да отида да упражня прощалното слово.

Имаше стотици причини, поради които погребенията бяха тъжни събития, ала онова, което винаги му правеше огромно впечатление, бе броят на присъстващите. Починалият сигурно щеше да остане изненадан колко популярен е бил и до живота на колко хора се е докоснал, без дори да го съзнава. По някакъв начин смъртта съумяваше да призове и събере дори случайните познати на мъртвия. Хората винаги идваха.

На погребенията на полицаи ефектът бе още по-поразителен. Мърсър се огледа. Почти целият отдел бе дошъл, включително пазители на реда, които никога не бяха работили с Андрю. Тук бяха дори онези, които не го познаваха, тласнати от чувство за отговорност и сплотеност. Още с влизането хората изказваха съболезнованията си

на семейството на Андрю, след това се настаняваха в дясната половина на параклиса, запазена за колегите на починалия. Повечето бяха в униформи.

Мърсър бе седнал отпред, до останалите от екипа си. Ейлийн си бе намерила място от лявата страна и той непрекъснато се извърщаше назад, за да я зърне. Всеки път, щом погледът му попаднеше на нея, паниката се уталожваше и той се усещаше по-спокоен. Желанието му да е до нея растеше с всяка изминала минута, ала мястото му бе тук, до Пийт, Саймън и Грег.

Четиримата седяха смълчани; петият бе положен в ковчега в предната част на параклиса. Мърсър впи очи в дървения корпус. Не беше ли прекалено малък, за да побере човека, който бе работил заедно с него години наред. Смъртта смяляваше хората. Това бе поредната причина за тъга на погребение. Дълбоко в себе си имаше чувството, че дори религиозната служба е истинско безбожие.

Наклони леко глава и се заслуша в жуженето на разговорите, шумоленето на пристигащите, отправили се по местата си. От време на време се разнасяше дълбока кашлица и звукът се издигаше нагоре и отекваше, сякаш по мертеците под покрива бяха накацали птици.

Най-сетне свещеникът излезе пред опечалените и застана пред аналоя в предната част на параклиса. Постепенно насъбралите се утихнаха. Човекът заговори в микрофон, който поде гласа му, макар и недостатъчно.

— Събрали сме се днес да окажем последна почит към живота и паметта на Андрю Дайсън, който загина на петнайсети декември, отнет от нас по време на изпълнение на служебния си дълг. Андрю не бе вярващ, затова религиозната служба ни се стори неподходяща. Аз съм свещенослужител, упълномощен от Хуманитарната асоциация да проведе нерелигиозна церемония.

Насочи поглед към задната част на параклиса, лицето му бе обляно в кехлибарена светлина.

— Светът е общност, а Андрю, заедно с нас, бе част от нея — продължи той. — Този факт лесно се забравя в забързаното ежедневие. Всеки върши своята работа. Истината е, че до един сме част от тази общност и животът и смъртта на околните се отразяват и върху нас.

Мърсър погледна наляво и мярна съпругата на Андрю. Беше се отпуснала между двете им дъщерички, стиснала здраво ръцете им,

опитвайки да се държи заради тях. Когато ѝ съобщи, че съпругът ѝ е мъртъв, тя плака дълго и безутешно, ала се прояви като жена с практичен усет. Бе останал край нея цялата вечер и тя го помоли да каже няколко думи за Андрю. Нямахме сили да откаже, но още тогава усети как го завладява паника. Сега седеше на първия ред от своята страна на параклиса, както тя бе на първия ред от другата, и си даваше сметка, че съвсем не притежава нейната решителност.

— Вече не можем да разчитаме на опората на приятеля, на опитния колега, но поне ни остава утехата, че сме имали такъв човек до себе си. Загубата ни е многостранна, но не бива да мислим единствено, че сме останали без приятел, а да оценим факта, че този приятел е бил до нас.

Свещеникът сведе глава над бележките си, след това отново се изправи.

— Смъртта е необратим процес — рече той, — но може да бъде пренасочен от искрената ни нестихваща обич към онези, които са все още с нас.

В този момент Мърсър започна да усеща, че нещо не е наред. Отначало ушите му запищяха, сетне, докато наблюдаваше свещеника, образът на човека се размаза и отдръпна. Косата на тила му настръхна. Сърцето му бавно ускоряваше ритъма си.

Нещо не беше наред.

— Намесата на смъртта носи мъка, оставя ни в шок — продължаваше ораторът. — Онези, които са хранили дълбоки чувства, ще скърбят най-силно. Нито религията, нито силната воля са в състояние да смекчат тази напълно естествена човешка реакция.

Мърсър се обърна на мястото си и огледа скупчилите се в задната част. Пред погледа му заплува море от тела и глави. В дъното на параклиса зееше отворена врата. Навън имаше още хора.

— Каквато и връзка да е прекъснала неумолимата ръка на смъртта, каквито и да са личните ни убеждения, можем да сме сигурни, че онзи, когото сме загубили, е намерил покой.

Мърсър се опита да разграничи лицата. Макар присъстващите да бяха многобройни, така и не успя да зърне познат. Някои от насядалите започваха да се обръщат към него.

Хората го гледаха.

Свещеникът бе замълчал. Мърсър се обърна и забеляза, че се е отдръпнал от микрофона и го наблюдава с очакване.

Беше дошъл неговият ред. Неколцина се прокашляха дискретно и звукът проехтя из параклиса. Той се надигна и бавно пристъпи напред. Листовете, на които бе написал предварително речта си, вече бяха поставени на място. Мърсър ги взе с треперещи ръце и се приведе леко към микрофона.

— Казвам се Джон Мърсър — представи се той. — Много е мъчително, но същевременно за мен е чест да говоря днес пред вас. Истинска чест е, че познавах Андрю Дайсън и като приятел, и като колега.

Чуваше как изговаря думите, ала те звучаха така, сякаш ги изрича друг. Целият бе плувнал в студена пот. Неочаквано се почувства слаб и немощен като старец. Сърцето му заплашваше всеки момент да пробие гърдите.

— Работих с... имах удоволствието да работя с Андрю пет години.

Преглътна.

Останалите от екипа му притеснено го наблюдаваха от първия ред. Пийт, вторият в йерархията след него, се бе намръщил. Той отпусна ръце, сякаш се канеше да се изправи и да пристъпи към него. Мърсър поклати глава: „Добре съм.“

Не беше добре. В параклиса бе горещо, но въпреки това той трепереше. Краката му...

— През това време...

Ейлийн. Вдигна очи към задната част, потърси я с поглед. Имаше представа къде е седнала, но тъкмо в този миг, когато се нуждаеше от нея, не успя да я забележи.

Докато погледът му се местеше от лице на лице и паниката се надигаше все повече, когато установеше, че не е тя, не спираше да говори.

— През това време той се прояви като един от най-опитните професионалисти, с които някога съм работил.

Някакво движение привлече погледа му и след секунда изчезна. Той се обърна в тази посока.

— Надявам се да послужи като утеха...

В следващия миг отново забеляза движението и думите изчезнаха. Едно лице, взряло се нагло в него, се откри сред останалите.

Това бе Робърт Паркър, не грешеше, нали? Паркър, който бе убил пет момченца в град, разположен на юг. Мърсър го бе видял за последен път в добре осветена стая. Тогава Паркър бе облечен в оранжеви дрехи и палеше неумело цигара със стегнатите си в белезници ръце. Няколко месеца по-късно бе умрял, поразен от ръката на друг затворник.

— ... утеха за съпругата и децата на Андрю...

Думите пресекнаха.

Не бе възможно да е Паркър. Миг след това забеляза мъжа, седнал два реда зад него. Зализаната назад черна коса откриваше кръгло детско лице.

Сам Филипс. Мърсър се бе явявал единствено като консултант по този случай и го бе виждал само на снимка. Затова пък лично беше инспектирал ръждясалите съоръжения, които Филипс бе направил под отдалечената си къща. Не бе възможно и той да е тук. Нали беше в затвора, на стотици километри.

Паркър и Филипс се изправиха.

— Не — отсече Мърсър.

Бързо се огледа и очите му зашариха по редовете — забеляза, че още мъже се надигат. Прехвърляше поглед от човек на човек и щом познаеше лицето, дъхът му спираше.

Чарлз И., влязъл с взлом в дома на три жени и оставил телата им привързани към радиаторите.

Джейкъб Нийлс, убиецът от каменоломната.

— Не.

Харис Дейл, който бе ликвидирал цели семейства, едно по едно.

И една последна фигура, застанала сама в дъното на параклиса. Мърсър не успяваше да го види ясно; незнайно защо той бе потънал в сянка. Независимо от това личеше, че главата на мъжа има неправилна форма. Имаше рога...

Като един мъжете се отправиха наляво и надясно, промъкнаха се покрай седналите и се насочиха към централната пътека на параклиса. Всички до един го наблюдаваха.

Неочаквано сърцето на Мърсър се отпусна. Напрежението се стопи; не остана нищо. Той самият не съществуваше. В него върлуваше единствено паника.

— Не.

Пийт бе застанал до него. Отпусна ръка върху рамото на шефа си.

— Всичко е наред, Джон.

Мърсър отблъсна ръката на колегата си и го зяпна.

— Не ги ли виждаш? — Той посочи хората на пътеката.

Пийт по принцип бе срамежлив и притеснителен, ала сега по лицето му се бе изписала тъга, каквато Мърсър никога не бе виждал. Не смееше да срещне погледа на началника си, бе свел очи, стиснал зъби.

— Джон — заговори тихо той. — Моля те, ела да седнеш.

— Няма, ти просто не разбираш...

Погледна отново към пътеката. Мъжете пристъпваха много бавно, точно както биха се придвижвали мъртъвци. До един се взираха в него с празни очи.

Пийт отново сложи ръка на рамото му.

— Джон, аз съм... Пийт.

— Ти просто не разбираш.

— Разбирам. — Пийт го прегърна. — Разбирам те.

Мърсър се поколеба, за момент се почувства объркан, сетне го прегърна и заплака. Пийт го притискаше към себе си, без да спира да шепне:

— Всичко е наред, да вървим.

Поведе го по пътеката. Мърсър се опитваше да държи очите си затворени. Когато ги отвори, макар да беше за кратка секунда, бледите лица се оказваха до неговото и продължаваха да го наблюдават. Остави се Пийт да го изведе; зад тях пристъпваха Грег и Саймън. Бяха по средата на пътеката, когато усети Ейлийн да докосва другото му рамо. Хората се отдръпваха, за да могат да минат.

И така, скупчени, за да се защитят, те излязоха на светло.

ПЪРВА ЧАСТ

ДВЕ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Едно от първите неща, които научаваш, е, че най-важният елемент за началото на разследването е да подходиш с отворено съзнание, без предубеждения. До известна степен е точно така.

Когато пристигнете на местопрестъплението, не бива да формирате окончателно мнение, колкото и очевидно да ви се струва всичко. Всяка смърт без свидетели трябва да се приема (и да се разследва) като убийство, докато не бъде установено противното. Първата ви задача е да съберете доказателства от местопрестъплението и да си направите изводи на базата на фактите пред вас. Те са тези, които дават посоката на случая, затова поемете по пътя, определен от тях.

Това е истина, която ще потвърди всеки опитен следовател, но винаги остава място и за инстинктите ви. С течение на годините се научавате да се вслушвате във вътрешния си глас, макар и другите да не го чуват.

Приемливо е и не би ви навредило, ако поемете в посоката, в която той ви насочва.

Откъс от „Следите остават“ от Джон Мърсър

*2 декември
14 часа до изгрева*

17:15 часът

И Кевин Симпсън, както и повечето хора, рядко се качваше на тавана.

Надникна веднъж, когато се премести да живее тук. Проточи врат, пъкна рамене в прашната дупка и обходи помещението с фенерче. Реши, че ще направи нещо, макар дълбоко в себе си да знаеше, че няма да се заеме. Слезе по нестабилната стълба и забрави за тавана.

Ако се бе качил днес — четири години след онзи кратък оглед, — щеше да завари там дявола, свит в ъгъла, облян в сиво-синкава светлина.

Дяволът стоеше почти напълно неподвижен, насочил поглед към малък монитор пред себе си. През слушалките долиташе говор от къщата, в която бе монтирал наблюдателна техника. Отначало Симпсън нямаше да разбере какво точно вижда и сигурно щеше да реши, че не е реално, че клекналият в ъгъла дявол е чисто и просто продукт на халюцинация.

Само че Кевин Симпсън, както и повечето хора, рядко се качваше на тавана. Дяволът бе прекарал горе дни наред, напълно необезпокояван. Спеше точно над спалнята на Кевин, държеше храната си в една торба, отпадъците — в друга. Дяволът непрекъснато го шпионираше.

Целият този ден бе наблюдавал и слушал двамата обитатели на къщата, които не подозираха за присъствието му. Момичето пристигна в девет и петнайсет сутринта. Двамата пиха кафе и закусиха заедно. Разговаряха. Най-сетне, в четири и петнайсет, тя си тръгна.

Дяволът чу всичко, което казаха и направиха.

Когато момичето излезе, той зачака.

Продължаваше да стои. Най-сетне се надигна от ъгъла и светлината от монитора издължи сенките от крайниците му по стените също като на паяк. Повечето от необходимото — въже, газ — беше на сигурно място в резервната стая на Симпсън. Въпреки това дяволът взе чук, когато запълзя по пода към капака.

Резето и механизмът на металната стълба бяха смазани един ден, докато Симпсън бе на работа. Сега се отваряха безшумно и на тавана нахлу лъч светлина от коридора долу, разкривайки сиви парцаливи паяжини, плъзнали по гредите.

Дяволът заслиза.

Кевин Симпсън не се събуждаше изведнъж, връщането му към света приличаше на постепенно осъзнаване. Докато траеше този процес, той държеше очите си затворени. Така му се струваше най-разумно, макар мислите му да не бяха достатъчно ясни, за да си обясни защо.

Макар да не искаше, сетивата му се изостряха.

Цялото му тяло бе обгърнато от лепкава топлина.

Нещо го притискаше.

По лицето си усещаше хладен въздух, а по челото и отстрани на носа се стичаха капки пот. Температурата наоколо го караше да мисли, че е на сауна в клуба.

Водата плискаше и се разливаше. Горещи бълбукащи мехурчета се промъкваха между пръстите на краката му.

Във ваната съм.

В същия момент изпита омраза към себе си.

Ако не го мислиш, няма да е истина.

Кевин нямаше как да върне мислите назад и с огромно нежелание започна да обръща внимание на останалите си сетива. Светът, макар все още да не го виждаше, се появи около него. Вече знаеше, че е легнал, че е гол и потопен във вода. Твърдият порцелан убиваше на врата му и го притискаше под раменете.

В едното от тях пулсираше ужасна болка...

Едва тогава си спомни взломаджията. В стаята му имаше непознат, който го нападна и...

Паниката се надигна и той се замаята, ала ръцете му бяха стегнати с въже, притиснати отстрани, краката му също бяха неподвижни. В носа му нахлу вода. Опита да се закашля, ала не успя — господи, устата му бе покрита с нещо. Паниката се превърна в пронизителен писък, който избликна от сърцето. Отчаяно издиша през носа, след това пое въздух. В устата си усети горчив солен вкус. Побърза да преглътне, за да не повърне.

— Успокой се, иначе ще се удавиш.

В този момент Кевин застина на място. Все още не бе отворил очи.

Крадец.

Ако Кевин не си спомняше как седеше, след като тя си тръгна и се опитваше да ѝ напише имейл, щеше да успее да се убеди, че е изненадал крадеца, влязъл с взлом в къщата му. Нямаше значение, че се бе обърнал и погледът му бе попаднал на мъжа, застанал на вратата зад него, нито че той бе нахлузил маска на дявол и носеше чук. Непознатият искаше пари и го беше завързал. Скоро щеше да вземе нещата на Кевин и да си тръгне.

След това чу проскърцване, когато натрапникът спря кранчетата на чешмата, последвано от приглушеното гъргорене на водата в тръбите. Сякаш във вените на къщата, зад стените нещо вреше и кипеше.

— Отвори очи.

Никак не му се искаше, но се подчини. Банята бе пълна с пара. Видя, че е полепнала по огледалата и вратата на шкафчето. Беше избила по челото му и се стичаше по слепоочията.

Мъжът бе приседнал върху капака на тоалетната чиния до ваната. Все още бе с противната маска: розова гумена кожа, кичури черна коса, лепнати на брадичката и по черепа. Рогата бяха изработени от нещо подобно на стари кости.

Дяволът. Кевин не можеше да откъсне очи от него.

— Така вече е по-добре — кимна мъжът.

Чак сега Кевин разбра, че лежи завързан във вана с гореща вода, напълно безпомощен в ръцете на ужасния непознат. Човек с маска.

Грешка, помисли си той. Беше станала някаква грешка.

Мъжът се наведе и вдигна оставения между краката си чук. Кевин усети как паниката се надига, ала този път си наложи да остане напълно неподвижен.

Не се дави.

— Много съжалявам за всичко. — Мъжът оглеждаше с интерес оръжието, сякаш не бе сигурен какви поражения може да нанесе. — Може и да останеш жив след цялата тази работа. В такъв случай те моля да ме извиниш, че съм те наранил. Налага се.

Възможно. Налага се.

— Кимни, ако разбираш.

Кевин кимна, доколкото можа по-изразително. Грешка, не спираше да си повтаря той. Ако непознатият му отпушеше устата и му позволише да говори, той щеше да обясни.

Похитителят остави чука.

— Знам на кого пишеше имейл — рече той. — Отдавна ви наблюдавам и двамата.

Господи!

— Прочетох всички имейли, които си пращате. Знам паролите ви. Извадих си ключове от всичките ви врати. Виж.

Мъжът показва огромна връзка ключове и лекичко ги разклати. Кевин плъзна поглед по тях, ала те се местеха прекалено бързо и не успя да различи кои са от неговите врати. Не всички бяха негови. Не че имаше значение. Въпреки това кимна.

Мъжът остави ключовете на пода.

— Понякога влизах в къщата ти, когато те нямаше. Преравах ти нещата. Четях ти писмата. Спях на тавана ти. Следвах те, когато отиваше на работа и когато се връщаше.

Значи не е грешка. Кевин не откъсваше поглед от мъжа и се опитваше да си спомни дали не е видял нещо, дали не е забелязал някой подозрителен. Така и не успя да си припомни. Човек просто си върви и не се оглежда. Някой хитър и умен лесно би те проследил.

— Не си ме виждал — заяви мъжът. — Много внимавам. Затова пък аз съм те виждал. Наблюдавах те по цял ден. Наблюдавах и двамата.

Кевин предпазливо кимна. По челото му се стичаха капки пот, пареха очите и той мигаше непрекъснато. Водата се плискаше по стените на ваната.

Мъжът с маска на дявол се наведе към пода и вдигна нещо друго. Беше кутийка в червено и жълто.

Газ за запалки.

Кевин усети как се вледенява от ужас пред неизвестното. Опита се да се отдръпне, но не успя да помръдне. Затова пък усети, че се е изпуснал.

Непознатият стисна ръце, без да пуска кутийката. Беше от онези, които изливаш върху барбекю на открито, за да подхраниш пламъците. Мъжът я бе насочил към Кевин. Наведе глава и макар изражението му да бе скрито от маската, се стори умислен на жертвата.

— Сега ще поиграем на една игра, посветена на любовта — заяви той.

3 декември

Осем минути след изгрева

07:26 часът

Беше достатъчно.

Тялото на Симпсън се гърчеше във водата, но той бе престанал да се съпротивлява. През дима в стаята дяволът видя, че Кевин вече няма почти никаква коса, а кожата по сляпото му лице е изгоряла и обелена. Май не можеше и да диша. Дори все още да не беше издъхнал, скоро и това щеше да стане. Тези неща бяха чисто и просто въпрос на степенуване.

Дяволът изключи дигиталния касетофон и погледна дисплея.

Осем минути и петнайсет секунди запис. Съвсем малка част щеше да му свърши работа.

Банята вонеше и той с облекчение излезе в коридора и затвори вратата, за да скрие мръсотията вътре. Над него висяха жиците на обезвредения преди края на играта детектор за дим, за да не се включи при подпалването на Симпсън.

На дявола му предстоеше да свърши още няколко неща, преди да си тръгне. В малкото случаи, когато оставяше Кевин сам, бе заличил всички следи от наблюдателна техника в къщата. Не че на този етап имаше някакво значение, но поне се записваше с нещо, докато чакаше жертвата да дойде в съзнание. Освен това провери дали няма нови имейли. Питаше се какво ли прави в момента момичето, което бе идвало вчера.

Сигурно спеше — без дори да подозира какво е извършила.

Тази работа нямаше да продължи дълго.

Трябваше да прибере още няколко неща. Тръгна към долния етаж и пътъом пхна дигиталния касетофон в джоба на гащеризона си.

Записът щеше да му потръбва, когато дойдеше време за телефонното обаждане.

3 декември
22 часа и 40 минути до изгрева
08:40 часът

МАРК

Като знам колко много ми липсваше Лиз, бе направо невероятно, че не я сънувах почти никога. За шест месеца случаите се брояха на пръстите на едната ми ръка. Дори тогава не сънувах точно нея. Усещах присъствието ѝ тъкмо защото я нямаше. Същото беше и докато бях буден.

Сънят тази сутрин не беше много по-различен. Седях на плажа по къси панталонки и се вирах към хоризонта. Кожата ми беше мокра, цялата в полепнал пясък, треперех целият. Морето се плискаше лениво, спокойно и ведро, водата бе леко набраздена. Вълните се укротяваха всеки път, когато се протегнеха към брега, преди да се оттеглят с тихо съскане. Небето над мен бе синьо, бездънно и избледняваше точно преди да се слее с безкрайното море в далечината. Странни букви, изписани от прелитащи птици, се рееха над него.

Това бе всичко.

Сънят изглеждаше напълно безобиден, ала когато се будех, се чувствах като премазан, притиснат от отчаяние и физическа тежест. За миг дори не успях да разпозная празната стая около мен. Къде съм? След това се сетих, че се преместих в другия край на страната. Апартаментът, новата работа. Потрих очи, за да прогоня съня, и дланта ми стана мокра.

За бога, Лиз, казах си аз.

Как избираш кога да дойдеш?

След това се спрях, защото усетих, че нещо не е наред. Беше ми необходима една-единствена секунда, за да разбера. От новата ми спалня се носеше тиха музика. Тъкмо това ме притесняваше. Смътно си спомних, че одеде, преди отново да се върна към съня си, звучеше различна мелодия. Обърнах глава настрани и погледнах радиочасовника...

— Мамка му! — възкликнах аз. Това ми се стори недостатъчно.
— Майната му.

Преди повече от час трябваше да съм излязъл от банята и да съм заредил кафеварката. Затворих очи.

Ама и ти ги избираш едни дни, за да се появиш.

По-малодушен човек би скочил веднага и би огласил с „Мамка му“ и „Майната му“ цялата къща, но имаше неща много по-важни от едно закъснение. Затова останах да лежа още няколко секунди, дишах дълбоко и се опитвах да задържа съня, който ми се изплъзваше. Натрапчивото чувство на отчаяние се задържа и от това не ми стана никак приятно. Осъзнах обаче, че понякога е по-добре да усетиш нещо такова, отколкото никога да не почувстваш нищо.

Ама и ти ги избираш едни дни, за да се появиш, помислих си аз.

Въпреки това си винаги добре дошла.

Накрая се надигнах от леглото и излязох в коридора, като се опитвах да си спомня къде, за бога, се намираше банята в новия ми апартамент.

В девет и трийсет, точно половин час закъснял за първия си работен ден, влязох на паркинга, покрит с хрущящ чакъл и ограден с вериги.

Времето сякаш беше усетило настроението ми и утрото бе противно, дори гнусно. Небето бе покрито с мръсни размазани облаци, подобни на киша, през която са минали десетки стъпки. Сякаш природата не можеше да реши дали да завали сняг както си му е редът, или да се въздържа. Само от време на време притъмняваше и започваше да ръми. Туфите проскубана трева, пръснати около паркинга, бяха оплескани с кал. Докато идвах насам, слушах местното радио. Говорителят, който съобщаваше прогнозата за времето, весело обяви, че има и добра, и лоша новина. Дъждът щял да спре по обедно време. Затова пък по-късно да очакваме сняг.

В края на паркинга се намираше приемната на полицията — ниска разпиляна сграда. Зад нея беше накацал истински лабиринт от постройки, свързани с бежови бетонни алеи. Малкото трева, която стърчеше на места, отразяваше притъмнялото небе и навяваше тъга. Преди месец, когато идвах за интервюто, си казах, че управлението прилича по-скоро на място, където човек би извършил престъпление, а не където би съобщил за него. Приличаше на изоставена лудница.

Загасих колата и дъждът започна да барабани по-ритмично по покрива. Капките полепнаха по предното стъкло и постепенно скриха

гледката.

Бях закъснял за първия си работен ден. Едва ли щях да се представя по-непрофесионално, ако се бях появил в тъп костюм на клоун. За момент показалецът на дясната ми ръка се отпусна разсеяно върху левия лакът. Не можех да направя нищо и вместо да продължавам да мисля, се стегнах, слязох и пресякох паркинга към входа.

Рецепцията бе типична за полицейско управление. Таванът беше черен, подът — покрит с разръфан мокет, а стените бяха от светли бетонни тухли. По таблата имаше забодени листовки с предупреждение *Пазете велосипеда си!* В малката чакалня, където нямаше жива душа, се виждаха оранжеви пластмасови седалки. Отвън управлението приличаше на лудница, а отвътре — на санаториум.

Рецепцията бе разположена точно срещу входната врата. Две сравнително привлекателни момичета бяха седнали зад гишето. Едната, от лявата страна, ми се усмихна и затова отвърнах на усмивката ѝ. Беше със светлокестенява коса, прибрана на опашка, и с доста силен грим, макар и добре положен. Другото момиче бе със слушалки и поемаше обажданията.

— Здравсти. Аз съм детектив Марк Нелсън. Нов член съм в екипа на Джон Мърсър.

— А, да.

Тя се пресегна на една страна и дръпна клипборд.

— Новият лакей на Мърсър. Очаквахме ви.

— Имаше задръстване — излъгах аз.

— На ваше място не бих се притеснявала. — Тя ми подаде клипборда. — Трябва да подпишете някои неща.

Името ми бе записано на различни места на листа и аз започнах да се подписвам подред. Момичето не откъсваше поглед от мен.

— Това първото ви назначение ли е? — попита тя.

Усмихнах се, без да вдигна очи.

— Ключките се разнасят доста бързо.

— Да не би да сте изненадан?

— Всъщност не съм.

Наистина не бях, защото очаквах да възникнат въпроси за всеки, който Мърсър назначеше в екипа си — не само за мен. Отчасти се дължеше на статуса му. За ченге той се бе доближил максимално до

понятието знаменитост. Освен че бе известен и уважаван полицаи на работното си място, непрекъснато го търсеха за лекции, консултации, поръчваха му статии, искаха от него интервюта за вестници, дори го канеха в телевизионни предавания.

Най-известен бе с книгата, посветена на приключенията си при залавянето на убийци, въпреки че не бе проявил елементарното приличие първо да се пенсионира. Не беше скрил, че е бил претоварен от работа и подложен на непрекъснат стрес, което преди две години го е довело до нервен срив. Книгата му беше плашещо откровена и не му бе спечелила нито един приятел. А в безжалостния свят на полицейската работа мнозина твърдяха, че нервната криза беше спомогнала. Ала Мърсър не бе от хората, които се влияеха от мнението на околните. Откакто се бе върнал на работа, преди по-малко от година, беше назначил доста, ако може така да се каже, сезонни работници. Нито един от тях не бе успял да издържи на прословутите му високи стандарти.

На фона на всичко това бе наистина неизбежно всеки новопостъпил да бъде възприеман със странна смес от неприкрито негодувание и унизително съжаление.

Знам, че при мен интересът щеше да бъде още по-голям, а чувствата на околните стократно по-засилени. По отношение на традиционния опит, Мърсър бе обърнал съвършено нова страница, защото това наистина бе първото ми назначение. Което означаваше, че не съм никак изненадан, задето момичето на рецепцията беше чувало името ми. Сигурно знаеше за мен много повече от мен самия.

— Първото ви назначение — отбеляза тя и поклати глава с престорено съчувствие, — и да попаднете на Мърсър. Някои хора просто си нямат късмет.

— Точно това исках.

— Ще си говорим пак след седмица. — Тя се усмихна, но така и не разбрах дали е на шега. — Хайде, вдигнете глава и кажете „Здрасти“ на камерата.

На тавана бе монтирана черна топка. Вдигнах поглед към нея и забелязах червената светлина отстрани.

Щрак.

Кажи „Здрасти“ към камерата.

На снимката изглеждам точно какъвто бях по онова време. Мъж в края на двайсетте, малко над среден ръст, със стегнато тяло, което изглежда по-скоро слабо заради новия, все още неочупен костюм. Кестенява, късо подстригана коса. Ако трябва да сме честни, не съм някой красавец. И снимката не беше кой знае каква, но аз и без това не съм особено фотогеничен. Почти винаги излизам в момент, когато правя някаква физиономия. На тази фотография поне изглеждам сравнително самоуверен — мъж, изпълнен с решителност. Въпреки това личи, че съм малко притеснен. На живо успявам да се прикривам по-успешно, само че снимката ме издава.

В досието, към което е приложен фотосът, е набелязано най-важното. Името ми — Марк Нелсън. Възраст — двайсет и осем. Към настоящия момент, макар и неуспешно, съм детектив от половин час.

Миналото ми. Специалист съм по провеждане на разпити. Целият ми опит бе разговори със заподозрени, жертви, свидетели, обиколки из домовете на съседи и роднини. Умеех да предразполагам хората и да различавам тайните им. Преди да постъпя в полицията, бях изкарал бакалавърска степен по психология със специалност „Провеждане на разговори с престъпници“. Още тогава ми беше интересно и откакто постъпих в полицията, си мислех, че ще се квалифицирам в областта на поведенческата психология. Щеше да е също като по филмите. Само че не се получи така, както го мислех. Макар да не бе никак вълнуващо, открих, че уменията ми са в разпитите. Не съм и предполагал, че ще се насоча към подобно нещо, ала животът прави неочаквани завои и понякога скоростта просто те увлича.

В досието пише, че съм завършил академията преди пет години, изкарал съм стажа си и от време на време съм сътрудничил на детективски екипи по текущите им случаи. Не е кой знае колко забавно, но това ми беше работата. Междувременно посещавах всички свързани с тази дейност курсове, на които попадах, за да натрупам опит и да си създам име. Може да се каже, че си губех времето, но през целия този период се стремях към повишение. Накрая поне го получих.

Преди два месеца разбрах, че Мърсър има нужда от човек и щом прочетох обявата, си казах: *Защо не?* Какво губех? Щях да отида на интервюто, да оставя натрупания досега опит да си каже тежката дума

и да се представя възможно най-професионално, поне доколкото ми стигаха силите.

Стреми се към звездите, казват хората, не се примирявай с незначителното.

Може и да ви се стори странно, но не очаквах да ме назначат. Затова, когато две седмици по-късно получих писмо, че съм одобрен, се разкачах като дете из стария си апартамент. Не спирах да мисля за молбата за работа и интервюто, на което се явих. Въпреки това все си повтарях, че нямам шансове, което означаваше, че не ми пука особено. В онзи момент обаче разбрах колко много съм го искал.

Същата вечер седнах и препрочетох книгата на Мърсър от кора до кора, а въодушевляването ми започна да се дави в притеснения и съмнения. Все пак Мърсър бе легенда, а като се познавах, просто не ми беше ясно как ще оправдая доверието му. Ами ако не успееш? В отговор си спомних как Лиз непрекъснато ми повтаряше, че трябва да съм по-самоуверен, че не трябва да се притеснявам толкова много за живота, че трябва да действам и да вървя напред. Огледах разхвърляния апартамент, в който отсъствието ѝ бе толкова осезаемо, и успях да призова решителност от спомените за старите ни разговори.

Независимо от успеха, знаех каква слава му се носи на Мърсър и бе напълно естествено, че част от страха ми се загнезди в мен. Сега, когато погледна снимката си, го виждам как наднича иззад самоувереността ми. Веднага си давам сметка, че в онзи първи ден на работа съм бил нервен.

А и по онова време нямах представа какво предстои.

Петата стая по коридора. Спрях и погледнах табелката на вратата. След това си поех дълбоко дъх и натиснах бравата.

Вътре нямаше никой.

В помещението цареше тишина, като изключим тихото бръмчене на работещите компютри. Предположих, че екипът е някъде навън, и си казах, че съм направил страхотно впечатление.

Въздъгнах дълбоко.

Извини се, постарай се да не повтаряш същата грешка. Точка по въпроса.

Затворих вратата и запалих лампата. Тя забръмча, затрепка, преди да светне, и стана ясно, че усилието просто не си е струвало. Бе от слабите лампи, дето ги има из разните стари офиси, а и обзавеждането не бе нищо особено. Пет изтъркани бюра, отрупани с прекалено много документи, които няма начин да бъдат обработени от петчленен екип. Няколко монитора, огромни компютри, кълба жици, стари папки, скупчени край столове с протрити седалки.

На всяко бюро бе поставена табелка с име и аз бързо се ориентирах кое е моето. Щеше да е много по-добре, ако бюрото бе празно и чисто, но то, разбира се, не беше. Сред прахта и плъзналите навсякъде бележки имаше няколко папки, пълни с материали, които щяха да ми отнемат дни. Имаше и купчина дискове, стегнати с ластик, на които бе лепнато листче с моето име. Вдигнах ги и побързах да ги оставя отново. Все случаи, които отиваха в съда. Господи. Сутринта започна да ми се струва още по-натоварена. Въобразявах си, че ще разполагам със седмици, за да навляза и да се ориентирам, а се налагаше да се справя за броени часове.

Погледнах вбесен камарите, за да им покажа кой е шефът тук и да са наясно, че ще бъдат сразени. Незнайно защо, те никак не се стреснаха.

Зад моето бюро се намираше работното място на Мърсър.

— Мама му стара.

Не знаех дали съм изненадан и дали подсъзнателно не съм очаквал тъкмо това. Истината бе, че нямаше нито едно празно местенце, на което да се разположа, за да започна работа. Купчините хартии, които бяха затрупали стаята, изглеждаха така, сякаш нито един лист не си е на мястото. Червената лампичка на телефонния секретар показваше, че са оставени петнайсет съобщения.

Значи това беше новият ми шеф: небезизвестният детектив Джон Мърсър. Работното му място издаваше, че тук седи или гений, или луд. Не знаех какъв е точно, но имах чувството, че ако ненадейно го прегazi камион, тогава ще се наложи поне петдесет чакащи случая да бъдат довършени или да се започнат отначало. Който и да наследеше този хаос, никога нямаше да успее да се справи.

Вдигнах поглед към стената зад бюрото. На нея бе закачена черно-бяла снимка на Мърсър и кмета. Тази година бе получил награда за службата си в полза на обществото. В горния ъгъл бе написал

собственоръчно „Ха! Ха! Ха!“ с черна химикалка, сякаш наградата го притесняваше. Един вид: *Виждате ли какво ми се налага да търпя?* Важното бе, че снимката бе закачена на стената и колкото повече се вирах в нея, толкова повече ми се струваше, че изражението му никак не отговаря на написаното в ъгъла. Доколкото си спомнях, снимката бе правена сравнително скоро, след като се бе върнал на работа. В очите и около устата на детектива се бе събрала тъга. Кметът слагаше медал с лента на врата му. На мен Мърсър ми се стори уплашен да не би медалът да се окаже прекалено тежък.

Бях се запознал с него на интервюто и ми се видя разсеян. Интересуваше се единствено от разпитите, които бях провеждал за института „Найсдей“. Най-вече с Джейкъб Нийлс, един от престъпниците, които Мърсър бе арестувал — всички останали въпроси задаваха хората от екипа му.

Все още разглеждах снимката и се чудех над контрастите, когато телефонът на бюрото на новия ми шеф започна да звъни. Цяла една секунда го гледах нерешително, сякаш щях да извърша нещо нередно, ако взема слушалката.

Стегни се, Марк, казах си аз и на третото позвъняване вдигнах.

— Кабинетът на детектив Джон Мърсър. Разговаряте с Марк Нелсън.

— Здравейте, детектив Нелсън. — Гласът на жената бе спокоен и топъл, сякаш не се опитваше да прикрие, че се забавлява. — Аз съм Ейлийн. Не се познаваме. Сигурно сте новото слугинче на мъжа ми.

Не се засмя, но наблегна на думата „слугинче“, сякаш за да ми подсказже, че не говори сериозно. Усмихнах се.

— Това го пише на новата ми визитка.

Този път тя се разсмя.

— Сигурно. Съпругът ми там ли е?

— Съжалявам, няма го. — Огледах стаята, сякаш очаквах да се материализира всеки момент. — Няма никой.

— Съвсем никой ли?

— Сам съм.

— Днес е първият ви ден, нали?

— Да.

— Така си и помислих. Джон ми разказа за вас. Сподели, че е силно впечатлен от автобиографията ви и няма търпение да започнете

съвместната си работа.

— Наистина ли?

— Самата истина. — Тя, изглежда, не разбираше, че току-що ми е казала нещо невероятно, но добави: — Казвам ви го, защото той никога няма да ви го каже. Как се чувствате засега?

— Не много добре. — Наместих се на стола на Мърсър. — Закъснях. Честно казано, нямам никаква представа къде са хората.

— Тъкмо това се канех да попитам.

— Съжалявам.

— Не се притеснявайте. Горкичкият. Сигурна съм, че ще проявят разбиране. Пътищата са просто ужасни. Съпругът ми се загуби през уикенда, затова не му позволявайте да ви трие сол на главата.

— Няма.

— Доколкото разбирам, сте отскоро в града.

— Така е — потвърдих аз. — Преместих се от крайбрежието преди два дни, но това не може да ме оправдае, че къснях.

— Може ли да ви наричам Марк?

— Разбира се.

— На колко години си, Марк?

— На двацет и осем.

— Колко си млад. Слушай, Марк. Струваш ми се много приятен, а аз знам колко страшен може да бъде съпругът ми. Поне на такъв се прави пред хората. Затова ти предлагам следното. Ако ми направиш една услуга, ще се погрижа Джон да не те тормози прекалено много. Той ме слуша.

— Много мило — отвърнах аз. — Независимо от това, ще ви направя услугата.

— Тя е лесна. Предай на съпруга ми, че съм звъняла. И му кажи: „Не забравяй.“

— Не забравяй — повторих аз.

— Браво. Той няма много да се зарадва на съобщението. И не го питай какво означава. — Тя зашепна театрално: — Така само ще го подразниш.

— Смятам, че ще се справя.

— Браво.

Прекъсна ни нов остър звън на телефон. Завъртях се на стола и погледнах към бюрото си. Лампичката на моя телефон светеше.

— Ами...

Съпругата на Мърсър ми спести неудобството.

— Това е сигурно някой от бандата, Марк. Трябва да прекъснем.

— Добре.

— Не забравяй да му предадеш съобщението ми. Пожелавам ти приятен ден. Пак ще се чуем.

— Добре. Приятен ден.

— И на теб.

Затворих и се втурнах с всички сили към бюрото си, като си повтарях *Не забравяй, не забравяй*. Ако не се сетех да предам съобщението, иронията щеше да ме довърши преди Мърсър.

— Детектив Марк Нелсън.

— Марк, ти ли си? Пийт се обажда.

Детектив Пийт Дуайър бе вторият след Мърсър. На интервюто той ми зададе повечето въпроси и ми се стори леко объркан и раздразнен от бумажината. Беше едър мъж с добродушно излъчване, който или се мръщеше, или бе готов да се намръщи. Факт е, че поне се постара да ме предразположи, и аз му бях искрено благодарен за усилията.

— Здравсти, Пийт. Аз малко...

— Хич не се притеснявай. Трябваш ни на местопрестъплението. Имаш ли химикалка?

— Аха.

Той ми обясни набързо за какво става дума. В покрайнините бил открит труп. Обстоятелствата били съмнителни. Саймън Дънкан, криминалистът в отдела на Мърсър, в момента обработвал местопрестъплението с колегите си. По тази причина все още не били излезли със становище, но било почти сигурно, че става въпрос за убийство. Трябвах им, за да започна да разпитвам съседите, и бе желателно да съм пристигнал преди поне половин час.

— Добре — отвърнах аз, докато трескаво записвах. — Къде да дойда?

3 декември
21 часа и 10 минути до изгрева
10:10 часът

ЕЙЛИЙН

След като поговори с Марк Нелсън, Ейлийн обиколи къщата от стая в стая. Сякаш очакваше нещо да се случи и не ѝ се искаше да върши друго, докато не настъпи събитието. Междувременно просто не можеше да се успокои.

Странна работа. Този ден нямаше ангажименти и макар понякога сестра ѝ да се отбиваше, никога не идваше, без да е звъннала предварително. Ейлийн нямаше спешни задачи, нито уговорки с някого и бе съвсем свободна. Изведнъж се чу почукване на външната врата и неочакваният звук сякаш уталожи безпокойството ѝ.

Чувстваше се все така след уикенда. Не можеше да се успокои след съня си в петък вечерта.

Ейлийн дълго мисли за него, след като се събуди, а по-късно го обсъди с Джон. Сънят бе кратък, не се бе случило нищо разтърсващо, просто сънува как се събуди вкъщи и забеляза, че има промени, а част от вещите липсваха. Както става в сънищата, умът ѝ измисли някакво обяснение за частица от секундата, но най-важното, което си спомняше, бе, че Джон я е напуснал. Затова неговите неща липсваха. Нямаше ги книгите, наслагани под различен ъгъл по полиците. Някои от картините бяха свалени от стената, а на тяхно място бяха останали по-светли петна. Дрехите ѝ, подредени в общия им гардероб, приличаха на шарен баркод.

— Надявам се не си намислил да хукнеш някъде — подхвърли тя, докато закусваха.

По гласа ѝ личеше, че не говори сериозно, но въпреки това с нетърпение очакваше да чуе отговора му. Ейлийн често говореше с него за сънищата, които я притесняваха. Понякога дори си измисляше по нещо, за да може по завоалиран начин да обсъди с него даден проблем. Джон не знаеше за тези нейни хитрини, но двамата бяха женени дълго и я познаваше достатъчно добре, за да схване кога тя се нуждае от увереността, която винаги ѝ даваше. Нямаше да е естествено, ако през трийсетте години съвместен живот не се бе научил да чете между редовете.

— Прекалено стар съм, за да хукна нанякъде — бе отвърнал той.

— Това ли е единствената причина?

Той се бе замислил.

— И твърде уморен.

— Е, тогава няма проблем.

И Джон, и Ейлийн умееха да разбират недоизказаното. Тя бе забелязала, че първият му отговор винаги бе шеговит, докато вторият — по-обмислен. Имаше още стотици причини, поради които съпругът ѝ не би я напуснал, разбира се, но той знаеше, че тя би ги приела за даденост. Вместо това бе признал нещо важно. Натрупалата се умора.

Наблюдава го през целия уикенд и си каза, че изтощението е просто част от проблема. Сънят по принцип оправяше нещата. През последните няколко седмици Джон спеше добре, ала сутрин се будеше малко по-изморен от предишната вечер. *Твърде объркан* бе по-точното определение за състоянието му. За да избягаш нанякъде, ти трябва отправна точка и посока, в която да поемеш.

И така, след като си поговори с Марк Нелсън, Ейлийн обиколи къщата и се запита дали назначението на новия детектив не притеснява съпруга ѝ. *Напомня ми за мен самия*, бе казал Джон, макар по гласа му да личеше, че не е сигурен дали това е добре или зле. Може да е идването на новото момче, реши тя, докато се опитваше да разсъждава като съпруга си. Може би той просто се опитваше да намери заместник на Андрю. А може и да не беше нищо конкретно. През последните две години добрите и лошите моменти се редуваха и тя невинаги успяваше да се справи. Понякога на Джон просто не му достигаше енергия да се надигне от леглото. Друг път си бе същият, както преди кризата. Каквото и да ставаше в момента, имаше някаква причина и на нея ѝ се искаше да поговорят, точно както...

Чук, чук, чук, чук, чук.

Тя спря. Някой бе застанал на вратата, на входа, който използваша клиентите ѝ. Нямаше нужда да проверява графика си, защото никога не забравяше записан ангажимент. Беше четвъртък, свободният ѝ ден. Личната ѝ работна седмица бе приключила вчера.

— Един момент, ако обичате.

Ейлийн се погледна критично в стъклената вратичка на един от кухненските шкафове. Никак не се грижеше за вида си, когато не очакваше пациенти. Макар да не беше суетна, бе много важно да има

професионален вид, когато приема хора. Поради естеството на консултациите бе особено важно цялата лична информация да идва еднопосочно. Изглеждаше доста небрежна — дънки и блуза, — но поне косата ѝ бе в приличен вид. Добре че не си бе сложила маска на лицето.

Чук, чук, чук.

— Помолих да изчакате.

Въпреки това гостът продължаваше да думка. Ейлийн пристъпи до вратата притеснена и раздразнена. Когато посегна към бравата, потисна второто чувство колкото можеше по-дълбоко. Наложиха професионалната си маска, защото не можеше да позволи някой да забележи, че е недоволна.

Преди да отвори, погледна през шпионката.

Пред вратата бе застанал Джеймс Риърдън.

Беше пъхнал едната си ръка в джоба и нервничеше. Обръщаше се нетърпеливо към алеята, сякаш търсеше някого с поглед.

Ейлийн вдигна ръка, за да дръпне предпазната верига, след това се поколеба. Съветваше Риърдън вече цяла година, макар и не много редовно. Той бе от малкото ѝ частни клиенти с досие и склонност към насилие. В клиниката бе свикнала с подобни пациенти, но там бе сигурно. Не би допуснала подобни хора в дома си, дори някой от тях да беше на свобода и да идваше просто да я посети.

В случая с Джеймс Риърдън обаче знаеше, че причините за проблемите му са домашните условия и алкохолът. По време на срещите им бе тих, любезен и проявяваше изключително уважение. Риърдън бе объркан млад мъж, но също така бе интелигентен и силно заинтересуван от процеса на лечение. Твърдо беше решен да участва без задръжки. Често се вълнуваше от темите, които разискваха, ала тя никога не се бе почувствала застрашена. Но пък досега и не го бе виждала в такова състояние.

Ейлийн отвори вратата, но остави веригата. Риърдън се стресна и насочи вниманието си към нея.

— Ейлийн.

— Здравей, Джеймс — отвърна предпазливо тя. — Съжалявам, но днес нямаме уговорка.

— Знам, съжалявам. — Той отново извърна очи настрани, след това я погледна. По лицето му се бяха изписали страх и мъка.

— Просто исках да ви кажа, че съжалявам.

— За какво съжаляваш, Джеймс?

— Постарах се, дадох всичко от себе си, честна дума. Толкова ми беше трудно през последната година.

— Знам.

— Но ти много ми помогна, наистина много. Беше единственият човек, който ми помагаше.

Изречението ѝ остана непроменено, но онова, което той признаваше в момента, налагаше нов обрат в отношенията им. При нормални условия щеше да го поправи много тактично. Риърдън ѝ плащаше, за да му помага, но помощта ѝ бе твърде специфична и не изискваше от нея нищо повече от това да го изслушва. Оставяше го да говори, за да разбере етапи от живота си, всеки път нещо ново. Със сигурност не му бе приятелка.

— Просто ти помагах — отвърна Ейлийн.

Той поклати глава, сякаш искаше да каже, че няма значение.

— Да знаеш, че дадох всичко от себе си. Не искам да си мислиш, че съм те разочаровал.

Ейлийн се намръщи.

— Джеймс, какво има?

— Просто запомни, че всичко, което направя, е заради Карли.

В главата ѝ звъннаха предупредителни звънчета. Карли, малката дъщеричка на Риърдън, бе родена след кратко сдобряване с бившата му съпруга Аманда. Така както Ейлийн възприемаше нещата, връзката им е била обречена още от самото начало. Все пак двете им деца бяха създали спойка, която известно време не ѝ бе позволила да се разпадне. Дори сега Риърдън твърдеше, че Аманда не била добра майка, ала съдът дал родителските права на нея. Тя бе извадила ограничителна заповед срещу Джеймс и му отказваше достъп до децата.

Ейлийн нямаше право да се меси. В работата си трябваше да бъде напълно безпристрастна. От нея се искаше да го направлява, за да може той сам да стигне до правилните изводи за поведението си. Джеймс определено бе заплаха за бившата си съпруга, въпреки че бе пределно ясно още от самото начало, че обожава децата. Когато потърси професионален съвет, Риърдън посочи сериозен мотив.

Искаше да достигне ниво на разбиране и контрол, които да му позволят един ден отново да стане част от живота им.

Успехите му по време на срещите им бяха винаги на различно ниво. Понякога се задушаваше от омраза и ярост. Друг път бе вгълбен в себе си и се справяше отлично. Като цяло, поне според Ейлийн, той имаше напредък. А сега това.

— Джеймс, какво си направил?

— Каквото и да чуеш за мен, да знаеш, че го правя заради нея.

Той я погледна умолително и отново извърна очи към алеята.

Ейлийн взе решение и дръпна веригата.

— Защо не влезеш за малко? — попита тя. — Можем да поговорим.

Той вече слизаше по стъпалата и клатеше глава.

— Не, изобщо не трябваше да идвам.

Тя излезе навън.

— Вече си дошъл. Защо не влезеш?

— Съжалявам.

— Джеймс...

Той се въртна и затича. Тя излезе на алеята пред къщата и отново го повика, ала той не ѝ обърна никакво внимание. Излезе на улицата и се скри от погледа ѝ. Ейлийн погледна краката си. Беше по пантофи. Нямахше да успее да го настигне дори да бе с маратонки.

Каквото и да чуеш за мен, да знаеш, че го правя заради нея.

Студеният дъжд полепна по блузата ѝ. Тя потръпна, потри ръце, но остана за кратко навън, загледана по празната улица.

Джеймс, помисли си тя, какво си направил?

3 декември
21 часа до изгрева
10:20 часът

МАРК

Направих куп дребни нарушения по пътя, но успях да стигна на местопрестъплението за рекордно време. Улицата се оказа задънена, свършваше на петдесетина метра от главния път, в края на тясна асфалтирана алея. От двете ѝ страни се издигаха едни срещу други неугледни сиви къщи. Нямаше достатъчно място нито за приличен тротоар, нито за тревни площи. Независимо от това архитектът бе успял да ги вмъкне. А сега останалата част от улицата бе пълна с полиция.

Ванове и леки автомобили бяха паркирани едни зад други отстрани. Малка група полицаи в черни дъждобрани чакаха край единия и се поклащаха, напъхали ръце в джобовете. Неколцина други разговаряха разсеяно със съседите, които бяха преценили, че не си струва да обръщат внимание на времето, и бяха излезли в градините, питайки се какво става навън. Една от задачите на въпросните полицаи бе да не позволяват на съседите да се съберат, за да опазят индивидуалните им впечатления. Същото бе и с жълтата ограничителна лента, която пазеше местопроизшествието от любопитни натрапници. Стана ми приятно, когато я видях. Ако не бе опъната, трябваше аз да им кажа да я сложат.

Спрях колата до ограничителната лента, която потрепваше при всяка капка дъжд. Един от полицаите забърза към мен. Свалих прозореца и му показах значката си. Той я взе и няколко секунди я оглежда. На ревера на дъждобрана му бе прикачена малка камера, която в момента ме снимаше.

— Детектив Нелсън — обадох се аз. — Аз съм от екипа на Мърсър.

Полицаят ми върна значката.

— Ще го намерите вътре.

Паркирах, придадох си професионално изражение и се отправих към къщата. Двама криминолози работеха в градината, а на вратата бе застанал полицаи. И тук имаше камери. Показах отново значката си.

— Господине.

Полицаят на вратата ми даде камера, която да закача на ревера си. Тя щеше да снима непрекъснато и да записва казаното от мен. Всичко щеше да се предава в един от вановете, спрели отвън. На този обемен запис — часове лента от едно-единствено местопрестъпление — щеше да бъде направен монтаж. След това щяха да го пуснат през филтър, за да се извлече най-важното.

Полицаят ме поведе към хола.

— По-голямата част от екипа ви е горе. Детектив Дънкан е в кухнята. Първо идете при него.

— Благодаря.

Минах през къщата. Холът беше от дясната страна на входното антре. Надникнах и открих още криминолози на колене да претърсват за улики первазите на паркета. Блесна светкавица, аз извърнах поглед и продължих. Малко след като подминах хола, имаше стълби, пак разположени от дясната страна, които водеха нагоре. Следваше коридор, който отвеждаше към отворена врата в дъното. Стаята бе в ярки цветове — червен мокет, кремави стени, тъмноалени завеси от двете страни на грозните врати към терасата. Повечето хора работеха тихо. Крушката в коридора, без абажур, бе доста силна и оставяше половината от лицата на колегите в сянка. Проблеснаха нови светкавици. Винаги е така на местопрестъплението: попадаш на най-шантавото парти, което можеш да си представиш.

Открих Саймън Дънкан в кухнята, отделена от задна стаичка с дървени летящи врати. Вградените шкафове бяха чисти, в светъл цвят, осветени от малки луни. Личеше, че тук са пръснати много пари. Саймън се появи откъм кухнята и свали със замах белите си ръкавици. Първо ми се усмихна, след това протегна ръка.

— Нелсън, нали? — Гласът му бе спокоен, говореше бързо и те караше да мислиш също толкова бързо, да не би да изпуснеш нещо. — Не греша. Марк Нелсън.

Беше по-висок, отколкото го помнех, слаб, но жилав, загорял, напълно плешив, освен няколкото посивели къдрици над ушите. Под ръкавите се показваха същите косми, само че черни. Докато траеше интервюто ми, той не спря да прехвърля между пръстите си химикалка. При това я движеше толкова бързо, че едва смогвах да следвам движенията ѝ. На два пъти подхвърли забележки, всеки път

извил вежда, усмихнат на една страна. И той бе доста известен в академията като интелектуалец, който умееше да създава проблеми.

— Точно така — потвърдих аз. — Приятно ми е да се видим отново.

— Най-сетне пристигна, а?

— Заради задръстванията.

На него не му пукаше. Промъкна се покрай мен и двамата излязохме в коридора.

— Жертвата е в банята, но нещо е ставало из цялата къща. Изглежда, нашият човек го е държал доста дълго, преди да го убие.

— Сигурно е, че е убийство, така ли? — попитах аз.

Саймън повдигна едната си вежда, когато чу въпроса ми.

— Пийт не ти ли каза?

— Не сме говорили дори минута.

— Ще ти кажат подробностите. От мен да знаеш, че те очаква безкрайно интересен първи работен ден. Последвай ме и ще огледаме трупа.

— Добре...

Преди да успея да попитам каквото и да е, той се втурна по стръмните тесни стълби към площадката на първия етаж. Аз трябваше да се забързам, за да го настигна. Разбрах, че се е качвал безброй пъти този ден.

Спряхме на тъмната площадка. Мокетът тук бе червен, същият като на долния етаж. Завесите на единичния прозорец бяха дръпнати. Поех си дълбоко въздух и усетих силна натрапчива миризма. Усещаше се навсякъде и аз се намръщих. Саймън кимна към вратата на банята.

— Тук е. Готов ли си?

Предполагам, че това бе нещо като изпитание. Бях виждал трупове и преди и се насилих да скрия гримасата.

— Разбира се.

Влязохме в банята, доколкото бе възможно, и противната миризма стана още по-силна. Миришеше на бензин, на дим, на месо.

Господи.

Помещението бе малко — икономично и чудесно обзаведено. Имаше малка душкабина от лявата страна на вратата. Останалата част от банята бе двойно по-широка от душкабината и може би три пъти по-дълга. Имаше тоалетна, срещу нея мивка и шкафче с огледала. В

дъното, под прозореца, бе ваната, заела цялата ширина. На перваза на прозореца бяха подредени толкова телове и флакони с пяна, колкото са нужни да напълнят каталожната притурка на някое мъжко списание. Закрепено на плочките над кранчетата се виждаше сребърно водонепромокаемо радио.

В банята имаше още двама и те вдигнаха погледи, щом влязохме. Единият веднага се върна към работата си, а Саймън ме представи на другия.

— Марк, запознай се с Крис Дейл. Той работи в патологията и ще се погрижи за трупа. Крис, това е Марк Нелсън.

Дейл бе по-млад, отколкото очаквах, но сигурно и той си мислеше същото за мен.

— Приятно ми е.

— И на мен.

Саймън кимна към дъното на банята.

— А жертвата очевидно е във ваната.

Надникнах между двамата мъже. Водата във ваната бе обагрена от кръв. Не се виждаше какво има под повърхността, освен че мъжът е гол и омотан с въже. Долната част на тялото му представляваше неясен контур. Горната част на ръцете му се подаваха на повърхността като бледи островчета. Стори ми се, че повечето от пръстите му липсват, но онзи, който бе останал, бе изкълчен назад. В далечния край на ваната се виждаше главата. Беше отметната назад, очите загледани безпомощно в тавана. Лицето бе изгоряло до неузнаваемост. Почернялата кожа се бе напукала и обелила, а оцелялата коса бе сплъстена и опърлена по краищата. Главата му изглеждаше по-малка от нормално. Приличаше на глинено гърне, поставено на огъня и смалено от топлината.

Запази спокойствие.

— Водата е студена — сподели Дейл. — Ако се съди по кожата и ръцете, бил е вързан тук през по-голямата част от нощта.

— Ясно. — Нещо не беше наред с гласа ми.

— По температурата на тялото, сравнена с температурата на водата, мога да кажа, че смъртта е настъпила преди три или четири часа. Някъде към седем днес сутринта.

Не казах нищо, само изпуснах задържания въздух. Единственото ми желание бе да се върна в коридора и да затворя вратата към

отвратителната сцена. Докато наблюдавах жертвата, усещах как ме завладява странното чувство, характерно за всяко местопрестъпление. Смес от отвращение, страх, жалост и объркване. Слава богу, опитът и обучението ми си казаха думата, превърнаха смъртта в пъзел и започнаха да подреждат отделните части.

Жертвата е била завързана цялата нощ във ваната, а е била убита едва днес сутринта. Това повдигаше въпроси и когато откриехме отговорите, щяхме да се доближим до разрешаването на загадката. Аз вече си мислех за грабеж, дори за изнудване, нещо такова.

— Какво му е направено?

Дейл погледна мъртвия.

— Първо това. Има ясно изразени рани по ръцете и по цялото тяло — значителен брой плитки нарязи и няколко по-дълбоки. Предполагам, че накрая е бил залят с течност за запалки и е запален.

— Ясно.

— Има наранявания от вътрешната страна на устата и по гърлото, които показват, че е погълнал част от течността. Въпреки многобройните видими рани официалната причина за смъртта ще се окаже задушаване.

Проточи се мълчание. Аз оглеждах съсипаното лице на жертвата и не можех да си представя какво е да умреш по този начин. Вместо това потръпнах от страх, примесен с мъка. Обзе ме потискаща тъга при мисълта, че човекът е трябвало да преживее всичко това и че някой е в състояние да извърши подобно деяние.

— Добре ли си? — попита Саймън.

— Добре съм. Просто се замислих.

— Добре. Ела сега, останалите от екипа са в стаята за гости. Джон чака, за да раздаде задачите.

Излязох от банята след Саймън, доволен, че съм отново на площадката, и двамата тръгнахме към стаята в края на коридора. Вътре миришеше на повръщано и аз бързо забелязах защо. На мокета се виждаше петно, по стената бяха полепнали пръски кръв. Криминолозите вземаха проби и от двете, а мъжът, коленичил до повръщаното, имаше вид на човек, който предпочита да е на долния етаж с останалите и да проверява какво се крие зад первазите на паркета.

Останалата част от екипа бяха в другия край, наобиколили маса с компютър. На монитора се виждаше страницата с имейлите. Мърсър и Пийт Дуайър бяха от двете страни на последния член на екипа, Грег Мартин, който бе седнал пред екрана. Грег бе по-млад от останалите, почти на моята възраст, реших аз, и бе компютърният експерт. Гарвановочерната му коса и бакенбардите бяха късо подстригани, а очилата изглеждаха скъпи, по последна мода. Той бе един от най-модерните компютърни манияци, които човек може да си представи. Реших, че колекцията от мъжка козметика в банята му спокойно може да съперничи на онова, с което бе разполагал мъртвият собственик на къщата. По време на интервюто — като изключим арогантните подмятания — той се държа сравнително приятелски.

— Марк дойде — обяви Саймън.

Мърсър вдигна пръст, без да поглежда към нас.

— Изчакайте минутка.

Грег кликна върху нещо и екранът леко се промени. Хард дискът стържеше тихо, мъркаше като доволна котка, която все още не е разбрала, че стопанинът ѝ е мъртъв. Допълнителни разноцветни кабели бяха свързани с полицейския лаптоп, на който работеше Грег.

Огледах стаята и забелязах, че фотографът е застанал настрани от нас, леко извит, докато оглеждаше стената зад вратата. Когато светкавицата му блесна, аз се обърнах и погледнах какво заснема.

Целият настръхнах. Някой бе драскал по стената с черен маркер. Знакът бе напълно непознат за мен — приличаше на огромна мрежа на паяк или капан за сънища^[1], и необяснимо защо ме потисна. Каквото и да означаваше, щом го погледнах, разбрах, че художникът не е мъртвецът във ваната.

Всички идеи за кражба с взлом или изнудване отлетяха в мига, в който видях рисунката. За стореното в тази къща мотивът бе коренно различен.

Нека просто приемем, че те очаква доста интересен първи работен ден.

Светкавицата на фотоапарата блесна отново.

Грег и Мърсър се бяха надвесили над компютъра и не ни обръщаха абсолютно никакво внимание. Грег работеше над намерените в компютъра файлове, докато Мърсър бе насочил вниманието си над файловете на убития. Пийт се приближи да

поговори с мен. Стори ми се благодарен, че може да избяга. Косата му бе несресана и щом го видях как прокарва пръсти през нея, веднага ми стана ясно защо е толкова рошав. И преди бях виждал доведени до изтощение хора, но не и толкова рано сутринта.

— Видя ли трупа? — попита той.

— Преди малко, да.

Той въздъхна тежко, след това посочи назад.

— Мислим, че убитият е работел на компютъра, когато е бил изненадан и нападнат от взломаджията. По всяка вероятност се е случило вчера вечерта. Човекът се е предал след кратка борба и е прекарал нощта завързан във ваната. Доказателствата, че е бил измъчван, са налице. Тази сутрин е запален жив. Няма следи от взлом.

— Знаем ли коя е жертвата?

— Не сме сигурни. По-късно ще направим официално разпознаване, но засега предполагаме, че е собственикът на къщата — Кевин Джеймс Симпсън.

Пийт продължи с известните за момента факти по случая, като ги отброяваше един по един на едрите си пръсти. Кевин Симпсън бе трийсетгодишен и живееше на този адрес, откакто бе купил къщата преди четири години. Бе собственик на малка фирма за информационни технологии, ККЛ, която предлагаше различни база данни и изготвяше уебсайтове. Съдейки по тона на Пийт, ми стана ясно, че новият ми колега не изпитваше особено уважение към подобни услуги.

— Днес сутринта ни позвъниха от ККЛ. Анонимен глас се обади във фирмата малко след осем. Пуснат бил запис на ужасяващи писъци, след което непознатият съобщи на телефонистката името на Симпсън и адреса му. В ККЛ не записват входящите разговори, но екипът на Грег вече провери разговорите от домашния телефон на Саймън. Обаждането е направено оттук, от хола на долния етаж. Според криминолога е минал приблизително час след смъртта на Симпсън, преди убиецът да се обади по телефона. Възникват и нови въпроси. Първо, защо е чакал толкова дълго, преди да довърши жертвата и, второ, с какво се е занимавал убиецът след това.

— Симпсън сам ли е живеел? — попитах аз.

Пийт кимна.

— Още не знаем дали има приятелка. Проверяваме и старите му завоевания през имейлите.

— Ясно. — Кимнах към черната паяжина на стената. — Ами това?

Пийт я погледна и умората по лицето му стана още по-ясно изразена. Очевидно рисунката го тревожеше и не знаеше как да я определи. В този момент дойде спасението. В другия край на стаята Мърсър и Грег бяха попаднали на нещо и Мърсър приближи до нас. За момент забравих надрасканото.

— Марк. — По лицето му се мярна усмивка, когато пое ръката ми, но очевидно бе прекалено разсеян, за да обръща внимание на любезностите. — Радвам се да те видя отново.

— И аз.

Истината бе, че се чувствах по-скоро странно, че го виждам, отколкото зарадван. Мърсър отпусна ръка и аз си казах — впечатлението ми не беше на базата на снимката на задната корица на книгата му — че съм го виждал единствено седнал или от разстояние. Чак сега, както бе застанал пред мен, установих с учудване колко е дребен. Първо, беше среден на ръст. Второ, може и да е бил набит и доста як на млади години, но сега ми се стори смален и смачкан. Все едно бе облякъл риза, която му бе станала широка, след като е отслабнал. Освен това изглеждаше значително по-стар, отколкото очаквах. На мъжете възрастта не се отпечатва толкова на лицето, издава я по-скоро отпуснатото тяло и обзелата ги слабост. Останах с чувството, че Джон Мърсър го дели една крачка от старостта, и това ме изненада неприятно. Той бе едва в началото на петдесетте, но сякаш имаше натрупани отгоре още петнайсет години, които го състаряваха и му тежаха.

— Помниш Грег, нали? — попита той.

— Разбира се.

Кимнах вместо поздрав. Грег вдигна на свой ред ръка, но бе погълнат от работата. Изтласкваше с токове стола на колелца, за да се придвижва напред и назад, което със сигурност не бе желателно да прави на местопрестъплението. Очевидно нещо ми убягваше и имах чувството, че то се върти около паяжината, която убиецът бе нарисувал на стената на Кевин Симпсън.

— Така — отбеляза Мърсър. — Задачите. Пийт те запозна с основното, нали?

— Само с най-основното — потвърдих аз. Замълчах за момент, след това кимнах към паяжината. — За това не сме говорили.

Мърсър погледна нарисуваното. Сякаш го виждаше за пръв път.

— А, да — рече той. — Говорихме за рисунката тъкмо преди да дойдеш.

Очаквах някакво обяснение, но вместо това се проточи неловко мълчание. Мърсър не бе особено разтревожен и впи поглед в паяжината. Забелязах, че погледът му проследява очертанията и от време на време отскача настрани. Сякаш бе хипнотизиран. След това светкавицата на фотоапарата блесна отново и Мърсър мигна. Обърна се към мен и после сведе очи към часовника си.

— Добре — въздъхна той. — Хайде да се захващаме. Първият ни брифинг е в два, така че дотогава да сте се върнали в офиса или да сте си осигурили достъп до терминал. Саймън, искам всички възможни подробности за трупа. Грег, заемаш се с компютъра и телефонните обаждания. Пийт, хващай ККЛ.

— Дадено.

Мърсър го погледна.

— Знаеш ли къде се намират?

Пийт бръкна с ръце в джобовете си и погледна шефа.

— Знам.

— Който ще ходи някъде, да тръгва. Марк, остани за малко.

Пийт и Саймън излязоха. Мърсър пристъпи към мен.

— Тръгваш от врата на врата — нареди той. — Разполагаш с трима допълнителни от управлението. Чакай те долу.

— Добре.

— Да преслушаш всички къщи без изключение. Отбележи си онези, където никой не отваря, за да ги потърсиш по-късно. На първо време събери общи впечатления за Симпсън. Информация за приятели, гаджета. Какво е правел, когато не е бил в къщата.

Това бе ясно.

— Слушам, господине.

— Имало ли е суматоха — продължи той, без да ми обръща внимание. — Някакви предишни инциденти, колкото и глупави и

елементарни да ти се струват на пръв поглед, които обаче може да имат връзка.

Докато продължаваше да ме инструктира, усетих, че ме обзема раздразнение. Не беше заради нещата, които казваше, ами заради начина, по който го правеше. Бе очевидно, че вниманието му е насочено някъде другаде. През повечето време погледът му бе прикован в стената зад мен. Затова просто кимах, въпреки че нямах търпение да се заема. Мърсър бе добре запознат с работата ми и според съпругата си бе останал впечатлен. Независимо от това се чувстваше длъжен да ми обясни в пълни подробности какво очаква да свърша. Може би, ако ми беше разяснил нещо повече за паяжината, нямаше да се налага да ме инструктира толкова подробно и...

Жена му, спомних си аз. Да не забравяш.

— Всякакви превозни средства, които са спирали наблизко — натърти накрая Мърсър. — И посетители. Най-вече жени.

— Слушам, господине.

— Има ли друго?

— Съпругата ви се обади. Тъкмо преди да тръгна от офиса.

Той ме погледна малко недоумяващо.

— Помоли да ви предам „не забравяй“. Каза, че ще разберете за какво става въпрос.

— Добре. Благодаря ти за съобщението.

Понечих да тръгна.

— Още нещо — спря ме той. — Напомни на екипа си, че всички трябва да приготвят звукозаписната техника. Всяка дума да бъде записана. Да няма пропуски.

Стандартна процедура, нещо, за което дори не бих се замислил.

— Добре, господине.

Сигурно не бях успял да прикрия раздразнението си, защото той леко се намръщи. Очаквах да ми направи забележка, но не се съсредоточи достатъчно дълго, за да каже каквото и да било. Паяжината на стената го зовеше и той насочи цялото си внимание към нея. Въпреки това остана намръщен.

— Добре — промълви разсеяно.

Беше забравил за мен. Слязох на долния етаж, след това излязох навън и се начумерих, щом усетих дъжда.

Може и да е глупаво, но просто не успях да скрия разочарованието си. Бях си създал образи, които нямат нищо общо с действителността. През последните няколко седмици си представях стотици пъти първата среща с Мърсър. Всеки път оставах все по-доволен, когато получавах от него признание за упоритата си работа досега. Тази моя въображаема сцена обаче нямаше нищо общо със случилото се на втория етаж. Съвсем не беше момент, достоен да бъде заснет и увековечен.

Той си е такъв, напомнях си аз. А и никога не се е чувало, че с него се работи лесно.

Спомних си какво каза момичето на рецепцията: *Ще си говорим пак след седмица*, бе казала тя. Естествено. Може би тогава ще съм успял да се докажа и ще съм си извоювал правото да се отнасят с мен като с истински член на екипа. Поне като с човек, който знае какво върши.

Поклатих глава, усмихнах се на решителността си и след това изтласках емоциите. Тръгнах към вана, в който ме чакаха хората от новия ми екип за разпити.

[1] Капанът за сънища наподобява паяжина и според легендите на северноамериканските индианци пропуска добрите сънища, докато човек спи, а кошмарите остават вътре и умират със светлината на утрото. — Б.пр. ↑

3 декември
19 часа и 25 минути до изгрева
11:55 часът

джоуди

Джоуди пресече бавно офиса и се настани на единия ръб на бюрото. Микаела вдигна поглед от работата си, леко изненадана, сякаш това не се случваше всеки ден и приятелката ѝ се бе появила изневиделица.

— Добре. — Джоуди се наведе към нея и почука с химикалката по жълтите самозалепващи се листчета, където бяха написани другите поръчки. — Какво искаш? Кажи нещо ново.

Това бе ритуал, който Джоуди изпълняваше всеки ден от седмицата. Отнемаше ѝ двацет минути да отиде пеша до „Тео“, където вземаше сандвичите за останалите пет стажантки в офиса. След това ѝ трябваше още толкова време, за да се прибере бавно, отново пеша.

Това за нея беше акт на солидарност към останалите редови служители. Всички до един бяха дребни чиновници в застрахователна фирма, които от сутрин до вечер въвеждаха цифрите от полици. Описването на загубите бе неблагоприятна задача. На фирмата не ѝ бе приятно да изплаща щети и затова редовите счетоводители бяха наблъскани в прашна стара стая на най-горните етажи на сградата. Все едно бяха срамна тайна, която трябва да бъде опазена далече от нормалните служители, от онези, които докарваха пари, а не изготвяха сведения за загубите. Компютрите в офиса бяха стари, клавишите на клавиатурите лепнеха, отдавна станали на петна от разлято кафе и от скъсани стари лепенки. Бюрата също бяха стари. Светлините мигаха непрекъснато, сякаш истинската им цел бе да привличат и изгарят насекоми. Нямаше радиатори, тук не влизаше дневна светлина. Влизаше се с перфокарта, излизаше се по същия начин. Джоуди оприличаваше офиса на дигитална работилница. Това ставаше в случаите, когато не можеше да се въздържи да не мисли за него.

Повечето от останалите стажанти бяха временно тук. Студенти, които след няколко седмици си тръгваха, за да бъдат заменени от други, които едва ли щяха да останат по-дълго. За разлика от тях Микаела работеше заедно с Джоуди повече от година и тя я смяташе за

приятелка. Затова сега се почувства още по-гузна заради лъжите, които ѝ наговори за вчера.

Микаела посочи бележника.

— Днес аз ще отида.

— Аха — отстъпи Джоуди. — Кажу какво искаш.

— Ти не си добре. С удоволствие ще отида.

— Добре съм, наистина. Просто ме бе хванала противната мигрена. Вече ми няма нищо. Виж.

После завъртя главата си наляво и надясно.

Виждаш ли, няма поражения.

По-голямото момиче се ухили и Джоуди се почувства малко по-добре.

Когато пристигна на работа днес сутринта, Микаела веднага припна при нея и я прегърна, бе толкова мила и приятна. По-късно, когато спряха за малко работа, за да си починат и да пият кафе, тя подхвърли пред Джоуди, че се надява Скот да се грижи добре за нея. На Джоуди ѝ се доплака. Като че ли цялата вселена се бе наговорила да я накара да се чувства виновна, а това просто не беше нужно.

Вчера, когато се върна от дома на Кевин, тя се постара да се държи съвсем естествено — захвърли чантата си на стола, след това се тръшна на канапето до Скот. През всичкото време, докато се прибираше, се опитваше да се убеди, че това е просто една огромна грешка. Щеше да обърне гръб на случилото се, да го забрави и да продължи напред. Само че Скот усети, че нещо не е наред. Накрая Джоуди отиде в спалнята и си легна. Не искаше да е около него, за да не се разприказва.

След като се наспа, се почувства малко по-добре, обзета от нова решителност. Проблеми имаше. Трябваше да остави прахта, завихрила се в главата ѝ, да се слегне, след това двамата със Скот щяха да помислят и да поговорят внимателно за всичко онова, което не бе наред в отношенията им. Връзката им бе поела в нежелана посока и се нуждаеше от малко помощ. Сигурно предстояха още проблеми, но не бе ли винаги така, когато двама души са от дълго време заедно. Щяха да се справят. Много скоро всичко щеше да е наред и да си казват, че усилията са си стрували.

Междувременно Джоуди не биваше да забравя, че не е редно да лъже Скот, но ако разкриеше истината, щеше да стане още по-зле.

Беше ѝ трудно и много ѝ се искаше за известно време да остане сама. Опитваше се да намери мир и спокойствие още от първата истинска прегръдка, която получи с влизането.

— Наистина нямам нищо против да отида — повтори Микаела.

— Наистина няма нужда. — Джоуди си каза: „Да си жива и здрава.“ — Аз ще отида. Свежият въздух ще прогони и последните издихания на мигрената.

Джоуди сложи показалците си на главата като рога и погледна дяволито.

Микаела се усмихна отново.

— Глупаче.

— Да, знам. Хайде, казвай, няма да те чакам цял ден. Какво искаш?

— Ще пробвам същото, което ти ядеш всеки ден. Винаги ми изглежда добре.

— Патица в було. — Джоуди кимна и си записа. — Превъзходен избор.

— Искаш ли компания? — Микаела се завъртя на стола. — Тъкмо ще се поразходя с теб.

Джоуди ѝ се усмихна.

— Няма нужда, сладурче. — Тя щракна химикалката, откъсна листчето и го сгъна. — Ще послушам музика и ще премисля разни неща. Благодаря ти.

Тръгна по коридора към един от задните асансьори.

Десети етаж. Първо извади айпода от чантата си. Беше с четирийсет гигабайта памет и в момента на него бяха записани над пет хиляди песни. Беше в черно и сребърно. Джоуди се влюбваше във всяка високотехнологична играчка, която видеше. Закачи го на колана на дънките си, а дистанционното пъхна в джоба на якето. Слушалките покриваха ушите ѝ. Тя включи музиката, чу далечно пиукане и зачака дигиталната фонотека да се задейства.

Шести етаж. В асансьора осветлението не беше достатъчно добро, за да можеш да си оправиш грима, въпреки това тя се вгледа в отражението си. Резултатът бе смесен. Понякога ѝ се струваше, че е хубава, ала днес си каза просто, че става. Тънка тъмнокестенява коса,

вързана на опашка, един измъкнал се кичур. Тя дръпна ластика, задържа го в уста, приглади косата си и отново я стегна. След това провери грима си, който в повечето случаи бе символичен.

Втори етаж. Светлината придаваше кехлибарен оттенък на кожата ѝ. Направи няколко смешни физиономии в огледалото, докато чакаше асансьора да спре на първия етаж. Накрая се усмихна на отражението си. Не беше точно приятелска усмивка, но поне наподобяваше.

Не си най-лошият човек на този свят. Най-обикновен човек си.

Вратите звъннаха и се отвориха към заден коридор, близо до фойето. Тъкмо излизаше, когато усети вибрацията в чантата си и спря между радиатора и пожарогасителя, за да си извади телефона.

Бързо, бързо, бързо.

На екранчето пишеше „1 ново съобщение“ и тя го извика. Беше от Скот. Чакаше го цяла сутрин, но вместо да прочете какво ѝ е написал, тя върна непрочетения есемес и се зае да пише нов. Телефонът ѝ помнеше написаните текстове и тя бе подготвила есемеса преди време. Не беше нищо особено, почти безличното „как си, надявам се денят ти да е минал добре, обичам те“. Есемесът се появи на екрана и тя го изпрати. Представи си как Скот го получава у тях и как четат съобщенията си по едно и също време.

Чак сега извика неговия. Беше почти същото като всеки ден, не много по-различно от онова, което тя му бе написала. Усмихна се на броя целувки, които ѝ бе изпратил, стана ѝ малко тъжно. След това заключи клавиатурата на телефона и го пусна обратно в чантата.

Друг ден би му написала втори есемес почти веднага. „Какво съвпадение, да си изпратим есемеси по едно и също време. Великите умове мислят еднакво.“ Само че сега нямаше сили да се занимава. Малката инжекция изкуствена магия, която бе сложила, ѝ се стори още по-голяма лъжа от обикновено.

Вместо това отново пусна айпода и закрачи през фойето.

В момента, когато Джоуди излезе на оживената улица, айподът бълваше оглушителна музика. Няколко човека се обърнаха след нея, очевидно не можеха да си обяснят какво се опитва да причини на слуха си. Не им обърна никакво внимание, насочи поглед нагоре, подразнена

от времето, вдигна качулката и зави наляво. Познатият път водеше към покрайнините.

Тази обедна почивка бе заредена с лошо настроение. Цялото небе приличаше на онези смогове, които се събират над индустриалните зони, толкова сиви, че скриват дори обикновените облаци. Докато се отдалечаваше от центъра, дърветата потръпваха от студ при всяко докосване на дъжда. Хората по улиците бързаха, свили рамене, а лицата им изглеждаха разкривени от студ. Всеки крачеше по-бързо от обикновено. *Тъжен ден, да свършва по-бързо.*

За Джоуди, затворена в офиса по осем часа, всеки ден бе тъжен. Това бе един от мотивите толкова много да държи на обедния си ритуал. През последните две години научи, че музиката е най-добрият начин да се откъснеш от всичко, да си създадеш свое собствено пространство. Ако я надуеш достатъчно високо, няма нужда да мислиш за нищо друго, освен за песента, която кънти в ушите ти. Потискащият истински свят изчезваше. Дъждът нямаше значение, гадната сутрин и още по-гадната работа ти ставаха напълно безразлични. Дори неугледният тъп град, в който живееш, не изглеждаше толкова зле. Това бе истинската причина да изяви желание да ходи за сандвичи през обедната почивка, а не защото страдаше от излишен алтруизъм. Така имаше възможност да контролира живота си, без да се налага да бяга от него.

Джоуди не обичаше следващата песен — някаква досадна балада, която сигурно се бе промъкнала в записите, когато е била в добро настроение. Щракна с дистанционното, за да я прескочи. Започна по-тежко парче. Така вече беше добре.

Само че днес се оказа по-трудно от обикновено да избяга от мислите си. Независимо за какво се опитваше да разсъждава, все се връщаше към Кевин и Скот и онова, което рискуваше да загуби заради вчерашните си глупости.

Джоуди прескочи още една песен. След нея още една.

Няколко секунди по-късно, докато се опитваше да намери парче, което ѝ се слуша, тя стигна до края на запустелия парцел. Предполагаше, че ако някой го погледне отвисоко, сигурно ще му заприлича на язва върху земята. На неугледно петно, лепнато край главния път. Беше засипано с чакъл, сред който тук-там бяха избуяли жилави храсти и тънки дръвчета. Около Деня на влюбените тук идваха

туристи с каравани, а понякога се настаняваше цял панаир. През останалата част от годината хората ползваха парцела за паркинг или разхождаха кучетата си из него.

Пътят заобикаляше пустеещото място, но тогава вървенето ставаше доста дълго. Много по-лесно бе да го пресече. Скот щеше да се притесни, ако знаеше откъде минава всеки ден. Джоуди обаче смяташе, че дори когато нямаше жива душа, човек пак беше в безопасност. Мястото се намиреше съвсем близо до пътя. А и тя отдавна вече бе научила, че онова, което човек не знае, няма начин да го нарани или притесни.

Джоуди се наведе под старата ръждясала бариера и забърза. В далечината се виждаха общинските жилища — сиви еднообразни сгради. Зад тях беше гората, а назад се мерзелееха планините. Както и останалата част от града, кварталът изглеждаше мокър и унил. Щом влезе в празния парцел, денят ѝ се стори още по-мрачен, отколкото досега. Земята бе побеляла от студа. А и тук беше сборният пункт на всички ветрове. Леденостуденият вихър жулеше. Поривите му непрекъснато я блъскаха.

Беше по средата на парцела, на пътеката между два стари храста с голи клони, когато чу звука. Нещо се промъкна в музиката, която слушаше, глас, който нямаше работа в парчето. Натрапникът идваше от истинския свят и звучеше като сирена. Сигурно някъде в далечината минаваше линейка или полицейски патрул.

Спря музиката с дистанционното. Песента секна, ала звукът си остана.

Плачеше бебе.

Джоуди спря, по-уплашена, отколкото трябваше. Тилът ѝ настръхна. Огледа се, но наоколо не се мяркаше никой — нито отзад, нито отстрани. Неочаквано колите на пътя ѝ се сториха много далече. На мястото, на което тя бе застанала, се чуваше единствено плачът на бебето и барабаненето на дъжда.

Настръхна цялата. Плачът идваше отдясно, от другата страна на храстите. Не се чуваше глас на възрастен. Нямаше никакво шумолене, нито пък движение. Освен храстите, които се накланяха при всеки порив на вятъра, парцелът бе напълно безлюден.

Дъждът се усили и бебето ревна още по-силно. Гласът му приличаше на будилник и включи заложен в нея инстинкт. Направи

крачка към храстите.

— Ехо?

Никой не отговори.

Джоуди мигна, за да паднат полепналите по миглите ѝ дъждовни капки, и направи още една крачка към храстите. Искаше да провери какво става, ала нещо я задържа. Ами ако отиде и открие бебето и майката? Хората не обичат непознати да им се натрапват, защото това е равносилно на намек, че не са достатъчно добри родители. Затова се поколеба за кратко, ала плачът стана още по-силен. Вече приличаше на форсиран двигател на автомобил и тя си каза: „Майната ти, ако си там, наистина не те бива за родител.“ Отново пристъпи към храстите.

— Ехо? — провикна се отново тя. — Ей. Ехо!

Отговор нямаше.

Тук бе кално, острите клони я издраскаха и закачиха кабела на слушалките. Трябваша ѝ няколко секунди, за да мине.

Между храстите имаше вдлъбнатина. В нея Джоуди видя източника на писъците, положен в калта като изоставена кошница за пикник. Бебето бе увито в розово одеяло, лежеше по гръб и ревеше гневно. Лицето му изглеждаше съвсем мъничко, като розова пъпка.

— Господи — въздъхна Джоуди. — Горкичкото.

Бързо свали слушалките на айпода и ги пхна в джоба. Просто не можеше да повярва. Подобни неща се случваха единствено във филмите. За такива находки пишеха във вестниците, а ето че се случваше и на нея. Някой ужасен човек бе изоставил бебето си на студа под дъжда. Досега Джоуди не бе смятала, че майчиният инстинкт у нея е силен — никога не знаеше какво да прави с бебетата, които срещаше. Сега обаче, без да се поколебае дори за секунда, тя се наведе, за да поеме розовото вързопче в ръце.

В мига, в който го притисна до себе си, усети, че телефонът ѝ вибрира до бедрото. Беше пхнат в чантата. Бе получила нов есемес.

Не точно сега, Скот, помисли си тя и погледна надолу.

С крайчеца на околото си забеляза мъжа, свит в храстите от дясната страна. Досега бе стоял напълно неподвижен, но ето че тръгна към нея. Първата мисъл на Джоуди бе: *Това е бащата,* но в следващия миг зърна лицето му и разбра, че греша. Почувства се обърквана. Бе нахлузил розова маска на дявол — огромни очи, кичури провиснала

черна коса. В първия момент остана толкова шокирана, че не помръдна от мястото си. Това бе достатъчно за нападателя.

Мъжът държеше бутилка със спрей за цветя. Течността се изплиска навън, когато той вдигна ръка, след това се чу изсъскване, когато капките полепнаха по лицето ѝ. Тя затвори уста и се опита да не диша, стисна здраво очи. Амоняк. Кожата ѝ гореше. Падна на колене, закашля се и ръцете ѝ се замятаха в калта. В следващия момент нападателят я ритна в главата и тя полетя на една страна, замаяна от силата му. Успя да отвори очи и видя небето. Капките дъжд бяха точно над нея и сама не разбра как сивото небе заискри и побеля.

3 декември
17 часа и 25 минути до изгрева
13:55 часът

МАРК

Стори ми се доста странно да поема свой собствен екип, нищо че беше толкова малък. Основната причина бе, че много добре разбирах как клюкарската мрежа е заработила с пълни сили. Тримата полицаи, които бяха изпратени, вероятно вече са уведомени, че това е първото ми назначение. Докато крачех към вана, където ме чакаха, тази мисъл ме потискаше и ме превърна в кълбо от нерви. Поех си дълбоко дъх. Трябваше да се държа естествено и да действам по усет. Неподправеното държание щеше да свърши работа.

За щастие, тримата полицаи, с които работех — Дейви, Рос и Белърби, — бяха решили да се държат прилично. Изслушаха ме внимателно, докато им съобщавах подробностите около случая, и набелязвах въпросите, на които да обърнат внимание. После разделих четирима ни на две двойки, като всяка щеше да поеме къщите от едната страна на улицата. Освен това им казах, че предложенията им са добре дошли, нещо, което винаги ми бе приятно да чувам в миналото. Прецених, че тези думи ще смекчат удара, който предстоеше, когато предам нареждането на Мърсър.

— Камерите ви да са непрекъснато включени.

Те ме погледнаха, сякаш бях малоумен.

— Знам, че е очевидно — продължих аз. — Знам, че е стандартна процедура, но това бе една от изричните заповеди на Мърсър.

Те се спогледаха, но поне се постараха да го сторят дискретно. Отново осъзнах, че тук стават неща, за които нямам представа, тъй като бях още нов. Този път нямах нищо против. Независимо каква бе причината, поне знаеха, че не съм аз този, който им вгорчава живота.

— Да се захващаме.

Обиколката на къщите протече както можеше да се очаква. Всички, с които разговаряхме, бяха потресени от случилото се и бяха готови да помогнат с каквото могат. По принцип животът им досега бе протекъл без подобни сътресения. Убийството не е нещо обичайно. За повечето хора то се свежда до филмите или новинарските емисии, но

не се случва на съседа. Смъртта на Симпсън бе напомнила по стряскащ начин на съседите му, че това може да стане в реалния свят. Те бяха осъзнали, че също са уязвими. Научеха ли причината, поради която Кевин бе избран, щяха да успеят да се отдалечат от кошмара. Затова се стараеха да си спомнят всичко. Независимо от това нито един от тях нямаше представа защо някой би му причинил подобно нещо. На пръв поглед неговата смърт можеше да сполети всеки един. Мисълта ги тревожеше и ми се искаше да мога да ги успокоя по някакъв начин, да ги убедя, че това не е така.

Покрихме къщите по цялата улица. Само в две никой не отвори, оставихме съобщения и си отбелязахме, че трябва да потърсим обитателите им. Нито един от съседите, с които разговаряхме, не помнеше у Кевин да е имало скандали или шумни разправии, нито пък никакви проблеми. Всички казваха, че е бил симпатичен човек. Не знаеха дали има приятелка. От време на време забелязвали различни момичета, но напоследък не се мяркала нито една. През всичкото време отчаяно се опитваха да си спомнят нещо, сигурно защото ми е личало, че искам да получа нова информация.

Имаше и нещо полезно. Двама от свидетелите си спомниха, че предишния ден на улицата спрял бял ван. Първият го видял по обяд, когато бил паркирал малко по-надолу, а вторият — около осем вечерта, когато спрял пред дома на Симпсън. Нито един от двамата не бе забелязал кога е пристигнал или кога си е тръгнал, не бяха записали номера, не бяха видели нищо отличително. И това бе нещо.

На петнайсети номер, къщата точно срещу Кевин Симпсън, научихме малко повече. Жената, която живееше там, Ивон Грегъри, бе точна и ясна. Ивон бе пенсионерка и цял следобед гледала телевизия. По време на една от рекламите, някъде към пет без петнайсет, отишла в кухнята, за да си направи чай. Оттам виждаше чудесно къщата на Симпсън. Така беше, защото аз веднага проверих и се облегнах и от едната, и от другата страна на мивката, за да съм сигурен, след като разказа за момичето.

— Тръгваше си от къщата. — Ивон посочи с ръка към улицата. — Спомням си, че на края на алеята се обърна и му помахаша.

— Как изглеждаше? — попитах аз.

— Кестенява коса дотук. — Ивон посочи раменете. — Беше с дъждобран, носеше ръчна чанта, доколкото си спомням. Имаше

слушалки на ушите.

— На колко години беше?

— Доста млада, струва ми се. Може би на вашата възраст, детектив.

Забелязах, че се шегува. Усмихнах се.

— Преди виждали ли сте я?

— О, не.

— Да си спомняте нещо друго?

Ивон се замисли.

— Стори ми се малко притеснена. Не точно притеснена. Стори ми се, че нещо я измъчва, разбирате ли? По-скоро неспокойна.

Не е ли така с всички ни? — помислих си аз.

Разполагахме с описание на автомобила и на момичето, което бе ходило на гости на Кевин Симпсън, вероятно малко преди да бъде нападнат. Нито едното, нито другото щеше да обърне случая. Все пак бях доволен и докато се връщах към централата, за да пусна доклад и да присъствам на оперативката, се чувствах обнадежден. Дори раздражението заради прекалено подробните инструкции на Мърсър се бе разсеяло. Очевидно бе, че няма да бъде приет в екипа без резерви. Налагаше се да се докажа, а разговорите със свидетелите бяха първата стъпка.

Оказа се, че докладът ми трябва да почака. Когато се върнах в офиса, останалата част от екипа вече се бяха заели с нещо важно. Слушаха дигитален запис и бе ясно, че пред нас се разтваря близко подобие на ада.

— Слушаш ли ме внимателно? Сега ще поиграем една игра на любов.

Гласът на записа звучеше странно. Звучеше като на мъртвец, напълно безизразен, но имаше странни извивки. Сякаш говореше не на жертвата, а на себе си и от време на време си задаваше реторични въпроси.

— Става дума за теб, за Джоуди и Скот — продължи мъжът.

Мърсър щракна нервно с пръсти. *Запомни имената.* След това зае същата поза, в която го заварих, когато влязох. Подпря се с лакти на бюрото, допрял върховете на пръстите си, загледан напред, докато

барабанеше леко с палци по устните. Стори ми се спокоен, докато на всички останали ни личеше, че сме изнервени. Саймън не трепваше; Грег бе наклонил глава на една страна и слушаше внимателно записа. Пийт бе затворил очи. За мен всяко изречение бе като пробождане в гърдите.

— Днес те наблюдавах — разказваше мъжът. — Докато беше с нея. Прочетох всичките ти имейли. Знам какво става. И двамата знаем къде е в момента, нали? Върнала се е у дома, при гаджетото си.

Джоуди, помислих си аз. Кестенява коса до раменете. Приблизително на моята възраст.

— Според теб как се чувства в момента? — попита мъжът. — Мислиш ли, че изпитва чувство на вина, задето лъже Скот и прекарва деня с теб?

В отговор се чу как по тръбите потича гореща вода, която плисна във ваната. Симпсън не отговори. Представих си го потопен и завързан, като бледото му лице е пресечено от лепенка върху устата.

— Дали се радва, че се е прибрала? — продължи гласът. — Може би й се иска да е все още с теб. Да не би в момента да ти пише имейл, също като теб?

Мърсър се извърна.

— Грег?

Грег поклати глава.

— Нямахте стари имейли нито от, нито за Джоуди. Не се споменавахте и Скот. В папка „Договори“ също нямахте нищо. Сигурно убиецът е изтрил всичко.

Мърсър се намръщи. От бюрото си виждах как кракът му нервно играе.

Мъжът на записа не млъкваше.

— Въобразяваш си, че я обичаш?

Никакъв отговор.

— Нали?

Ново мълчание. Този път не се чу дори плискането на вода във ваната. Когато мъжът заговори отново, в гласа му се прокрадна разочарование, че няма отклик.

— Сега ще разберем. Правилата на играта са съвсем прости, но ти няма да си в течение. Ако Джоуди ти пусне имейл преди изгрев, ще престана да те наранявам и ще те пусна. Ако ли не...

Последва кратко мълчание, а сетне се чу скърцане. Останах с впечатлението, че мъжът се обръща, за да вземе нещо.

— Ще излея това в гърлото ти и по лицето ти и ще те подпаля. Кимни, ако разбираш.

Последва ново мълчание.

— Казах да кимнеш, ако ме разбираш.

Симпсън започна да се мятва във ваната и водата се разплиска навсякъде. Не виждах какво става, но знаех, че убиецът е пръснал газ за запалки по жертвата, за да подчертае намеренията си.

— Така вече е по-добре.

Чу се ново скърцане.

— Постарай се да се държиш спокойно. Предстои ни да говорим за много неща.

Записът продължи още няколко секунди, след това прекъсна.

Грег се обърна към мен.

— Екипът ми работи по компютъра на Симпсън — обясни той. — Откриха два аудиофайла, записани на десктопа. Този беше първият.

— Пусни втория — нареди тихо Мърсър.

Всички го погледнахме. Той бе навел глава в дланите си, които засенчваха изражението. Кракът му бе отпуснат спокойно. Нямахше защо да бърза. Предполагаше какво ще има на втория файл — всички се досещахме, — но имахме нужда да се уверим. ККЛ не бяха записали обаждането от тази сутрин, на което се чуваха ужасните писъци, но аз разбрах, че сигурно ще ги чуем. Не горях от нетърпение.

— Добре.

Грег кликна два пъти и записът се включи.

— Много съжалявам — чу се мъжки глас. — Надявам се, разбираш колко си глупав. Тя не заслужаваше абсолютно нищо от онова, което правеше за нея.

Замълча.

— Разбираш ли?

Последва хаотичен шум — отчаяно плискане и приглушени викове.

— Ако това ще те утеши, Джоуди и Скот са една от двойките ми. По-късно ще ги посетя и те също ще поиграят. Само че ние с теб не сме приключили.

Усетих, че сърцето ми бие до пръсване. Потрих брадичка с ръка и ми се стори, че офисът ме притиска отвсякъде.

— Представи си я сега. Представи си как спи спокойно в прегръдките на гаджето си.

Водата във ваната отново се разплиска.

— Шшшт — чу се гласът на мъжа.

Сигурно бе освободил устата на Симпсън, защото най-сетне чухме гласа му. Прозвуча пискливо, зареден с паника. Молеше се, умоляваше мъчителя си да не го убива, ала говореше толкова бързо, че думите бяха почти неразбираеми. Потокът думи пресекна почти веднага, заменен от ужасно гъргорене. Чух как някаква течност се изсипва по лицето и попада в устата му. На записа ехтеше кашлица и накъсани глътки въздух.

Проряза ме болка само докато слушах. Нищо не бе в състояние да ме подготви за всичко, което бях чул досега. Всеки звук ми причиняваше душевна мъка. Все едно че бях съучастник. Не можех да си намеря място.

Затворих очи, бях потресен, когато чух щракването на запалка.

Може би очаквах да чуя някакво *пссст*, но нямаше никакъв звук. Мигът, в който Симпсън се подпали, стана ясен по писъците му. Странно, но тогава повечето звуци се изгубиха. Той се давеше от пламъка и успяваше да изрази болката и шока с тънък вой, преди съвсем да остане без въздух. Представих си как се свива гърлото му. Пламъците прогарят и спичат дробовете му, сякаш са от тънка хартия. Това бе най-ужасното нещо, което бях чувал.

Понеже знаех какъв е резултатът, искаше ми се Симпсън да умре бързо. Само че той бе жив и не владееше положението. Тялото му отказваше да се предаде, бореше се с желаната смърт. Убийството му сякаш се проточи безкрайно дълго.

През всичкото време се долавяше друг, по-тих звук. Някакво нечовешко съскане, което не успях веднага да определя откъде идва. Беше убиецът.

Потръпнах.

Докато жертвата умираше, този човек се бе надвесил над него и записваше събитието с дигитална камера. Най-вероятно отворил уста и оголил зъби, за да поеме дима и мириса на горящия Кевин.

Сякаш със зловещата си усмивка изтегляше късче по късче душата на Симпсън.

Отворих очи и погледнах останалите от екипа. Всички бяхме чули записа и лицата им отразяваха същите чувства, завладели и мен. Също като мен и те не можеха да повярват на изслушаното. Бяха ужасени. Всички, освен Мърсър. Не виждах лицето му, защото се бе навел над бюрото. Беше стиснал ръце пред себе си, сякаш се молеше.

Шумът продължаваше, стихваше постепенно, докато най-сетне, слава богу, записът свърши. След това тишината в офиса ми се стори оглушителна. В първите няколко секунди всички мълчаха, никой не смееше дори да помръдне. И тогава Мърсър се отпусна бавно назад. Сякаш току-що се бе събудил.

— Имате пет минути — разпореди се той.

Излязох пръв, за да глътна малко леден зимен въздух. Студът ме блъсна в лицето. Дъждът беше спрял, ала небето си оставаше надвиснало сиво. Поривите на вятъра ме пронизваха. Шумоляща смачкана опаковка профуча покрай мен и аз потръпнах. В прогнозата за времето съобщиха да очакваме сняг и по всичко личеше, че няма да бъдем разочаровани. Въпреки че бях с палто, целият се разтреперих. Това по-скоро се дължеше на отровата на неизразходвания адреналин. Имах чувството, че мога да тичам безкрайно дълго. Де да можех наистина.

Смъртта е едно от най-великите табута. Виждах достатъчно трупове досега и те бяха наистина ужасни. Колкото и зле да е било преди това, ставах свидетел на крайния резултат. Усещах и тъга, и безсилие, но човекът вече бе мъртъв. Не ми се налагаше да се сблъсквам с безумния процес, по време на който човешко същество, също като мен, е смазано, разбито и превърнато в празна черупка.

Нямаше как да не се сетя за Лиз. Не исках да мисля за нея, просто не можех да си го позволя, не и в този момент. В случая ми бе трудно да се концентрирам само върху крайния резултат — че тя бе мъртва и нямаше да се върне никога. Умът ми неконтролируемо се плъзна към ужаса, който е преживяла. Какво ли ѝ е минавало през главата, докато животът ѝ се е изплъзвал?

Тръснах глава и насочих съзнанието си отново към Кевин Симпсън.

Пет минути ли каза?

Дори след пет безкрайни години ужасният запис нямаше да се заличи в главата ми.

Налагаше се да се справя за петте минути.

При влизането ми в офиса всички бяха мрачни, но успели да възвърнат силите си на професионалисти. Всеки от нас бе изтласкал чувствата си, породени по време на записа. Може би, за да ги анализира по-късно, може би, за да ги забрави завинаги. Отново ми се стори, че Мърсър е успял да се разграничи от всичко. Когато се върнах, го заварих зареял поглед в пространството. Не личеше да изпитва силно вълнение. Това сигурно се дължеше на опита му. Запитах се дали някога ще стана като него. Да мога да се абстрахирам от ужасните факти и да разглеждам всеки случай като загадка, която трябва да бъде разрешена. На пръв поглед шефът ми изглеждаше безчувствен, но не се съмнявах, че в действителност преживяваше всичко като останалите. Това бе неговият начин да се справи със ситуацията — като се съсредоточи над разплитането на случая и залавянето на убиеца.

Грег започна пръв.

— Както вече казах, нямаме никакви сведения нито за Джоуди, нито за Скот...

— Убиецът спомена имейли — прекъсна го Мърсър. — Значи съществуват.

— Да, и ако ги е изтрил, може да успее да ги възстановя. Това зависи колко прецизен е бил. Ще пробваме, но не бива да разчитаме да ги открием в компютъра.

Мърсър се намръщи.

— От записа личи, че въпросната Джоуди, която и да е тя, е имала връзка със Симпсън. Ако не успеем да я открием, и нея, и гаджето ѝ навреме, убиецът ще го направи. Стига вече да не се е добрал до тях.

— Разполагаме с описание — намесих се аз.

Той веднага се въртна към мен.

— Казвай.

Обясних за Ивон Грегъри. Предадох подробно всичко, което ми бе разказала за момичето, което си тръгвало от дома на Симпсън — вероятно Джоуди. Била към края на двайсетте, кестенява коса, чанта, слушалки. Очевидно информацията не бе достатъчно точна, за да ни свърши работа, и аз го усетих, докато говорех. След като изслушах записа, вече не бях толкова доволен от постигнатия резултат. Накрая описах и белия ван и Мърсър зажима, сякаш очакваше да чуе тази подробност. Прекъсна ме, преди да довърша.

— Пътни камери? — обърна се той към Грег.

— Най-близката е на главния път. — Пое си дълбоко дъх. — Не е хванала кога е завил по улицата на Симпсън, но ще огледаме по-подробно.

— Това е задача номер едно. Открий всички бели ванове, които са минавали там между осем и девет същата сутрин. Провери и снощи, между четири и половина и пет и половина, за да се опитаме да открием момичето. На всяка цена трябва да я открием.

Грег мълчеше.

— За какво се замисли? — попита Мърсър.

Грег се въртеше на стола, също както в къщата на Симпсън сутринта. Стори ми се унесен.

— Още не съм убеден — заяви той.

Мърсър разпери ръце, сякаш всичко бе очевидно и не разбираше колебанията на компютърния спец. За мен нищо не бе ясно, но имаше неща, с които не бях запознат.

— Подписът е налице — рече Мърсър. — На местопрестъплението се появява бял ван. Играта също е налице. Мъчения. Независимо как изглежда началото, имаме втора жертва.

— Не отричам, че има прилики.

— А какво?

Грег въздъхна и аз се учудих на това открито несъгласие. Тук Мърсър ръководеше нещата и според мен другият трябваше да направи каквото му е наредено. Очевидно имаше съмнения, но след малко взе окончателно решение — майната му!

— Опитвам се да кажа, че белите ванове се срещат под път и над път. Момичетата са на всяка крачка. Подписът е голямо изкушение, да, така е, споменава се и играта. Всичко останало е различно. — Той

отброяваше на пръсти. — Убиецът го е държал във ваната. Момичето си е тръгнало вчера следобед и не е действаща фигура в играта... — Нямахше повече пръсти, затова се облегна назад. — Нещата са различни.

— Разбира се, че са различни. Минали са цели две години.

— Знам, че са минали две години.

— Той си има план. Не бива да се учудваме. Искам да кажа, че ти не бива да се изненадваш, че се е променил. Работата ни е да разберем защо и как се е преобразил.

Грег се беше нацупил, сякаш се канеше да противоречи отново, но не можеше. Забелязах, че Пийт го наблюдава с особено внимание. Само че Мърсър нямаше намерение да остави Грег толкова лесно.

— Казвай.

Грег го погледна. Учудването ми стана още по-силно. Зад това изражение се криеше нещо. Не знаех какво точно, но бях сигурен, че не вещае нищо добро.

— Не толкова, че не съм убеден — обясни той. — Предполагам, че има нещо, което ме притеснява, господине.

Двамата останаха вгледани един в друг за момент и аз усетих как атмосферата в офиса натежава. Всички мълчаха и аз прецених, че е настъпил подходящият момент, за да се намеся. Трябваше да съм изключително предпазлив.

— Може ли да попитам...

— Може, разбира се. — Мърсър се обърна към мен с каменно изражение. — Положението е следното. Според мен това убийство е свързано със стар случай. Има много сходства, повечето от които категорични. От друга страна, Грег е напълно прав, че има известни разлики. Убеден съм, че убиецът е променил някои от методите си.

— Така — кимнах аз. — Значи...

— Значи, щом оперативката свърши, ще имаш възможност да изчетеш досието и да попълниш празните места.

— Добре.

Чувствах се неестествено неловко. Добре че Грег бе престанал да зяпа Мърсър. Цялото му внимание бе насочено към пода, а изражението му си оставаше същото. Имах чувството, че усещам как мокетът се нагърчва.

— Пийт? — обади се отново Мърсър. — Саймън? Нещо да кажете?

Въпросът му бе отправен към Пийт, заместника му, но Пийт май не се зарадва особено на оказаното му внимание и не пожела да подкрепи шефа си.

Какво остава неизказано?

Саймън спаси всички от неловката ситуация.

— Каквото и да е, продължаваме по същия начин, нали? — Гласът му бе делови и спокоен. — Опитваме се да проследим вана и момичето. Останалото няма значение, окей? В процеса на работа ще изникнат нови доказателства. Той замълча за миг и следващото му изречение ми се стори многозначително.

— Хайде, вземете решение.

Пийт кимна, но не отговори. Грег сви рамене, доволен от развитието, въпреки че се преструваше на безразличен.

— Съгласен съм — отвърна Мърсър. — Така ще действаме. Ще оставим Марк да изчете досието, а ние ще си разпределим работата.

Значи от мен се искаше да наваксам и да вляза в крачка. Нямах нищо против. Бях любопитен до какви изводи щях да стигна, след като прочета досието. Искях да разбера дали ще ми се изясни кое е довело до разногласия в екипа. Междувременно слушах внимателно, докато всеки получаваше задачите си.

Освен че трябваше да продължат работата по компютъра, хората на Грег щяха да прегледат записите от уличните камери. Саймън щеше да е с патолога. На Пийт му предстоеше да направи изявление пред пресата след около половин час. В него трябваше да съобщи името на Симпсън и да призове познатите му Джоуди и Скот да се свържат с властите. След това щеше да провери бившите приятелки на мъртвия, за да установи дали някоя от тях не отговаря на описанието. Възможно бе Джоуди да не е името на момичето, посетило вчера жертвата.

— Трябва да намерим двойката преди изгрев — настоя Мърсър.

Когато оперативката свърши, всички започнаха да си събират нещата. Грег нямаше търпение да излезе, Саймън звънеше на някого и не обръщаше никакво внимание на напрежението. За разлика от тях Пийт се движеше бавно. Забелязах, че въздиша дискретно, докато събираше записките си.

Мърсър ми подаде бележка, на която бе написан номерът на случая и парола, с която да вляза в компютъра. Прецених, че е най-добре, поне за момента, да прогоня всичко друго от мислите си. Включих компютъра и вкарах цифрите, които ми бе дал. Екранът остана без промяна, докато зареждаше, а след няколко секунди най-отгоре се появи името на досието.

Случай №А 6267.

50/50 убиец.

3 декември
16 часа и 50 минути до изгрева
14:30 часът

СКОТ

Номер 273. Изпратихме си есемеси по едно и също време.

Скот се отпусна назад и раздвижи мишката, за да е сигурен дали вече не го е прибавил към останалите. Щеше да е смешно, ако не го беше включил, ала се оказа, че не е. Наистина го нямаше. Как е възможно да е пропуснал?

Стигна до началото на списъка.

Петстотин причини, поради които те обичам.

Върна се накрая и записа:

Номер 274.

След това се поколеба, а пръстите му увиснаха над клавиатурата. След малко изкриви замислен уста на една страна, загледан в курсора.

Щом мина двеста, започна да става значително по-трудно — тогава вече почувства, че е изчерпан. Все му хрумваха нови причини, обикновено защото Джоуди бе казала или направила нещо, което бе привлякло вниманието му. Например есемесите, които си бяха изпратили по едно и също време. Не че имаше значение, но щеше да има, ако се случваше редовно. И наистина ставаше точно така. Макар напоследък между тях да не вървеше гладко, както преди, Скот все още забелязваше дреболии, които го караха да я обича. Затова включваше файла със списъка при първа възможност, за да ги запише. Това бе едно от нещата, които го правеха щастлив. Същевременно го натъжаваха.

В този момент не можеше да измисли абсолютно нищо. Трябваше му нещо, което да го подсети.

Остави засега.

Скот запамети документа и излезе от уърдовския файл, за да се заеме с проекта си. Пред него бяха три различни негови снимки. Трябваше да се захване с тях.

Напоследък се заемаше със седем или девет картини на предмет или човек. Първата от серията бе винаги реалистична като на снимка, макар често пъти да беше в доста странни цветове. Лицето от лявата страна на екрана например бе в нюанси на зелено и жълто. Ако това не

се вземеше под внимание, картината бе детайлна като фотография. Когато първата рисунка беше готова, Скот я сканира на компютъра и я обработи със софтуера, който имаше. Леко я замъгли или по-скоро направи по-изразителни краищата на цветовете, така че цялата картина стана по-тежка. Принтира новия вариант и нарисува копие на образа. Това бе втората от серията. И така нататък. Процесът се повтаряше. Накрая разполагаше с няколко малки платна, на които се виждаше как образът се разпада и смалва до основни компоненти като цветовете и форми.

По време на този процес зрителят губеше понятие какво точно представлява изображението. Последната картина от тази серия автопортрети щеше да изглежда като четири правоъгълника в оранжево и зелено. Те щяха да разделят крайното платно така, че центърът леко да се изгуби, също като при витраж. Само три образа бяха готови, като снимката в дясната част на екрана имаше извънземен вид. Виждаше се, че е на човек, но Скот вече не различаваше чертите си.

Произведение на изкуството. Теоретично бе добре подготвен за онова, което правеше, но бе взел дипломата си твърде отдавна, за да разчита на нея. Като по-млад сигурно щеше да гледа с пренебрежение на настоящите си произведения. Сега не мислеше така. Занимаваше с този проект, защото му беше интересно, а и резултатът го бе обнадеедил.

И други хора започваха да се съгласяват, че се получава добре. Имаше една малка галерия, където взеха някои негови произведения. Дори продаде две — парите не бяха много, но поне бе нещо. Преди две седмици му звъннаха — интересували се да изложат още негови творби. Затова си взе една седмица отпуск, за да ги подготви. Когато му се обадиха за пръв път, бе обзет от ентузиазъм, но остана разочарован от реакцията на Джоуди. Тя се зарадва, поне така каза, но Скот имаше чувството, че не гори от възторг. Сякаш й бе все едно — това безразличие, изглежда, беше превзело живота им напоследък.

Ето снощи например. Прибра се от работа и се тръшна на канапето. Попита я какво не е наред, а тя отвърна, че нямало нищо. Само че той не бе от хората, които оставят нещата такива, каквито са. Естествено се стигна до караница, докато накрая тя се премести в спалнята. Подобни разправии се случваха често. Апартаментът им

беше добре обзаведен, чист и просторен. Понякога обаче, когато я наблюдаваше и забелязваше как мислите ѝ се лутат, сякаш се опитват да открият нова стая, имаше усещането, че ще полудее.

Това чувство бе заразно. От месеци насам не бяха щастливи. Инстинктите на Скот го тласкаха да направи нещо, за да промени положението, но нямаше представа точно как да постъпи. В случаите, когато тя отказваше да говори с него за нещата, които я измъчваха, той се усещаше безсилен. От време на време отчаянието така стягаше гърлото на Скот, че не можеше дори да преглътне.

Погледна лицето на екрана. Изразът му може би зависеше от снимката, от която започваше, или от избора на цветовете. Единственото, което личеше, бе, че е тъжно. Това значеше, че не беше съвсем като на извънземно.

Отново включи списъка.

Номер 87. Дори да звучи глупаво, ти ме подкрепяш, когато рисувам.

Първата част бе нещо като обичайната му самоирония. Ако се принизиш още от самото начало на връзката, намаляваш риска да останеш наранен. В първите им години заедно Джоуди щеше да му се скара заради тези думи. Особено ако бяха казани по повод на изкуството му, ала сега... той се питаше как ли ще реагира, ако ги види. Може би *Номер 87* вече не важеше.

Скот усещаше реалността по-осезаемо откогато и да било. Даваше си сметка както за взаимната им неудовлетвореност един от друг, така и за всичко останало. Няма нищо лошо в това да имаш мечти, когато си млад, но в даден момент се налага да ги загърбиш, нали така? Картините му нямаше да ги измъкнат оттук. Работата, която всеки от тях имаше, за да могат да преживяват, също нямаше да им помогне. Ако нищо не се променеше, животът им оттук нататък бе ясен, а в момента бе просто нетърпим.

Превъртя надолу.

Номер 274...

Беше последният на страницата. Ако успееше да добави и тази причина, тогава щеше да има цели три страници с причини.

Бе оставил мобилния до клавиатурата. Взе го и отново прочете есемеса, който му бе изпратила по-рано същия ден.

Здрасти отново, съкровище. Тук е пълна досада, как е рисуването? Нямам търпение да се видим по-късно. Извинявай, че бях лоша. Обичам те xxxxx

Скот остави телефона и се усмихна. Повече не му трябваше. Един есемес, един кратък разговор. Когато тя общуваше с него, както едно време, всичко бе забравено.

Това, разбира се, бе преходно чувство и загрижеността отново го обхвана. Помисли си, че във всичко в този живот трябваше да пристъпваш с малки последователни крачки. Стига двамата да бяха заедно, щяха да успеят да се справят. Вместо да ги раздели, накрая проблемът щеше да ги сближи.

Номер 274.

Въпреки всичко, написа той, ти не се отказваш от мен.

Бе започнал списъка в началото на годината.

Тъкмо се бяха преместили в този апартамент и Скот постепенно осъзнаваше какво оживление цари в новия им квартал. За краткото време бяха станали свидетели на отвличане на автомобил, чуха шумна разправия на алеята отзад, евакуираха ги заради заплахата от бомбен атентат, за който бяха съобщили в благотворителния магазин малко по-надолу по улицата. Това бе най-добрият район на града, който можеха да си позволят в момента, а и тук не беше чак толкова зле. Все пак налице бе безпощадната истина — нито един от двамата не се чувстваше в безопасност, нито пък бе щастлив у дома.

Все още не бяха извадили вещите от всички кашони. Някои стояха полупразни, други не бяха пипвани, сякаш нямаха намерение да се застояват в новото жилище. Джоуди и Скот бяха подредили посудата в кухнята, а също и част от дрехите, но единственото, което придаваше някакъв уют на дома им, бяха уредбата и телевизорът. Монтираха ги още първата вечер.

Седяха в хола и гледаха телевизия. Джоуди мразеше да пропуска сериалите, докато на Скот му беше все едно — май не го интересуваха. Може би тъкмо затова предаността ѝ бе записана под *Номер 56*.

Преди това той се дразнеше.

— Това са тъпотии.

Джоуди го погледна, след това отпусна ръце на раменете му.

— Да — заяви тя. — Но ние ще ги победим.

Той я прегърна.

— Мислиш ли?

Редуваха се: единият мрънкаше и недоволстваше, докато другият бе оптимистично настроен. Бе някакво негласно споразумение. Ако и двамата едновременно се оставеха на мрачните си настроения, нямаше да има кой да им повдига духа.

— Точно така — потвърди тя. — Защото те обичам.

Той се протегна и докосна нежно косата ѝ. Беше тъмна, права и много тънка. Тя не я харесваше, но на него му допадаше. Докосваш косата ѝ и докосваш черепа. Така му се струваше още по-крехка, отколкото бе в действителност.

— Аз те обичам повече — заяви той.

Тя бодна гърдите му с пръст.

— Не, аз те обичам повече.

— Не, аз.

Това бе една от обичайните им игри, която влезе в списъка под *Номер 3*.

— Докажи го:

— Да го докажа ли? Има поне сто причини, поради които те обичам.

Тя го погледна.

— Казвай тогава.

— Какво?

— Изброй стоте причини. — На нея ѝ харесваше. — Казвай.

— Хм.

— Виждаш ли. Всичко са празни приказки.

— Не са. — Скот се отдръпна. — Просто се чудех къде има химикалка и лист.

Истината бе, че си каза „по дяволите“. Същевременно си мислеше, че това е възможност да направи нещо наистина хубаво — нещо, което да разведри обстановката. Затова излезе в коридора, порови в единия от двата кашона и след минута се върна с бележник и химикалка.

Джоуди се подсмиваше, но ѝ личеше, че е щастлива.

— Не е нужно да го правиш.

Скот притисна устните ѝ с пръст и седна до нея.

— Тихо. Гледай си сапунката, жено.

— Добре.

Тя отново насочи вниманието си към екрана на телевизора, а той остана до нея и започна да пише. Изпълваше ред след ред. От време на време тя проточваше врат, за да надникне, а той скриваше страницата.

— А, не.

— Дай да видя!

— Още не.

Сто причини. Когато започна, нямаше представа колко трудно ще му бъде, нито пък дали ще успее. През всичкото време усещаше седналата до него Джоуди, усмихната, макар да се опитваше да скрие колко е доволна. Тогава бе най-щастлива от цяла вечност насам и това му беше достатъчно, за да продължи да пише причина след причина. *Продължавай да се усмихваш.*

Няколко минути по-късно на екрана се появиха финалните надписи.

Той обърна страницата и продължи да пише.

Сега, почти година по-късно, Скот стана от компютъра и се премести в свободната стая. Най-хубавото на апартамента в този евтин район бе, че имаше три спални. Едната бе почти изцяло заета от Скот. В единия край държеше пособията за рисуване, а в другия — гирите и щангите.

Наведе глава първо на едната, после на другата страна и включи силно музиката.

Гирите бяха навик още от ученическите му години, когато бе тънък като вейка. Започна да се занимава на петнайсет и както за своя огромна изненада, така и за изненада на всички около него продължи да се занимава чак до двавет и осем. Гирите и щангите се бяха превърнали в неделима част от живота му. Вдигаше по три пъти в седмицата, поне по час всеки път. Пропусна ли някоя тренировка, ставаше нервен и се чувстваше като предател. Знаеше, че е глупаво, но въпреки това не можеше да се отърве от чувството. А и тренировките бяха начинът му да се изключи от всичко останало поне за известно време. Беше нещо като бягство — поне така бе замислено отначало.

Загръваше с трийсет килограма, преди да започне да добавя тежести, докато стигне до деветдесет. След това лягаше и стискаше щангата. Нагласяваше бавно ръце. Дишаше равномерно. Тежките бяха винаги шок за тялото...

Вдигаше ги, издишаше, спускаше и отново вдигаше.

Номер 8, помисли си той. Топлата ти коса.

Вдигна щангата. Отново. Мускулите на гърдите му започваха да горят.

Отново.

Номер 34. Понякога се държиш като момиченце.

— Разкарай се! — Тя го беше пернала леко, преди да обърне страницата.

Номер 35. Добре де, не си чак такова момиченце.

— Много хитро. Взех си думите назад.

Скот вдигна петнайсет пъти, след това се насили за още веднъж, вдигна постепенно и ръцете му се разтрепериха от усилие.

Щангата издрънча на стойката.

Той седна и въздъхна.

Номер 89, помисли си той, докато си почиваше. Когато се събудя сутрин, ти ме гледаш.

Тя не спря да се усмихва, докато четеше списъка. Долавяше безмълвното ѝ щастие, озарило лицето ѝ, и то го зарадва повече, отколкото бе предполагал. Имаше чувството, че усещането ще се пръсне и ще се разнесе из цялото му тяло. Не забрави тази усмивка и я включи под *Номер 101*.

— Обичам те много, ама много — му каза тя.

— И аз те обичам.

Не можеше да повярва на постигнатия успех. Оказа се, че е много по-лесно, отколкото бе предполагал. Всъщност, когато записа *Номер 100*, се оказа, че има много повече причини, отколкото бяха включени в тефтера. Убеден бе, че са готови да му напомнят за себе си и да бъдат записани. Това можеше да продължи цяла нощ. Въодушевлението и желанието да задържи усмивката ѝ доведе до следващата случка.

— Беше лесно. Можех да напиша петстотин.

— Глупости.

— Стига — дай ми тефтера.

Тя го дръпна далече от него.

— Не ставай глупав. Ще висиш цяла нощ.

— Добре, няма, но няма и да забравя. Може това да ти е подаръкът за Коледа.

— Така става. — Тя остави тефтера на канапето и потупа възглавницата. — Налага се обаче да започнеш от нулата, защото бележникът остава при мен.

— Няма проблем.

Така ѝ каза и почувства облекчение, че е бил честен и откровен. Но също така изпълнен с решителност. До Коледа оставаха повече от единайсет месеца, така че имаше достатъчно време, за да поработи над останалите четиристотин причини. Дори му мина през ума шантавата мисъл да стигне до хиляда. А сега до Коледа оставаха само три седмици и задачата не му се струваше толкова безпроблемна. По всичко личеше, че няма да успее да довърши започнатото.

Скот свали на четирийсет килограма и постави щангата зад врата си.

Едно, две, три.

Триста причини няма ли да са достатъчни? Тя очакваше петстотин, така че каква ли щеше да е реакцията ѝ, когато получеше по-малко?

Не те обичам толкова, колкото предполагам.

Но пък той често бе прекалено строг към себе си. Колко хора можеха да измислят триста причини? Какво остава за петстотин? На кой ли номер щяха да се откажат? Определено списъкът му означаваше много.

Намръщи се от напрежение, но продължи — девет, десет...

Триста причини — повтори той. Повече не мога да напиша.

Това бе признание: разбирам, че не съм свършен, но поне се старая. Защото отчаяно се опитвам да не те загубя!

Дрън.

През следващите петнайсет минути той изпълни останалата част от тренировката си: гребане, упражнения за бицепсите, за трицепсите. Завърши със сто коремни преси. Когато приключи, стана, изпи останалата вода и спря музиката.

Само че музиката продължи да свири.

Скот остана на място, заслушан в звука. Това не беше музика. Беше друг звук, който се чуваше още преди, само че сега долиташе по-ясно. Намръщи се и тръгна към свободната стая. Първата му мисъл бе, че Джоуди се е прибрала по-рано и гледа телевизия. Отвори вратата и се провикна:

— Джоуди?

Да, наистина беше телевизорът.

Скот излезе в коридора.

Входната врата бе затворена. Веднага го обзе разочарование, че тя няма да влезе и да му каже здрасти, но то отстъпи място на притеснението. Ако се бе върнала по-рано, значи нещо не беше наред. Той тръгна към хола и отново се провикна.

— Джоуди?

Отвори предпазливо вратата и усети някакво смътно безпокойство. Вратата изскърца.

Телевизорът беше в далечния ъгъл, но от Джоуди нямаше и следа. Той пристъпи към средата на стаята.

Прекалено късно, каза си Скот, когато бе до вратата на кухнята, от дясната ѝ страна. С ъгълчето на окото си забеляза движение, усети как някой се приближава, отдръпна се, ала бе закъснял.

Сякаш се блъсна в уличен стълб. Ударът беше толкова силен, че му се догади. Пред погледа му бе таванът.

По дяволите.

А в следващия момент над него се надвеси самият дявол.

ВТОРА ЧАСТ

В хода на разследването — и по принцип в нашата работа — винаги е полезно да си припомниш болезнената, ала задължителна истина, че няма понятия като добро и зло. Вашето мнение може и да е различно, но опитът ме е научил, че подобен начин на мислене няма да ви помогне да спите по-спокойно. Тази логика в никакъв случай няма да ви улесни да заловите извършителя на подобно тежко престъпление.

Много е удобно да набедите някого за „лош“. Подобни хора оказват такова страшно влияние върху живота на други, че не бива да се допуска деянието им да бъде забравено. Истината е, че те са движеща сила в механизма на обществото, която се е изплъзнала от правилната посока, към която върви същото това общество. Машината, която създава полезни, загрижени граждани като вас и мен, започва да дава дефекти. Хората се превръщат в „чудовищата“, които виждаме, и ние имаме дълг към жертвите им и към жертвите на други като тях. Този дълг повелява да се опитаме да разберем къде е допуснатата грешката, благодарение на която са създадени.

В полицейската работа няма Господ, няма Дявол, няма добро, нито пък лошо. Няма чудовища. Има само изкривени хора.

Хората, които търсим, както и всички други по света, са в светлината на прожектора на грешката, която ги е създала, и грешките, които допускат.

Откъс от „Следите
остават“ от Джон Мърсър

*3 декември
15 часа и 50 минути до изгрева
15:30 часът*

МАРК

Бяха се изнизали шест години, откакто минах по дългия криволичещ път към института „Найсдей“, за да разпитам Джейкъб Нийлс.

Лятото беше горещо и задушно. Бях навил ръкавите на ризата си, а прозорецът на колата ми бе отворен. През целия път се възхищавах на гората от двете страни на шосето и слушах долитащите откъм дърветата птичи песни. По-късно, когато приближих главната сграда, долових бръмченето на ръчната косачка на човека по поддръжката. Отвън болницата създаваше впечатление за тишина и спокойствие, които нямаха нищо общо със състоянието на хората вътре. Истината бе, че това болнично заведение се охраняваше като оръжеен склад.

По онова време бях все още студент, работех над дисертацията си и се усещах много нервен. За пръв път в живота си щях да се срещна с един от най-страшните, опасни и злоещи членове на обществото — серийния убиец. Притеснението ми бе напълно естествено, макар че не трябваше да е така. Донякъде останах разочарован. Оказа се, че Джейкъб Нийлс е най-обикновен човек.

Предварително прочетеното за неговите престъпления сякаш беше образувало черен ореол над главата му. Ако не знаех какво е извършил, щеше да ми се стори скучен и досаден. Наистина беше отегчителен — самовлюбен и нахален, макар да нямаше никакво основание. Изреченията на Джейкъб бяха изпъстрени със забележки като „Аз не съм някой умник, но...“, не че той имаше нужда от това „но“. Почти не можеше да чете и пише, но се опитваше да пробутва хитрости. Беше дебел, тлъстините личаха под синята риза, която носеше. Кожата на лицето му бе подпухнала и почти скриваше

малките очички, които мигаха непрекъснато, сякаш светлината го дразнеше.

И ръцете до лактите му бяха дебели. Нали с тези ръце бе действал. Джейкъб не притежаваше никакъв чар, при него всичко се свеждаше до силата. По време на разговора седеше прегърбен, скръстил ръце на гърдите, отпуснал дланите удушвачи на бицепсите си, доволен, че някой му обръща внимание. Беше му приятно да плаши хората и да се прави на страшен, въпреки че бе затворник. Доставяше му удоволствие да си въобразява, че събеседникът му изпитва страхопочитание. Естествено, аз много не му допаднах, защото не треперех от страх и нямах желание да изслушам хвалбите за престъпленията, които бе извършил. Интересуваше ме детството му.

Знаех, че мигащите очички не крият никаква връзка с други хора. Докато е израствал, сексуалните му желания — диви и необуздани, са били грубо потъпкани. В резултат Нийлс е останал неудовлетворен. Всеки зрял човек, който си тежи на мястото, иска да достави и да получи удоволствие от друг като него. Желанията на Джейкъб обаче бяха съвършено различни. За него хората бяха като предмети. Според изкривения му мозък те можеха да бъдат единствено и само притежание. Бе сексуално неудовлетворен, но през годините се бе научил да го прикрива и да се преструва на нормален, за да се измъкна от отговорност.

Как бе станал такъв? Този въпрос ме бе довел в „Найсдей“. Дисертацията ми имаше за цел да проучи непознатата територия между детето, което е бил някога, и възрастния, в който се бе превърнал. До края на разговора не узнах почти нищо, което да ми свърши работа, но преживяното остави дълготрайни следи. Същата вечер се прибрах у дома и личеше, че никак не ми се говори. Лиз се постара да ме изтръгне от това състояние, но аз не можех да се отърся от чутото и видяното. Имам чувството, че и до ден-днешен е така.

Едно можеше да се каже със сигурност за миналото на Джейкъб — никой не качва момиче на стоп и не я удушва в изоставена каменоломна просто така. Както и с всичко друго в живота, за да извършиш убийство, ти трябва опит. Точно така е бил заловен. Години преди да започна да работя за него, Джон Мърсър е предположил много правилно, че убийството в каменоломната е първото известно убийство на Нийлс. Детективът е бил на мнение, че убиецът и преди е

качвал стопаджийки и така е превръщал фантазиите си в реалност стъпка по стъпка. На практика полицията се заела със случая отзад напред. Издирили сведения за опити за отвличания и нападения, както и сигнали за подозрителни прояви. Използвали сегашния начин на действие на убиеца, за да забележат допуснати в миналото грешки, които вече се е научил да избягва.

По принцип, същото е истина за всеки сексуално ориентиран убиец. Твърде възможно е било да хванат Джейкъб още на първата крачка. В онзи начален етап престъпникът е наподобявал на художника, получаващ отказ след отказ, преди най-сетне да продаде първата си творба. Убиецът сигурно е имал зад гърба си дребни сексуални нападения например или други престъпления, които да са насочили към него вниманието на полицията. Това са все детайли, които са го затруднявали и които е изпитал по-късно, след като е станал по-опитен. Именно по тази логика накрая бе хванат. Нийлс не се бе пръкнал от ада като съвършен убиец, защото такъв няма. Прекалено лесно е да мислим по този начин.

Ето че досието, отворено пред мен, отправяше предизвикателство към този принцип.

Първите престъпления, приписани на човека, който щеше да стане известен под името „50/50 убиец“, бяха изкусно замислени. Изпълнил ги бе с прецизност, която караше всички да предполагат, че е усъвършенствал техниката си на действие преди това. Допитванията, направени в цялата страна, не бяха открили случаи, които да приличат на тукашния дори бегло. Сякаш убиецът се бе появил от нищото.

Първите му известни жертви бяха Бърнард и Каръл Лидърланд. Прегледах материалите. И двамата бяха на седемдесет и няколко, женени почти петдесет години, трийсет от които живееха в сегашната си къща. Имаха две деца, семейни. Двамата Лидърланд бяха дружелюбни съседи, тихи хора, които не отказваха помощ на местната общност, приятни и разговорливи.

Телата им били открити от съсед на сутринта след убийството. Човекът се разтревожил, когато забелязал, че входната им врата е оставена отворена. В папката бяха приложени снимки на дома им. Къщата изглеждаше сива и зловеща. Вратата, която водеше към дебрите на ада, привличаше погледа и сякаш притегляше зрителя навътре.

Прочетох набързо доклада на патолога и събрах най-важните факти на една страница.

Ръцете и краката и на двамата от семейство Лидърланд били завързани с белезници за рамката на леглото. Каръл Лидърланд бе горена с нажежено желязо. Освен това по тялото ѝ се виждаха разрези и прободни рани. Имаше петдесет и шест отделни наранявания, включително едно ослепено око и рана на гърлото, която едва не я бе убила. Съпругът ѝ също е бил изтезаван. Имаше изгаряния и разрези по краката, ръцете и главата. И при него едното око бе ослепено, но бе починал от инфаркт, вероятно причинен от шока.

Стегнах се и започнах да разглеждам снимките от местопрестъплението, като от време на време разгръщах доклада. Осветените от полицейските фотоапарати тела в леглото бяха страшни. Виждаха се бледите им ръце, изпружени към рамката на леглото, стегнати с белезници. Разкривените лица бяха извърнати едно от друго, отпуснати на алени възглавници.

Прехвърлих набързо снимките на раните им, направени в близък план, и се спрях на фотографията на стената, точно над рамката на леглото.

Убиецът на семейство Лидърланд бе нарисувал с пръст огромна паяжина, същата като онази в кабинета на Кевин Симпсън. И тази приличаше на капан за сънища или на паяжина, но не бе нито едното, нито другото. Свързващите нишки изглеждаха размазани и прекъснати. Каквото и да изобразяваше фигурата, според доклада бе нарисувана с кръвта на съпрузите.

Още от самото начало личеше, че при убийството на семейство Лидърланд не става въпрос за провален грабеж. Щом престъпникът бе приключил с тях, бе почистил къщата и бе излязъл, когато улицата е била празна. На местопрестъплението не били намерени никакви отпечатъци. Криминалозите не открили никакви улики, които да помогнат при залавянето на убиеца. Нищо не било откраднато.

Разследването нямало откъде да започне и не постигнало почти никакъв напредък. С течение на времето броят на хората, които се занимавали с него, започнал да намалява. По това време случаят се водел от детектив Джеф Хънтър и неговия екип. Чак след пет месеца разследването попаднало при Мърсър. Тогава били открити

следващите две жертви и полицията започнала да добива по-ясна представа с какво си има работа.

След като прочетох първата част от досието, се върнах на снимката на паяжината, оставена на стената у семейство Лидърланд. Увеличих я така, че да изпълни целия екран.

След това се облегнах назад и се съсредоточих над нея.

Както каза Мърсър, твърде много приличаше на днешната, за да бъде просто съвпадение. Един убиец бе рисувал и двете.

Затова отново се замислих над ожесточената реакция на Грег и доста по-умерената подкрепа, която шефът ми получи от останалите. Каква бе причината? Да, наистина имаше разлики. Някои аспекти от предишните престъпления ги нямаше в сегашното. Все пак намереното бе достатъчно красноречиво, а аз все още не разбирах защо новите ми колеги са чак толкова обезпокоени.

Не че не съм убеден. Просто има нещо, което ме притеснява.

Намръщих се, когато си спомних думите на Грег. След това отново се наведох над досието.

На второто местопрестъпление 50/50 убиецът бе затворил входната врата, след като бе излязъл. Това бе първото прозрение по отношение на методите и мотивите му. Вратата в дома на семейство Лидърланд беше оставена отворена, тъй като те и двамата бяха мъртви. За разликата от този случай при втората двойка жертви единият бе все още жив и можеше сам да повика помощ. 50/50 убиецът искаше някой да открие жертвите му.

Семейство Роузнийл, двайсет и три годишни младоженци, бяха вързани по същия начин като семейство Лидърланд. Даниел Роузнийл бе оставен със запушена уста по време на мъченията. По някое време бе припаднал или от ужас, или от болка, а може би и от двете. Когато се върнал в съзнание, убиеца го нямало, а съпругата му лежала мъртва до него. Нападателят бил отпушил устата му, но го оставил вързан за леглото. Даниел крещял цял час, преди съседите да разбият вратата и да влязат.

Убийството на Роузнийл бе възложено на екипа на Мърсър още преди да бъде свързано с това на Лидърланд. При други обстоятелства Хънтър е щял да се заеме и с двете, ала Мърсър забелязал нещо в престъпленията, което не му давало мира. Затова се преборил да вземе и двете разследвания. Едва ли е било лесно и приятно. Каквито и вътрешни разногласия да са възникнали, от този момент насетне 50/50 убиецът бе даден на нашия екип.

Отново прегледах подробностите.

По тялото на Джули Роузнийл личаха многобройни рани, подобни на раните на Каръл Лидърланд. Имаше разрези и изгаряния. Гърдите и гениталиите бяха обезобразени. По лицето и главата бяха нанесени множество рани. Гърлото на Джули бе прерязано, също както на Каръл. Даниел Роузнийл е бил измъчван също като Бърнард Лидърланд, ала накрая убиецът го бе оставил жив.

Кликнах върху снимките от местопрестъплението и напразно се опитах да остана безпристрастен към видяното. Забелязах на стената вече познатата ми рисунка. Наполовина капан за сънища, наполовина окултен символ, нишките — размазани и неравни.

Това бе подписът на 50/50 убиеца, задължително оставян на местопрестъплението, макар и винаги различен. Паяжината така и не бе открита в нито една книга, но със сигурност означаваше нещо важно за него. Какъвто и да бе мотивът му, за да извърши тези убийства, рисунките имаха ключова роля.

Последната снимка бе от сватбата на семейство Роузнийл, правена четири месеца преди убийството. И двамата бяха прави. Телата им не бяха обърнати към камерата, а само лицата, за да се усмихнат, хванати за ръце. Бе ужасно, когато сравних тази снимка с останалите. Сториха ми се толкова млади и щастливи, здраво преплели пръстите си. А после Даниел бе дошъл в съзнание и бе открил мъртвата си съпруга, без дори да можеше да я докосне.

В съседен файл бе включен разпит, записан на черно-бяла лента, също като снимката от сватбата, но това бе единствената прилика. Камерата показваше израненото лице на Даниел Роузнийл, сведено надолу. Езикът на тялото му подсказваше, че единственото му желание е да се скрие някъде. Нито веднъж не вдигна поглед към камерата. Записът ми напомни клиповете от войната в Залива, на които пленени американски войници са били принуждавани да правят изявления.

Само че нашата война бе по-страшна — по-многобройните наранявания щяха да оставят по-дълбоки белези. Надпис в единия ъгъл на екрана — показваше, че разговорът се води от детектив Андрю Дайсън.

Сложих си слушалките, включени към монитора.

Дайсън: Даниел, би ли ни разказал какво помниш от онази нощ?

Даниел Роузнийл гледаше надолу и наляво. Лицето му бе подпухнало и обезобразено. Докато говореше, устните му залепваха и издаваха тих мляскащ звук.

Роузнийл: В спалнята имаше някакъв мъж. Не знам кое време е било. Събудих се и той опря нож в гърлото ми.

Дайсън: Той каза ли нещо?

Роузнийл: Шептеше. Струва ми се, не се опитваше да ми вдъхне кураж. Само че не помня какво точно каза.

Дайсън: Нищо. Помниш ли какво се случи след това?

Роузнийл: Носеше белезници. Накараме да вържа Джули. И за ръцете, и за краката. След това върза и мен.

Дайсън: Какво направи след това?

Отговор не последва.

Дайсън смени тактиката.

Дайсън: Как изглеждаше?

Роузнийл: Беше дяволът.

Мълчание.

Дайсън: Дяволът ли?

Оказа се, че убиецът бил с гумена маска на демон, закрепена с ластик за главата му.

По време на мъченията мъжът бил спокоен и се контролирал. Даниел непрекъснато внимавал за момент, в който да му се удаде възможност да направи нещо. Такъв миг така и не се появил. От минутата, в която Даниел се събудил, знаел, че или ще бъде оставен вързан с белезниците, или непознатият ще му пререже гърлото. Убиецът не се разсеял нито за миг, не допуснал нито една грешка.

Роузнийл: Игра. Каза, че сме щели да играем на една игра.

Дайсън: Каква игра? Всичко е наред, Даниел. Не бързай.

Роузнийл: Игра на... любов. Щял да нарани единия от нас. Каза... каза, че аз трябвало да избира кой от двамата.

Дайсън: Няма нищо...

Роузнийл: Единият от нас трябвало да умре и аз съм щял да избира кой. Каза, че сме имали време до изгрева, така че мога да променя мнението си.

Дайсън: Помниш ли какво се случи след това?

Роузнийл (решително): Избрах себе си!

От този миг насетне спомените му за случилото се ставаха накъсани и безсистемни.

Бе напълно разбираемо. Появяваха се откъслечни образи и картини. Цялостните спомени как е бил горен и пробождан оставаха дълбоко заровени. Той просто не беше в състояние да се сети каквото и да е. Всеки опит да бъде изтръгнато нещо от паметта му водеше до временно затъмнение. Даниел не помнеше как Джули е била измъчвана. Нито пък че в даден момент, когато болката му е станала непоносима, е променил решението си. Всеки път, когато някой споменеше името ѝ, Роузнийл се извъръщаше още повече от камерата, сякаш се опитваше да опази спомена.

Дайсън забави малко разпита и аз одобрих решението му.

Върнаха времето малко по-назад. Убиецът му бе говорил много. Точните думи се губеха, но Даниел помнеше, че непознатият се държал спокойно, почти приятелски, сякаш познавал двойката от години. Припомни си, че се е питал „Това откъде го знае?“. До края така и не успя да се сети кои думи на убиеца бяха създали това впечатление у него.

Всичко това беше записано в бележките с идея да се потърси престъпникът сред близките познати на семейството. Макар да бе последвало много подробно и безкрайно изтощително разследване, никой от приятелите на Даниел и Джули не попадна в списъка на заподозрените. Екипът бе проверил тази следа, ала не бяха успели да стигнат доникъде. Даниел беше убеден, че не познава убиеца.

Смалих прозореца, на който се водеше разпитът, и отворих файла, където Саймън и Грег се бяха опитали да открият откъде убиецът бе научил толкова много за семейството. Както и при двамата Лидърланд, престъпникът беше оставил местопрестъплението съвършено чисто, макар и да не бе успял да заличи извършеното. По следите в прахта личеше, че някой е пипал електрическите контакти и ключовете за осветлението. И в този дом нямаше следи от влизане с взлом. Освен това бяха открити доказателства, че убиецът е прекарал

значителна част от времето си на тавана. Отначало доста объркващи, тези улики започнаха да придобиват смисъл след разказа на Даниел.

Прочетох целия доклад на компютърния специалист.

Грег бе изброил всички наблюдателни съоръжения, които предположил, че са били използвани. Първо, микрофони и камери, които могат да се скрият в електрическите контакти или да се монтират на скришни места в къщата. Второ, устройства, които да прихващат имейли и да разбиват пароли. Трето, шаблони и инструменти, с които да се вземат отпечатащи от бравите и ключовете. Бе стряскащо колко лесно и сравнително евтино можеше човек да се сдобие с тях.

На теория убиецът бе проникнал в къщата много преди да извърши убийството. Той бе наблюдавал и проучвал жертвите известно време, преди да ги нападне. Записвал е разговорите им. Прекарвал е нощите си над тях, на тавана им. В известен смисъл живеел с тях — възможно е да е живял месеци на тавана. Научил е тайните и лъжите им, събирал е всичко, до което е успял да се добере. Искал е да знае как да ги нарани емоционално, за да има по-голямо въздействие физическата болка.

Всичко това бе част от „играта“ му. Той измъчваше хората, за да ги накара да обърнат гръб на човека, когото обичаха, и накрая да го изоставят. Това бе начинът му да ги подчини.

Затворих очи. Колкото и ужасяващи да бяха самите убийства, открих, че не мисля толкова за тях, колкото за оцелелите. Разсъждавах над избора, който им се е наложило да направят.

Готов съм да умра за теб, не мога да живея без теб — хората повтарят тези думи непрекъснато, но никога не им се налага да докажат истинността на казаното. Оцелелите трябваше да живеят всеки ден от живота си с пълното съзнание доколко са истина изречените от тях думи. Каквото и да са казвали на партньорите си, те не са ги обичали достатъчно и тъкмо затова човекът до тях бе умрял. Бяха избрали живот за себе си.

Отворих отново снимката на Даниел и Джули Роузнийл от сватбата им. Изглеждаха щастливи и безгрижни, личеше, че очакват живот изпълнен с възможности и радост. Фотографията просто напомняше, че човек няма представа какво предстои. В повечето дни всичко върви добре, напълно нормално и ето че настъпва моментът, в

който нещата се обръщат. Човек просто няма представа какво следва. Ужасните неща, които се случват в живота, те помитат като камион, излязъл от някоя глуха пресечка.

След това отново се прехвърлих на разпита на Даниел Роузнийл със съсипаното лице и съсипания живот. Съпругата му бе мъртва и най-неочаквано той оставаше сам. В известен смисъл той бе причината да стане така. Макар да знаех, че по този начин не е помогнал на разследването, аз не можех да го виня, че не помни какво точно се е случило онази нощ. Не можех да виня нито един от оцелелите.

* * *

През следващата година се бяха случили още две нападения. Третата жертва бяха Дийн и Джени Томлинсън, двойка в средата на двайсетте. В този случай убиецът бе променил сценария, оставяйки Джени да избере кой да бъде измъчван и убит. Тя бе силно изранена, но бе преживяла нощта. Приятелят ѝ бе умрял вместо нея. Седем месеца по-късно 50/50 убиецът бе набелязал четвъртата двойка. Този път дал правото на избор на Найджъл Кларк. Мъжът бе така малтретиран, че никога повече нямаше да може да ходи. Шийла, съпругата му от двайсет години, бе убита.

Във всеки един от случаите техниката на убиеца си оставаше безупречна. В нито една от къщите нямаше следи от влизане с взлом. Криминолозите така и не бяха успели да открият улики.

Не беше нужно да виждам снимките от тези последни убийства. Вместо това се върнах на основното меню и открих два обобщителни доклада. В първия бяха събрани впечатленията на свидетелите, а вторият бе психологически профил.

В първия бяха изброени основните характеристики на убиеца. Бял, малко над среден ръст, слаб, но атлетичен, спокоен и вежлив, образован. Имал тъмнокестенява коса. Докато измъчвал жертвите, личало, че не му е приятно, но също така се усещало, че върши тази непривична дейност с лекота. Мъченията били просто физически, не влагал нито емоции, нито удоволствие.

Подобно отношение не се очаква от този вид убийци. В други сходни случаи жертвата служи като заместител на някаква фантазия

или потребност. При престъпленията на 50/50 убиеца имаше сексуален елемент, но той не бе свързан с чисто физическия акт на унищожението. По-скоро проличаваше в инструментите, които използваше, и в начина да измъчва и наранява. Непознатият бе спокоен и безпристрастен. Обезобразяваше хората, преди да ги убие, и ги оставяше сами, след като приключеше със задачата си. Това бе краят на играта. Дори да е изпитвал някакво удоволствие от действията си, то е оставало добре прикрито.

Като си спомних ужасния съскащ звук, който издаваше, бе ясно, че изпитва нещо.

Отворих психологическия профил, готов да се отнеса крайно скептично към твърденията. Останах учуден. Там имаше повече въпросителни — написаното представляваше по-скоро догадки, отколкото факти. Личеше известно нежелание да се определи патологията на убиеца. Защо правеше това на хората? Измъчваше ги, причиняваше им болка, манипулираше ги и ги принуждаваше да предадат партньорите си. Какво извличаше от всичко това? Срещу всяко предположение имаше опровержение. Докладът бе съсредоточен над по-обща и познати хипотези.

По всяка вероятност убиецът бе над двацет и пет, тъй като сложността на престъпленията говореше за по-възрастен и опитен престъпник. Бе по-интелигентен от средното, макар да му липсваше нормалният емоционален живот. Съдейки по сумите, похарчени за наблюдателна техника, вероятно разполагаше с пари, автомобил и сигурно имаше постоянен адрес. Белият ван, който така и не бе идентифициран, бе забелязан в близост до две от местопрестъпленията. Естествено, много по-лесно бе да прекара техниката с автомобил и да наблюдава от него. Освен това така можеше да мине за търговец или техник. Така не би привлякъл внимание и не би събудил подозрения.

Финансовите му възможности и възрастта намекваха, че има добра работа и също като Джейкъб Нийлс умееше да замаскира истинската си природа. Ако имаше връзка, тя бе просто за прикритие. Истинският му живот започваше нощем, в домовете на други хора. Преследването — онова, което го интересуваше истински — бе скрито зад фасадата. Едва ли бе близък с приятели и роднини, които да се тревожат за него. Прочетох предположение, че проявява огромен

интерес към оръжията. Възможно било да се е интересувал и да е чел книги за мъчения, за полицейски и военни методи.

И така нататък.

Не открих нищо, с което да не се съглася, но в нито една дума не личеше обичайната увереност. В този човек и престъпленията му имаше нещо, което пречеше да се открие истината. Нищо не бе сигурно и вероятно в центъра на всичко бе маската на дявол, която той носеше. Никой не беше направил окончателно заключение. Лекотата, с която неизвестният убиец действаше, методите му, пораженията и следите по жертвите... може и да бе глупаво, но човек се замисляше.

Беше дяволът, бе казал Даниел Роузнийл.

Разбира се, че не е бил дяволът. Няма дяволи. Въпреки това психологическият профил бе изграден на базата на догадки. Необосновани идеи кръжаха около черна дупка, до която не смееха да се докоснат.

3 декември
15 часа и 50 минути до изгрева
16:30 часът

джоуди

Пътеката през гората бе застлана с есенен килим — окапали мокри листа, сред които се показваше тъмнокафява кал. Обувките ѝ потъваха и тя трудно успяваше да пази равновесие. Почвата или потъваше под краката ѝ, или се хлъзгаше. Джоуди се стараше да се движи възможно най-бързо и да не изостава от Скот. Вървеше с протегнати напред ръце, за да го задържи, ако се препъне или подхлъзне.

Джоуди не се бе възприемала като практична или разумна никога досега, затова се учуди колко спокойно реагира. Въпреки присъствието на непознатия с ножа, въпреки че ръцете ѝ бяха стегнати в белезници.

Гласът в главата ѝ продължаваше да ѝ подсказва какво да прави. В момента шепнеше да внимава къде стъпва, да запомни всички подробности и най-вече да следи къде стъпва Скот. И неговите ръце бяха в белезници, ала мъжът бе нахлупил черна торба върху главата му. Така той дори не можеше да види хлъзгавите места. Като че ли торбата бе изсмукала решителността и силата му. Вървеше пред нея, без да издава и звук, също като човек, тръгнал към ешафода в очакване на собствената си екзекуция.

Той има нужда от теб, повтаряше гласът. Грижи се за него. Не прибързвай.

Гласът звучеше разумно и ѝ вдъхваше увереност, затова тя послушно следваше всичко, което ѝ казваше. Ако гласът замлъкнеше, паниката щеше да се върне, а докато ѝ говореше, нямаше нужда да се замисля над онова, което им се случваше. Вместо това Джоуди можеше да се съсредоточи над всеки отделен момент и всяко изникнало препятствие. Така успяваше да разрешава проблемите един по един, без да прибързва.

Не прибързвай.

Наблюдавай. Помни пътя. Грижи се за Скот.

Тя погледна надясно и забеляза дърво с дебел черен ствол. Земята бе подгизнала, приличаше на глина. Дебели корени се протягаха чак до пътеката, докато тънките висяха като старческа коса.

Трябваше да запомни това дърво. Наскоро окапали листа сякаш сочеха към него. Приличаха на яркочервени стрелки.

Ако трябва, предупреди я гласът, ще се престориш, че не помниш нищо.

Този практичен разум го нямаше доскоро. Отначало бе завладяна от страх и паника. У нея се бяха се зародили чувства, за които не смееше да си признае, че я ужасяват. След нападението тя бе дошла в съзнание върху твърда, неравна метална повърхност. Усети острия задушлив мирис на дизелово гориво. Тялото ѝ бе схванато, китките и рамото — изтръпнали от болка. Едната страна на главата ѝ пулсираше непрекъснато.

Отваряйки очи, бе забелязала ръжда и въже. След това остана загледана в асфалта, който профучаваше пред погледа ѝ.

Това не е линейка.

Имаше смътен спомен, че се е случило нещо, което я накара да си помисли за линейка. Паметта ѝ бавно се връщаше и всяка неравност по пътя ѝ напомняше, че нещо не е наред. Бебето. Мъжът с маската на дявол.

След това забеляза рисунката на едната стена на вана, направена върху белия метал. Паниката започна да я завладява. Изнасилване, помисли си тя. Мъчения. Дори по-лошо. Умът ѝ даде път на въображението и тя си представи какви ли не ужасии. Остана шокирана, че е измислила подобни картини.

Устата ѝ бе завързана, за да не може да вика, но Джоуди се изви назад и видя покрива на вана, а след това и гърба на седалките. Различи тила на шофьора и ивица сиво небе през предния прозорец на автомобила. Все още чуваше плача на бебето. Мъжът обърна глава, извърна се към седалката до себе си и каза нещо успокоително на детето.

В този момент паниката едва не я завладя напълно. Имаше чувството, че е полудяла за няколко минути.

Само че изминалото във вана време не бе важно и гласът в тавата ѝ нареди да не се замисля за него. Най-важното бе да запомни откъде минават и да внимава къде стъпва, заради неравната почва, заради меката хлъзгава кал и мокрите листа под краката ѝ. От двете страни се протягаха клоните на дървета, докосваха се и се опитваха да завладеят още малко място над мократа земя.

Заизкачваха се по стръмен хълм, след това започнаха отново да се спускат. През повечето време имаше чувството, че се намира на кално свлачище. Между дърветата се виждаше само кал, а по-нататък имаше само дървета. Някъде далече се мерзелееха планини.

Беше кучешки студ, Джоуди направо замръзваше. Почти не усещаше лицето си. За да събере малко топлина, тя започна да стяга и отпуска мускули. На Скот сигурно му беше по-зле. Той изглеждаше странно — само по долнище на анцуг, с бяла тениска, навлякъл отгоре зимното си палто. Протегна ръка и докосна рамото му с надеждата той да разбере какво му казва. *Обичам те*. Материята на палтото ѝ се стори гладка и много студена. Едва ли бе усетил докосването ѝ.

Джоуди отдръпна ръка, но не я отпусна.

Отново си припомни, че когато ванът спря, тя реши, че ще се случи нещо ужасно. Вместо това непознатият я остави сама доста дълго. След това двойните задни врати при краката ѝ се отвориха и светлината на ранната вечер нахлу вътре.

— Влизай. — Гласът на непознатия бе тих и спокоен, почти любезен. — Легни на пода. Ако се опиташ да избягаш или да се съпротивляваш, ще потегля и ще я нараня.

Джоуди вдигна очи и видя намръщеният Скот да се качва във вана със стегнати отпред ръце. Остана изненадана и много учудена. Ванът се разтресе и наклони на една страна, докато той се наместваше до нея. Мъжът до вратите бе просто черен силует, очертал се на фона на небето. След това той хлопна вратите.

— Всичко ще бъде наред — прошепна Скот. Говореше толкова сериозно, че разбра, че е ужасен. — Ще успея да ни измъкна.

След малко моторът забръмча и ванът отново потегли. Джоуди погледна към тила на шофьора, след това към Скот. Не можеше да отговори, тъй като устата ѝ бе все още запушена. Затова се преобърна така, че гърбът ѝ се притисна в гърдите му, както понякога спяха.

Усети завързаните му ръце притиснати в кръста ѝ и топлината им ѝ донесе спокойствие и малко увереност. Скот я целуна по косата и се стегна. Трябваше да се преборят двамата, да се измъкнат заедно.

Тогава гласът се появи за пръв път. Спомни си, че в онзи момент бе напълно спокойна. След като Скот бе до нея, сякаш всичко се избистри и тя можеше да си отдъхне, макар и за кратко, да приеме нещата. Нямахме смисъл да се съпротивлява, а да избягат щеше да е

невъзможно. Значи най-важното бе да наблюдават. Замисли се защо са въввлечени и двамата в този ужас. Малко вероятно бе да е някаква случайност. Мъжът с маската на дявол следваше някакъв план. При това се справяше изключително успешно. Нямахте представа какви са намеренията му, но беше очевидно, че знае отлично какво прави.

Нито един план не е свършен, ѝ подсказа гласът. Нито един план не протича гладко.

Все щяха да се появят някакви празноти между отделните елементи, в които той да разчита повече на късмета, отколкото на предварителния си замисъл. Ако бяха умни, ако шансът бе на тяхна страна, може би щяха да успеят да се възползват. Щяха да се спасят, ако се появи възможност, или да загубят живота си.

Тези мисли събудиха гняв и решителност у нея.

Ще се измъкнеш жива.

А досега така и не се появи удобен случай. Той изпълняваше плана си с безупречна точност и преминаваше от един етап към друг. Спряха още веднъж и тогава той свали бебето от вана. После пътуваха още малко и паркираха. Когато похитителят отвори задните врати, видяха, че се намират на пътя край гората.

— Ако някой от вас избяга — предупреди той, — ще убия онзи, който е по-бавен.

Сякаш бе някакъв кошмар. Беше застанал съвсем спокойно на сравнително натоварен път, сложил маската на дявол и стиснал нож с дълго тънко острие. Ръцете им бяха вързани пред тях. Всеки, който минеше, щеше да разбере какво се случва. Не мина нито един автомобил.

— Тръгваме отгук. — Той посочи виещата се през гората пътека и Джоуди веднага си помисли, че това е първата възможност. Не можеше да контролира непрекъснато и двамата. Все щеше да се появи някакъв шанс. След това той нахлузи торбата върху главата на Скот, върза я и го накара да тръгне напред. Самият похитител изостана малко след двамата. Възможност така и не се появи. Нямаха никакъв шанс...

Скот се спъна и се олюля. Джоуди видя как се случи, но не можеше да му помогне. Протегна се — „Внимавай“, — кракът му поддаде и той падна тежко. Отпред отхвъркнаха пръски кал с полепнали по тях листа.

— По дяволите!

Отляво се откърти скала и се плъзна с тропот надолу по склона. Търкаляше се бързо, удари се шумно в някакво дърво, сякаш проехтя изстрел. Накрая си намери ново легло сред други камъни. В гората имаше доста скалисти участъци, стърчащи като полузаровени зейнали челюсти. Бяха останали от стари постройките, повечето разрушени.

Джоуди коленичи до Скот.

— Как си, съкровище? Нарани ли се?

Той поклати глава доколкото можеше, но не каза нищо. Разбра, че плаче под торбата.

— Хайде, съкровище. Ще се справим.

Помогна му да се изправи и едва потисна желанието си да даде воля на собствените си сълзи. Сега не му беше времето. Можеха да плачат един по един. Бе допустимо да е обзета от отчаяние, паника и страх, стига поне единият да останеше силен заради другия. Сега беше неин ред и щеше да се справи.

Докато се изправяха, непознатият не им помогна. Просто стоеше отстрани и ги наблюдаваше иззад отвратителната маска. С едната си ръка стискаше нож, а с другата дръжката на чантата, която мъкнеше. Известно време Джоуди се чудеше какво ли носи в нея. Гласът ѝ нареди да престане да си задава подобни въпроси.

— Внимавай — предупреди непознатият. — И тихо. В тези гори има хора, които ще ви причинят много повече болка от мен.

Джоуди опита да избърше полепналата по палтото на Скот кал, но не се получи нищо. Само я размаза по ръкава и изцапа и двете си ръце.

Мъжът, разбира се, беше прав и нямаше нужда да ѝ напомня, защото тя бе чувала много разкази за тази гора. Бе опасно място и доколкото успя да прецени, отдавна бяха навлезли толкова навътре, че познатите туристически карти нямаше да ѝ свършат работа. В главата ѝ се зароиха образи. Двамата със Скот са завързани за дървета. Кръвта им капе в калта. Прикованите им тела, почернели и съсухрени, остават тук чак до пролетта.

Дори в околността да се мотаеха лоши хора, мъжът не бе особено притеснен. Но нали беше с лице на дявол, нали носеше нож и един господ знае какво още. Движеше се така, сякаш гората бе негова. Не можеше да си представи друг по-страшен от този непознат.

Той ѝ даде знак с ножа. *Тръгвай.*

Поеха отново.

Не те е страх, заговори гласът в главата на Джоуди, но този път грешеше. Тя бе много уплашена не само от мъжа с ножа, но и от онова, което носеше в чантата. Можеше да наблюдава колкото иска, но истината бе, че се движеха към сърцето на гората. Вероятно към място, набелязано от него. Похитителят познаваше пътеките, знаеше опасностите и дупките, които трябваше да избягват. Очевидно беше, че тук си е у дома. Джоуди не се бе чувствала толкова самотна и изоставена никога досега. Нямаше случай да се бе откъсвала толкова далече от всичко познато.

Мислите ѝ се въртяха изцяло около гласа и опитите му да я успокои и да ѝ вдъхне увереност. Накрая се опита да си припомни митове и легенди. Спомни си разказите на пътешественици, които поемали по забранени пътища и се натъквали на чудовища и скрити врати към смъртта. Спомни си за реката Стикс и лодкаря, който приличаше на скелет, орисан да превозва умрелите към отвъдното. Сети се и за Данте, тръгнал не накъдето трябва, но успял така да открие кръговете на ада.

Това е, разбра най-сетне Джоуди. Дяволът ги водеше към ада. Въпреки че Скот плачеше тихо, както бе скрит под торбата, въпреки всичко, с което си бе вдъхвала смелост и увереност, тя се предаде и също заплака.

3 декември
13 часа и 50 минути до изгрева
17:30 часът

МАРК

Един от многобройните проблеми при случая „50/50 убиец“ бе обемът на събраните материали. Имаше обобщен вариант, но аз се насилих да прочета всичко от самото начало, за да се запозная с фактите. Освен това исках да знам всяко нещо, което знаеха останалите от екипа. Файлът бе огромен и ми беше необходимо време. Освен това се четеше трудно, а пък снимките бяха крайно неприятни.

Трябваше да правя почивки, през които отскачах до кафенето, за да взема кафе за себе си и за Мърсър. Тъкмо се връщах и носех две пластмасови чашки, когато мобилният ми завибрира в джоба.

— По дяволите.

Оставих чашите на пода, извадих телефона и погледнах есемеса. Беше от нашите.

Здрасти, Марк. Мислим за теб. Дано първият ти работен ден да е минал добре. Нали си здрав? Притесняваме се. Звънни, когато ти остане време. Обичаме те м&t хх

Погледнах към часовника и с огромна изненада открих, че първият ми работен ден официално е приключил, въпреки че не беше. Бе повече от ясно, че разследването ще отнеме цяла нощ. Спор нямаше.

Запитах се дали да им пусна есемес. Родителите ми винаги се притесняваха. Никак не им се искаше да стана полицаи и макар вече да бях на трийсет, те все още се страхуваха да не ми се случи нещо. След смъртта на Лиз положението стана още по-зле и понякога не отговарях на обажданията им просто защото не можех. Сега, след като се бях преместил на другия край на страната, бе напълно естествено те да се притесняват. Беше ми приятно, че проявяват загриженост за мен, но също така бе истина, че не се справям както трябва. Имах нужда да

остана сам. Имах чувството, че им се иска да потъна в скръб и да рухна. Когато това не се случи, двамата се затюхкаха, че нещо не е наред. Не разбираха, че това бе моят начин да се справя с мъката. Разговори за случилото се никак не ми помагаша да преодолея миналото.

Реших да не им отговарям. Вместо това пъхнах телефона обратно в джоба и се върнах в офиса. Оставих чашата кафе на бюрото на Мърсър и след това отново се настаних пред компютъра си.

— Благодаря.

Той не вдигна глава, когато ми благодари. Не че имаше значение.

Докато се опитвах да разбера и запомня всичко включено във файла, Мърсър се опитваше да процедира по същия начин с текущия случай. Останалата част от екипа се бяха върнали на местопрестъплението или работеха в други кабинети някъде в управлението. След края на оперативката стояхме само двамата в офиса. Не бяхме разговаряли, защото и двамата имахме достатъчно работа. Някои от екипа се отбиваха, за да донесат доклади или нови сведения. Когато не обсъждаше някой въпрос с тях, Мърсър не помръдваше. Навел бе глава, задълбочен над написаното, и систематизираше всичко. Обажданията следваха едно след друго, а в промеждутъците звънеше той. Ако бе спокойно, прехвърляше купищата документи и си водеше бележки. Не стана от мястото си и всеки път, когато вдигнех глава, установявах, че той вършеше нещо.

Междувременно държеше в течение прекия си началник, главен инспектор Алън Уайт. Информираше го за всяко ново развитие. Разговорите на Мърсър с него бяха винаги кратки, очевидно нямаше търпение да се отърве от него. Не ми стана ясно дали му е неприятно, че се налага да дава обяснения на някого за разследването, което води. Факт бе обаче, че през всичкото време омаловажаваше случая, сякаш бе нещо съвсем ежедневно и напълно обикновено. При тези разговори нито веднъж не спомена 50/50 убиеца. Вместо това наблягаше на незначителни подробности. След като вече знаех колко е важно цялото разследване, това ми се стори странно.

Напредъкът по случая, а той бе наистина незначителен, идваше на части. Саймън се обади от лабораторията. В къщата бяха открити освен отпечатъците на Кевин Симпсън и отпечатъците на неизвестно лице. Макар да бе възможно убиецът да ни е оставил подарък, по-

вероятно бе другите да са на момичето, Джоуди. Освен това така и не успяхме да открием коя е тя.

Пийт разговаря с бившите приятелки на Симпсън и изпрати сведения за всяка от тях. Наблюдавах с отчаяние как възможностите отпадат една след друга. Собственият ми екип за разпит бе подготвил докладите, ала резултатите не помогнаха с нищо. Те се бяха прехвърлили на съседните улици, но така и не откриха нищо ново, което да ни даде насока в разследването.

През всичкото време наблюдавах Мърсър и останах удивен от начина, по който се справяше. Знаеше и помнеше дори най-малките подробности, взираше се напрегнато в екрана, щом пристигнеше нов доклад, и кимаше. Изражението му бе празно и ми се стори отнесен, докато се опитваше да намести новите факти. На мен ми беше безкрайно трудно да се ориентирам в старите случаи, камо ли да запомня нови подробности. Поне вече знаех най-важното и можех да разсъждавам по различен, напълно нов начин за престъплението в дома на Симпсън. Макар и подписът на убиеца и „играта“ да бяха ключът, Грег имаше основание, че на днешното местопрестъпление имаше съществени разлики. Която и да бе Джоуди, тя не бе свързана с жертвата като жените в предишните случаи.

Минали са цели две години, той си има план.

Запитах се до какви ли изводи е стигнал Мърсър, но за момента поне това си бе негова грижа. Нашата работа беше да съберем всички дребни доказателства, за да може той да ги подреди и анализира.

Така и продължихме.

Малко преди шест часа Грег се обади по видеофона с компютърния доклад. Новините бяха лоши. Дори Джоуди или Скот да фигурираха в компютъра на Симпсън, независимо дали в някой имейл, договор или случайно попаднал там документ, убиецът бе успял да ги изтрие. Както Грег предупреди по-рано, нямаше да успеем да открием самоличността им от компютъра.

— Въпреки това успяхме да извоюваме значителна победа — обяви той.

Долових в тона му подигравателна нотка, но Мърсър нямаше никакво време за сарказъм.

— Казвай.

Грег изпрати клиповете. Бяха шест — зърнисти снимки, правени на главната улица близо до дома на Симпсън. На тях бяха заснети шест различни бели вана. Номерата им не се виждаха, но образите бяха изчистени достатъчно, за да бъдат идентифицирани.

— Всички снимки са от днес сутринта, приблизително по времето, когато предполагахме, че убиецът си е тръгвал. — Грег разсеяно се чешеше по бакенбардите. — Не е нужно да казвам, че по това време на деня е пълно с бели ванове.

— Все пак го каза, Грег. Браво. Имена и адреси?

— Изпращам ги.

Мърсър се обърна към мен.

— Екипът ти готов ли е за нови разпити?

— Все още са в квартала на Симпсън, но никой нищо не знае.

— Изтегли ги и ги прати да се заемат с тези. Грег е прав, че няма да излезе нищо от тази работа, макар че никога не се знае.

— Добре.

— Аудио и видео от първия до последния.

Хайде пак. Стиснах отново зъби, след това си казах, че той си е такъв. Свързах се с екипа и ги разпределих на адресите, които имахме. Нарочно повторих инструкциите на Мърсър — малко заядливо, — но по същото време вниманието му бе насочено другаде. Набираше номер, вероятно за да уведоми Уайт за последното развитие по случая.

Изражението му не издаваше нищо. Докато го наблюдавах, имах чувството, че съм в облаците и оттам се опитвам да видя как протича битка на земята.

След като разговарях с екипа си и ги изпратих по адреси, отново насочих вниманието си към файла. Оставаше ми значителна част към края, която държах да прочета. Тя щеше да ми даде повече яснота за събитията от деня, които ме бяха накарали да се почувствам като натрапник. Ставаше въпрос за детектив Андрю Дайсън.

Дайсън бе баща на три деца и бе работил в екипа на Мърсър над десет години. Слушах как проведе разпита на Даниел Роузнийл и как жертвата му разказа всичко за дявола. Година по-късно Дайсън бе срещнал лично дявола и се бе превърнал в последната известна жертва на 50/50 убиеца.

Сега, две години по-късно, аз седях на бюрото му и наблюдавах сцените от деня, в който се бе случило нещастиято.

Филмът бе заснет от улична камера, монтирана на лампа, на тиха алея в предградията. Всичко бе записано от неподходящ ъгъл, но поне улицата се виждаше сравнително добре. На около петдесет метра от обектива бе застанал Дайсън. Бе паркирал пред обикновена еднофамилна къща и вървеше към вратата. Часовникът в ъгъла на екрана показваше, че е два и тринайсет следобед.

Това бяха последните минути от живота на Дайсън, по-точно последният път, когато някой го бе видял жив. В този случай въпросният някой бе камерата, която бе по-студена и незаинтересована от всеки един жив свидетел. Някак си представяше Дайсън още по-уязвим. На екрана той изглеждаше самотен, пъхнал ръце в джобовете, загърнал се в палтото си, за да се предпази от студа. Прииска ми се да протегна ръка и да го предупредя, но знаех, че наблюдавам призрак. Единственото, към което можех да посегна, бе кафето. Продължих да гледам записа на последните моменти от живота на детектива.

Материалът бе заснет три месеца след нападението над семейство Кларк. Междувременно разследването бе попаднало в задънена улица. Уликите, открити от криминолозите, бяха малко и незначителни. Всичко, за което са могли да се захванат, вече било проверено. Мърсър е нямало на какво повече да разчита. Прехвърляли са хората му един по един към нови случаи. Екипът все още не се бил отказал, поне Мърсър не го бе направил. Проверявал е отново всеки факт, с който разполагал. Провеждали са нови разговори с приятели, роднини и съседи. Опитвали се да запълнят празноти и да извлекат някоя пропусната подробност.

Знам какво е да участваш в последния етап на разследване, което не води никъде. Всичко вече е обречено. Наясно си, че си се провалил, но въпреки това упорстваш и се надяваш нещо да изскочи. Това така и не се случва.

Къщата, която Дайсън посещаваше на записа, беше квадратна и безлична като избелелите червени тухли, от които бе построена. Сякаш бе издигната, за да служи като охрана за по-скъпите имоти в далечината. От едната страна имаше дълга права алея за коли, която водеше към тъмен гараж. Отпред бяха поставени две кофи за боклук — едната, черна, за общите отпадъци, и зелена — за рециклиране.

Градината отпред беше спретната, макар никой да не се бе грижил за нея през зимните месеци. Храстите потрепваха при всеки порив на вятъра. Небето бе притъмняло, покрито с гъсти облаци. На този фон улицата приличаше на редица надгробни плочи и паметници, разположени на някой хълм, блъскани от поривите на вятъра. Имаше зловещ вид.

Дайсън натисна звънеца. Потропваше заради студа. Изглеждаше малък, сякаш смален от къщата, която заплашваше да го погълне.

Хайде, хайде, помислих си аз.

Той потри ръце.

Замръзваш.

Забелязах, че оглежда улицата, а след това отново натиска звънеца.

Наблюдателната техника на убицеца бе скъпа и професионална. В града имаше поне два магазина, където се продава. Можеше да се набави и от многобройни интернет сайтове. По принцип собствениците на такива магазини не бяха склонни да сътрудничат на полицията, но когато ги притиснеха, ставаха разговорливи. Бяха проверени дълги списъци с експерти по сигурността, ревниви съпрузи и какви ли не странни типове. Всички бяха отхвърлени един по един.

Същия ден Дайсън беше проверявал повторно стари следи и бе решил отново да наминае към Франк Уокър. Той бе купил подслушвателно устройство преди няколко години. Вече беше разпитан и не бе открито нищо подозрително. Посещението на Дайсън бе чиста формалност и денят трябваше да мине леко и безпроблемно. Нямаше причина детективът да предполага, че ще се натъкне на опасност. Според доклада тъкмо затова не беше включил записващото устройство.

Когато за пръв път попаднах на този доклад, се усилих да го прочета. Истината бе налице — допуснат бе един-единствен пропуск от отегчение или еднообразие, може би дори от невнимание. Ако Дайсън бе по-съсредоточен, може би нещата щяха да са различни. Аудиозаписът на нападението би трябвало да се прехвърли от устройството на колана му към автомобила. Оттам звукът се преpraщаше в управлението. Ако го бе включил, може би щеше да остане жив.

Погледнах Мърсър. Той бе навел глава над докладите и не забеляза, че го наблюдавам. Този път обаче го възприех в по-различна светлина. По-рано днес се бях подразнил, че настоява за пълно аудио-и видеопокрытие на разпитите. Дори сега ми стана малко неприятно, но поне вече знаех защо постъпва така.

Часовникът в долния десен ъгъл на екрана отмерваше секундите. Минаха цели петнайсет, докато най-сетне Дайсън протегна ръка и натисна вратата. Сигурно е била оставена леко отворена, защото се отвори навътре. Той надникна, подпрял ръка на касата. Представих си го как се провиква:

Има ли някой? Полиция.

Има ли някой въщи?

Той остана неподвижен за момент и аз усетих колко силно бие сърцето ми. Това бе моментът. Истината за случилото се после щеше да остане изгубена, докато не хванехме мъжа, който бе живял там. Престъпникът, който се е криел вътре. Дори и тогава едва ли щяхме да разберем защо Дайсън е решил да влезе. Едно от предположенията беше, че е видял нещо в кухнята, което го е накарало да пристъпи в къщата. Другото бе, че е чул шум — може би фалшив вик за помощ. Каквато и да бе истината, секунди след влизането той се насочи към кухнята и образът му се скри.

Следващият запис бе направен от криминолога на местопрестъплението.

Макар и неохотно, го изгледах. Който и да бе подготвял записа, бе включил десет допълнителни секунди накрая. В тях се виждаше притихналата къща и потръпващите под порива на вятъра растения в градината. Може би просто от уважение. Усетих, че се замислям какво е ставало вътре, и се зарадвах, че записът прекъсна.

Върнах се към главния доклад и прочетох, че тялото на Дайсън е било открито три часа по-късно, след като той не се обадил и не отвърнал на обажданията. Представих си как звънът на телефона е отеквал в празната къща, където по-късно са го намерили. Разбрали къде е по паркираната отпред кола.

Къщата собственост на „Франк Уокър“ се оказала почти празна. По подовете и стените нямало нищо, мебели също. Само бюро край извод за телефон и един матрак на горния етаж. Дори имотът да е бил отдаден под наем на Уокър преди няколко години, било очевидно, че

тук отдавна не живеел никой. Франк Уокър било измислено име, а човекът зад него — с фалшиво, но добре изпитано минало. Името бе празно и ехтящо като къщата. 50/50 убиецът си бе изградил призрачна самоличност. И името, и къщата бях просто опорни точки.

Представих си как убиецът прелита от едно гнездо, което е свил, до друго, в различна част на града. Как променя самоличността си, както змиите се отгърват от вече ненужната кожа. Къщата бе просто въздушен джоб, който се бе понесъл към повърхността на нашия свят. След като била разкрита, той просто се е преместил на следващото място.

Гнезда. Благодарение на тях престъпникът започваше все повече да прилича на чудовище.

Андрю Дайсън бе открит на пода в хола. Тялото му беше свито на една страна. Опитал бе да притисне прободните си рани в корема. Убиецът го бе нападнал спокойно с два дълги тънки ножа и го беше пронизал шест пъти. Методично нанесени, добре пресметнати удари. Раните бяха с чисти краища, дълбоки, едните отпред, другите отзад. Други наранявания нямаше. Дайсън бе умрял бавно от шок и загуба на кръв, докато убиецът му е шетал из къщата и е заличил всички доказателства от стаите.

Престъпникът бил изчезнал много преди да пристигне полицията. Измъкнал се е през задната врата и по всяка вероятност е тръгнал пеша. На негово име нямаше регистриран автомобил. Никой не го познаваше. В банковата му сметка имаше няколко хиляди лири, но сведенията бяха непълни и нямаше как да бъдат проследени. Той така и не бе направил опит да тегли от тези пари. Бе зарязал парите със същата лекота, с която бе сменил самоличността си.

Франк Уокър бе изчезнал и изоставил трупа на Дайсън — последната му жертва — също като изсушено тяло, хванато в паяжина.

Имаше още към файла, но и тези данни, също като края на записа, бяха напълно ненужни. Грег бе направил пълна дисекция на самоличността на Франк Уокър, бе проверил всички възможности и бе стигнал до задънена улица. Къщата на Уокър бе разглобена буквално до основите, но криминолозите така и не откриха доказателство. Също както и на останалите местопрестъпления. Всички съседни бяха разпитани. Нито един не го бе виждал.

Детективите не бяха успели да научат нищо.

Когато приключих, открих, че съм по-загрижен за онова, което не бе включено във файла. Екипът бе продължил работата си по случая и след смъртта на Дайсън, но веднага се забелязваше, че Джон Мърсър вече не се споменава. Разследването отново бе прехвърлено в ръцете на детектив Джеф Хънтър.

Вдигнах поглед към Мърсър.

Той бе все още в същата поза — лакти на бюрото, пръстите разперени пред наведеното лице, повдигнал леко косата си отпред. Все още бе погълнат от документите.

Наблюдавах го, доколкото бе възможно, дискретно и си мислех за книгата, която бе написал — същата, която препрочетох, когато ми съобщиха за назначението.

В началните глави той описваше някои от по-тежките случаи в подробности, включително и два неразрешени, но 50/50 убиецът не бе един от тях. В последните глави, където говореше за нервния си срив, бе включил истината, че е бил претрупан с работа. Обясняваше, че напрежението било огромно, когато мислиш за убиец след убиец. Намекваше, че общият натиск, на който е бил подложен, го е тласнало към ръба. Не се споменаваше и дума за убийството на Дайсън. Сега, когато се замислих, хронологията пасваше. Не бе възможно да става въпрос за съвпадение. Мърсър беше натискал всички от екипа си да работят повече. Един от тях бе загинал, а следващият бе влязъл в болница скоро след това. Тук не ставаше въпрос за какво да е разследване, а за същото, с което се занимавахме в момента.

Мърсър ме погледна.

Преместих поглед към екрана.

— Какво?

— Нищо, господине.

Той продължаваше да ме гледа и аз усетих как кожата ми започва да пари. Изражението му не издаваше нищо, но все пак разбрах, че сигурно чете мислите ми. Знаеше, че надничам в живота му, без да ми е работа. После лицето му се проясни.

— Почти седем е, нали?

— А, да — отвърнах аз. — Нищо.

Той се отпусна назад.

— Не. Денят беше дълъг. Съжалявам, но се налага да останем още доста. Ще бъде ли проблем?

— Това е част от работата — отвърнах аз.

— Така е, но ти не си ял. — Погледна часовника си. — Почини си половин час.

Тъкмо се канех да противореча, когато усетих, че умирам от глад. Освен това бях изтощен. Единственото ми желание беше да се измъкна от този офис и да не мисля за случая. Поне за малко.

— Върви — подкани ме той. — Аз ще удържа фронта.

— Добре, господине.

— Освен това трябва да позвъня на съпругата си. Надолу по коридора има стол. Там можеш да хапнеш.

Станах и се отправих към вратата, но се поколебах за момент, защото чак сега осъзнах, че ми е казал за стола. Погледнах към бюрото. Чашата кафе, която му бях донесъл, бе на ъгъла, вече празна. Изглежда, съвсем беше забравил, че вече няколко пъти бях ходил до стола.

— Да ви донеса ли кафе? — попитах аз.

— Не, благодаря. — Вече се бе съсредоточил над докладите, водеше записки и местеше поглед от лист към лист.

— Този път не — добави той.

3 декември
12 часа и 20 минути до изгрева
19:00 часът

ЕЙЛИЙН

Четири думи накараха сърцето ѝ да затупти силно.

Ще работя до късно.

Седнала в кабинета пред телефона, Ейлийн въртеше кабела между пръстите си. Увиваше го, после го отпускаше и започваше отново. Наложил си да спре.

— Нали ще се пазиш?

Джон не отговори. С течение на годините бе свикнала да разбира значението на тези мълчания, затова си го представи ясно. Сигурно бе седнал зад бюрото, втренчил поглед някъде пред себе си. Опитваше се да се съсредоточи. Не че искаше да се отърве от нея, просто не успяваше да се концентрира в разговора. Винаги му бе необходима минутка, за да намести всичко, което му се въртеше в главата. Чу го как барабани по клавиатурата.

— Разбира се.

Каза го така, сякаш бе очевидно.

Когато Джон ѝ призна, че има намерение да се върне на работа, Ейлийн бе обзета от противоречиви чувства. В началото просто отказа да повярва. Беше по халат, изтегнал се на канапето в хола. Имаше затруднения дори ако искаше да отиде от една стая в друга. Придвижваше се бавно, като инвалид. Затова тя не прие сериозно думите му.

После установи, че е напълно сериозен, и се вбеси. И с право. Развика се. Какво, по дяволите, си въобразява? Какво се опитва да причини не само на себе си, но и на нея? Напомни му, че има нужда от грижи, които тя лично му осигуряваше. Търпеше го и правеше какви ли не саможертви. Подчерта, че тревогите, които не го оставяха на мира, се отразяваха и на нея, и на него.

След рухването на съпруга ѝ Ейлийн имаше чувството, че цялото ѝ същество е притаило дъх, докато събираше парчетата и опитваше да ги намести. През цялото време се молеше той да не получи нов нервен срив. Джон нямаше право да рискува и отново да я подлага на подобно

изпитание. Дължеше ѝ го и му го каза. Нали двамата трябваше да бъдат партньори във всеки един момент от живота си.

Жегнат от думите ѝ, той се съобрази с мнението ѝ. Все пак с течение на времето Ейлийн започна да отстъпва. Наблюдаваше го ден след ден и знаеше, че емоционално той вехне пред погледа ѝ. През този период и двамата се чувстваха напълно безпомощни. Очите на Джон бяха помръкнали, в тях не се забелязваше дори искрица енергия, с всеки изминал ден хлътваха все повече. Съпругът ѝ не оздравяваше, дори не успяваше да запази досегашното си състояние, личеше как отпада. Ейлийн нямаше представа как да му помогне.

Затова след известно време предложи — доста предпазливо — все пак да се върне на работа. Условието бе да не е както преди. Настоя никога повече да не ѝ причинява подобно нещо и той се съгласи. Нямаше повече да живее заради случаите за сметка на живота си с нея; нямаше повече да отсъства нощем. Работата щеше да си остане просто работа, която приключваше в края на работното време. Той ѝ обеща.

Доколкото успяваше да прецени, Джон спазваше обещанието си и през последните няколко месеца ѝ се струваше, че се справя. Едва последната седмица Ейлийн започна отново да се притеснява. Старите тревоги се върнаха.

А сега чу познатите четири думи. *Ще работя до късно.*

— Няма ли кой да те замести? — попита тя. — Струваш ми се изморен.

— Нищо ми няма.

Тя отново започна да навива кабела.

— Добре тогава.

— Много се извинявам, не е това. — Гласът на съпруга ѝ прозвуча глухо. Представи си го как присвива очи към екрана, докато разговаря с нея. — Просто съм... тук имаме малко работа.

Идваше ѝ да изкрещи: „Прибери се вкъщи!“

Вместо това си пое дълбоко дъх и каза ясно:

— Добре, Джон. Оставям те. Обичам те.

— И аз те обичам.

Само че по гласа му пролича, че казва думите автоматично, без да мисли. Те просто бяха задължителният завършек на разговора, както на края на всяко изречение се слага точка.

Не е честно да мислиш по този начин. Той наистина те обича.

Просто в момента е разсеян.

Едно време тя нямаше да обърне кой знае какво внимание. Дори сега не беше важно. Просто прекаляваше с тревогите, защото не бе подготвена за нахлупата в гърдите ѝ паника. Ейлийн върна слушалката на мястото ѝ и се опита да се овладее.

Все пак не беше сама.

Бе оставила детектив Джеф Хънтър в хола, но докато говореше по телефона, той бе станал, за да огледа. Беше висок, леко прегърбен мъж, свикнал да държи ръце в джобовете и отпуснал брадичка, да гледа хората така, сякаш са малки, непослушни деца. Крачолите на панталоните му леко се повдигаха и разкриваха черни чорапи и лъснати обувки. Още с влизането Ейлийн отново усети вече познатата неприязън.

— Много мило — излъга тя, — че сте дошли лично.

Хънтър не отговори. Беше се загледал в една снимка на камината. На нея бяха двамата с Джон в деня на сватбата. Фотографът се бе настанил на предната седалка на колата, за да снима младоженците. Двамата бяха по средата на задната, облеgnати един на друг, усмихнати и щастливи.

Детективът спокойно можеше да изпрати някой по-млад колега, за да я разпита, и тогава всичко щеше да е приключило, но тя си каза, че Хънтър за нищо на света не би пропуснал подобна възможност. Да влезе в стая, пълна с личните вещи на Джон, бе като да отвори дневника на съперника си. Сега съвсем спокойно разлистваше страница след страница и търсеше да открие някаква слабост.

— Професионално уважение — отвърна разсеяно той.

— Сигурно сте много зает.

— Винаги се грижим за нашите хора.

Ейлийн овладя задушавания гняв, надигнал се при думите, които я превръщаха в собственост на Джон. Прииска ѝ се да му каже, че и мъжът ѝ не им принадлежи. Животът му бе в този дом, с нея, а не лутането с някакво подобие на банда, наречена екип.

— Знам — въздъхна тя.

Най-сетне той остави снимката и се обърна към нея.

— Джон ли се обади?

— Да.

— Каза ли му, че съм тук?

— Не, разговорът ни няма нищо общо с него, нали?

Хънтър наклони глава, сякаш не бе сигурен, но реши да не се задълбочава.

— Как е той? За Джон питам. Работим заедно, но не съм го виждал много, откакто се върна.

Ейлийн усети как се напряга.

— Добре е.

Хънтър погледна часовника си.

— Бях останал с впечатление, че вече не се застоява до късно.

— Понякога му се случва.

Колко лъжи за по-малко от минута.

Детективът бе приблизително на същата възраст като съпруга ѝ и тя знаеше, че между двамата съществува някаква нетърпимост. Хънтър може и да се преструваше на приятел, но всъщност бе като чакал, който душеше за кръв. Бе невероятно колко бързо колегите на Джон успяваха да я изкарат от равновесие, дори онези, които уж държаха на него. След нервната му криза тя бе винаги готова да премине в настъпление, затова избягваше да се вижда с тях, освен в случаите, когато не можеше да се измъкне. Всички до един бяха еднакви. Или изпитваха някакво изкривено удоволствие от слабостите му, или се опитваха да ѝ вдъхнат кураж, което бе още по-лошо. Говореха ѝ за мъж, когото познаваше и обичаше повече години, отколкото някои от тях бяха прекарвали на този свят.

— Да поговорим за Джеймс Риърдън. Нали казахте, че сте зает?

— Добре, да започваме.

Хънтър пристъпи към канапето и седна по средата. Ейлийн остана права. Той извади касетофон от джоба на палтото, остави го до себе си, подпря лакти на коленете и преплете пръсти. Панталоните му се вдигнаха още по-високо.

— Детектив Джеф Хънтър — започна той — провежда разговор с Ейлийн Мърсър във връзка с нападението над Колин Барне и отвличането на Карли Риърдън. Допълнителна подробност, Ейлийн е съпруга на детектив Джон Мърсър. Ейлийн, съгласна ли си да проведем разпита по това време?

Подразнена от маниера му, тя кимна.

— На глас, ако обичаш.

— Да.

— Ейлийн официално съобщи, че заподозреният, Джеймс Риърдън, е бил в дома ѝ днес сутринта, доста развълнуван. Ейлийн, по кое време дойде?

— Към десет.

— Ти си негов... съветник. Нали така?

Хънтър произнесе думата с известна злоба. Много интересно, помисли си тя, колко бързо излиза наяве истината. Може би защото записът щеше да бъде приложен към досие, затова той внимаваше.

Тя кимна.

— На глас, ако обичаш — повтори той.

— Да, провеждам с него сеанси като психолог.

— Откога?

— Малко повече от година.

— Това е много време. И какво точно обсъждате?

— Това е поверителна информация — отвърна тя. — И няма връзка със случая.

— Говорите ли за ужасното му детство?

Ейлийн скръсти ръце.

— Може би — продължи Хънтър — той се оплаква колко тежък е бил животът му.

— Да не би поради някаква странна причина това да ви доставя удоволствие, детектив?

— Съжалявам, но се опитвам да се преборя с всички тези мисли.

— Той се облегна назад, след това стана по-сериозен. — Как ти се стори Джеймс Риърдън? Как се държеше?

— Беше развълнуван. Извиняваше се.

— За какво?

— Че ме е разочаровал. Не ми каза с какво.

— Но ти знаеш.

— Да — потвърди тя. — Сега вече знам.

След като Риърдън си бе тръгнал, Ейлийн се притесни, защото не знаеше какво да направи. От друга страна, онова, което каза, и държанието му я притесниха, защото знаеше на какво е способен. Замисли се дали да не се обади в полицията, после се отказа, макар да не бе убедена, че постъпва правилно.

Джеймс Риърдън не ѝ беше казал, че е извършил престъпление — не бе споменал, че има намерение да направи подобно нещо. Като клиент той имаше право да говори поверително с нея, принцип в професията ѝ, който тя спазваше дори в случаи като днешния, когато Джеймс се бе появил ненадейно в дома ѝ. Щеше да има последствия, ако престъпеше този принцип. Както заради миналото му, така и заради връзката ѝ с Джон полицаите щяха да го притиснат. Доверието на пациента, което беше успяла да изгради, щеше да бъде съсипано. Може би напълно безпричинно. Затова реши да не звъни в полицията.

През целия ден опитва да се свърже с Риърдън, но така и не успя.

Ейлийн нямаше навик да гледа телевизия през деня, затова не чу новините чак до шест. Репортажът бе съвсем кратък, излъчен в края на местните новини, в самия край на емисията, но тя чу името на Риърдън, заслуша се и сърцето ѝ се сви. *О, Джеймс*. Вече нямаше избор. Не се и колеба.

Хънтър продължи.

— Вече знаете, че малко преди Риърдън да ви посети, е издебнал и нападнал мъжа, с когото се среща бившата му съпруга.

— Знам.

— Въпросният мъж, Колин Барне, посочи Риърдън като нападателя. По време на нападението Барне е разхождал малката дъщеря на Риърдън в количката ѝ. Детето е изчезнало.

Точно така, Карли Риърдън. Всичко това го съобщиха по новините.

Ако Хънтър знаеше часа — а той сигурно бе проверил, — значи Джеймс Риърдън вече е бил отвлякъл дъщеря си, когато е разговарял с нея. Ейлийн е била последната му спирка, преди да избяга.

Просто запомни, че всичко, което направя, е заради Карли.

Хънтър бръкна в джоба си, извади снимка и ѝ я подаде. В първия момент тя не посегна да я вземе. Съзнаваше какво се опитва да постигне той, въпреки това накрая отстъпи и я взе.

— Това е Аманда Риърдън — обясни той. — Снимката вероятно е правена по същото време, когато бившият ѝ съпруг е дошъл да сподели проблемите си с теб.

Ейлийн огледа лицето на жената, подутите места и раната, унижението, което се криеше в очите ѝ. Опита се да отблъсне чувствата. Джеф Хънтър със сигурност знаеше, че тя дава консултации

на престъпници. Ако очакваше лицето на жертвата да събуди в нея срам или да я шокира, просто не бе познал. Без да издава чувствата си, тя му подаде снимката.

— Сподели ли с теб какво е изпитвал, докато е наранявал съпругата си?

Да, сподели.

— Страхувам се, че това няма нищо общо с разследването ви.

— Лично аз съм много учуден, че се е спрял на жена консултант. Очевидно е, че той не храни, как да кажа, силни чувства към жените.

И този въпрос бяха обсъждали. Хора като Хънтър, помисли си Ейлийн, винаги виждаха нещата в черно и бяло. Онова, което Джеймс Рийрдън бе причинил на бившата си съпруга, бе отвратително и не можеше да има никакво извинение. Но също така Ейлийн знаеше, че той не е краен женомразец. На Хънтър просто му трябваше един лош, на когото да стовари цялата вина; той предпочиташе злодеят да е с черна шапка, а героят с бяла. В истинския живот хората бяха толкова сложни, че не можеха да влязат току-така в някакъв шаблон.

— Опасявам се — повтори тя, — че не виждам каква е връзката с разследването.

— Нима? — Хънтър се приведе напред. Беше му омръзнало да се бори с нея. — Тогавя да приключваме. Защо не позвъни в полицията още сутринта? Можеше да спестиш много усилия на колегите.

— Не знаех, че има намерение да извърши престъпление.

— Вече го е бил извършил.

— В такъв случай как щях да спестя усилието на когото и да било?

Последва секунда мълчание и Ейлийн усети странна тръпка. Целият този разговор бе просто смешен и излишен. Тя отпусна ръце.

— Ще бъда пределно ясна, детектив Хънтър. Каквото и да си мислите, аз не съм на страната на Джеймс Рийрдън. Не го защитавам, не оправдавам действията му. Не е моя работа да го съдя. Моята работа е да го изслушам и ако мога, да му помогна да разбере защо е извършил всичко това.

— Разбирам — кимна Хънтър. — Така е по-добре.

— Добре. Сигурно не мислите по същия начин, детектив, но независимо от онова, което Джеймс Рийрдън е извършил, той си остава човек.

Детективът погледна касетофона.

— Официално заявявам — рече той, — че свидетелката ми се струва враждебно настроена.

Подразнена от себе си, Ейлийн му обърна гръб и приближи към камината. Хънтър се изправи и се приготви да си тръгва.

— Точно по това се различаваме, Ейлийн. За мен той не е нищо повече от мишена. Моята работа — ако се интересуваш — е да открия дъщеря му и да го арестувам, преди да нарани нея или някой друг.

— Няма да я нарани.

Хънтър се изсмя.

— Сигурна си, а? Знаеш ли при какви обстоятелства е нападнал бившата си съпруга? Знаеш ли, че тя е била в колата си? Знаеш ли, че е разбил прозореца с чук, извлякъл е Аманда и я е пребил отстрани на пътя?

— Доставя ви огромно удоволствие да ми разказвате.

Макар че Хънтър се бе опитвал да я подлъгва през всичкото време, сега се ядоса. Не обърна никакво внимание на думите ѝ.

— Карли, разбира се, е била там. Била е вързана с колан на седалката до шофьора. Детето му, покрито с парчета счупено стъкло, е пиццало, докато той е ритал майката пред колата. Ето колко обича дъщеря си, госпожо Мърсър. Разбра ли сега какво означава тя за него?

Ейлийн потисна избликналите чувства и се обърна.

— Има ли нещо друго, детектив?

— Да. Каза ли къде отива?

— Не.

— Абсолютно нищо ли не каза?

— Не.

— Значи това е всичко. — Хънтър изключи касетофона и кимна. — Благодаря за отделеното време. Няма нужда да ме изпращаш.

— Наистина няма.

Тя остана да гледа след него и потисна желанието си да затръшне вратата след излизането му. Остана на мястото си, заслушана в отварянето и затварянето на входната врата. След това се взря през мрежестата врата към сянката му пред прозореца, която се отпрати надолу по пътеката.

Ейлийн се обърна към снимката от сватбата, оставена на камината, на която двамата с Джон бяха уловени в черно и бяло преди

толкова много години. Тогава бяха млади. Съпругът ѝ бе остарял толкова много, особено напоследък. Единственото, останало от мъжа на снимката, бяха очите и понякога усмивката. Само че напоследък той почти не се усмихваше, а очите му, когато я погледнеше, сякаш не я виждаха.

И аз те обичам.

Ейлийн се завъртя бързо и излезе от стаята.

Двамата бяха партньори и тя трябваше да е силна заради него. Той щеше да се справи и скоро щеше да се прибере. Не виждаше защо да се притеснява.

Нямаше да си позволи да рухне и да се разплаче пред него, дори заради една снимка.

3 декември
12 часа и пет минути до изгрева
19:15 часът

МАРК

Както и всичко останало в управлението, столовата бе стара и половината помещение не работеше. Бе просторна, позанемарена, със сепарета, сякаш току-що изтръгнати от някое крайпътно заведение, правено специално за тираджии. Масите бяха забърсани колкото да не личи, че са мръсни. Щорите на прозорците в далечния край бяха спуснати. Лампите на тавана бръмчаха с носов звук.

Приблжих се до щанда. Имаше готови порции къри, които приличаха на плява, и поизгорели наденици. Макар и много гладен, посегнах към първите два сандвича, които видях, и ги отнесох на касата.

— Два и трийсет.

— И още едно кафе, ако обичате.

— Значи два и осемдесет.

Започнах да бъркам разсеяно по джобовете, все още замислен за Мърсър и случаят 50/50. Двете събития — смъртта на Дайсън и нервната криза на Мърсър — се бяха случили толкова скоро едно след друго, че не можеше да са просто съвпадение. Нямахме никакво значение какво се опитва или не се опитва да каже в книгата си: все пак това бе просто книга; образ, който авторът искаше да представи пред света.

За мен връзката бе напълно логична. Просто не можех да си представя какво е преживял Мърсър. Опитвал е да постигне нещо в този ужасен случай, бил е подложен и на професионален, и на личен натиск в желанието си да спре убиеца. Докато е тласкал екипа си напред, един от тях бе загинал в ръцете му... Господи, на всеки би му дошло много. Затова сега си мислех, че разбирам малко по-добре днешните събития: решителността и разсеяността на Мърсър; неловкостта, обзела екипа му. Всичко ми се струваше по-ясно.

— Два и осемдесет — повтори касиерката.

— Извинете.

Дадох ѝ точно; едва след това забелязах Пийт, Грег и Саймън в ъгъла на помещението. Пийт вдигна ръка; кимнах и се отправих към

тях. В същото време забелязах езика на тялото на седналите и ми се стори, че разговорът им секна. Бях страшно нервен. След онова, което научих, те ми се сториха още по-затворена група, отколкото преди. Макар и вече да бях част от тях, знаех, че все още не са ме приели в екипа. Не и на фона на всичко, което бяха преживели заедно досега.

— Здравсти.

Саймън ровеше в салата, сервирана в огромна чиния, докато Грег срещу него похапваше пържени яйца, бекон и картофки. Пийт стискаше в ръка сандвич, а смачканата найлонова опаковка издаваше, че вече е изял един. Без да каже и дума, той премести два подноса, за да ми направи място.

— Благодаря. — Настаних се до него. — Какво пропуснах?

Грег кимна към Пийт.

— Просто се оплаквам. Пийт цял следобед си е лафил с красиви жени.

Пийт сви рамене с безразличие.

— А дори не ми беше почивният ден.

Усмихнах се. Пийт носеше дебела венчална халка. Одеве забелязах на бюрото му снимка, на която се усмихваха две момиченца.

— С бившите приятелки на Симпсън ли си говорил? — сетих се аз.

Пийт кимна.

— Не беше чак толкова приятно, колкото го изкарва Грег. Нито една от тях не се тръшна, когато чу новината. Впечатленията им бяха почти еднакви.

— Какво казаха?

— С него не можело да се поддържа трайна връзка, но пък бил приятен човек. Последното момиче обясни, че отношенията им не стигнали доникъде. Той бил лъжец и мръсник, но пък останали добри приятели, след като се разделили. Каза, че бил като изгубено момче. — Пийт духна парата от кафето. — Не знам какво да мисля.

— Нищо ново под слънцето — обади се Грег. — Ето ти поредното доказателство, че жените си падат по мръсниците, а аз не мога да навия нито една да излезе на среща с мен.

— Звучи странно, като представяш нещата по този начин. Както и да е, нито една от тях не е била Джоуди. Вече знаем имената им — допълни Пийт.

— Ясно.

Предполагах, че ще стане така, въпреки това останах разочарован.

— Попаднахме на шест бели вана — подхвърли саркастично Грег. — Това е постижение.

Саймън изви вежда към него. В същия момент разбрах, че тъкмо за това са говорили, когато влязох в стола.

— Искаш да кажеш — засече го бързо Пийт, — че не можеш да добавиш нищо съществено.

— Ами...

— Убиецът кара бял ван, нали така? От уличните камери разполагаме със снимки на белите ванове. Друго няма. Да видим какво ще излезе от проверката.

— Залагам хилядарка, че няма да излезе абсолютно нищо.

— Не може ли да мислим положително?

Грег сви рамене. Ако не бях с тях, сигурно щеше да каже още нещо, а пък Пийт нямаше да побърза да го среже. Не разбирах какво точно става, не можех да определя откъде идва напрежението. След това всички се наведохме мълчаливо над вечерята. Бях преполовил сандвича, когато Грег заговори и премина на тема, която не бе толкова проблемна. Поне за тях.

— Кажи — започна той. — Настани ли се вече?

— Да — кимнах аз. — Нямаше кой знае какво за пренасяне. Доста е потискащо, когато се окаже, че всичко, с което разполагаш, се побира в багажника на колата ти.

— Не трябва да си прекалено сантиментален към вещите.

— И аз така реших.

През месеца преди да постъпя на работа прегледах всичките си вещи, за да преценя какво ще запазя и какво мога да изхвърля. Беше истинска мъка. Имаше толкова много неща, които ми се искаше да задържа, просто така, от сантименталност. Все си представях какво би казала и направила Лиз. Непрекъснато си повтарях, че ако беше до мен, щеше сама да изхвърли ненужното, само и само да не се чудя. *Всичко, за което се колебаеш, казваше тя, са все неща, които не ти трябва.* Ще ги откриеш където и да отидеш. Затова е най-добре да се отървеш от ненужното.

Макар да знаех, че би постъпила по този начин, не можех да го направя сам. Когато си представях Лиз, откривах, че не ми казва абсолютно нищо. Не успях да разбера какво означава изражението ѝ, не можех да прочета мислите ѝ.

Накрая отделих онова, което ми трябваше, и онова, което бе излишно. Всичко излишно оставих в гаража на нашите.

Грег се усмихна.

— Значи не си женен?

Посегнах към кафето и духнах леко. Не ми се говореше по този въпрос, но можех да подхвърля нещо, за да продължи разговорът. Кой знае защо усетих, че щеше да ме заболи, ако не бях откровен.

— Бях сгоден — признах аз, — вече не съм.

— Олеле. Минал съм по този път. Не бях сгоден, но живеехме заедно. Понякога просто не се получава.

— Тя почина — продължих с признанията аз.

— По дяволите. Съжалявам.

— Няма нищо. Вече мина известно време.

Когато разказвах на някого за пръв път — колкото и да бе странно, — усещах, че аз съм този, който трябва да им вдъхва кураж. Няма нищо, успокоявах ги аз, въпреки че не бе точно така. По същия начин шестте безкрайно кратки месеца вече се превърнаха в „известно време“. Другото, което бях забелязал, бе, че когато се опиташ да успокоиш хората, те започват да ти задават нови въпроси.

— Какво се случи?

— Грег... — обади се Питър в опит да го спре и с тона, и с погледа си.

— Няма нищо. — Оставих кафето и реших, че сега е моментът да разкажа накратко всичко, за да няма повече въпроси. — Бяхме на почивка, на къмпинг. На морето. Влязохме да поплуваме. Просто се плискахме, но ни завлече навътре, не усетихме колко е силно течението. Викахме за помощ, но на плажа нямаше жива душа. Така че трябваше да плуваме. Накратко, аз стигнах до брега, тя не успя. Нищо не можеше да се направи.

— Боже, съжалявам.

— Няма проблем. — Внимателно вдигнах чашката с кафе и отново духнах. — Ами вие, момчета, всички ли сте семейни?

— Щастливо женен — вдигна ръка Пийт и ми показа дебелата халка, която вече бях забелязал. — А пък Саймън си има жена във всяко пристанище.

— Сериозно? — Извих вежди при тези думи.

Саймън махна с ръка.

— Преувеличава.

— Аз съм съвсем сам — призна Грег. — Мен трябваше да изпратят да разпитам бившите гаджета на Симпсън. Пийт просто ми пропиля шанса.

— Стори ми се, че са момичета с вкус, така че и техният шанс щеше да е пропилян с теб — ухили се Пийт.

— Изобщо не е смешно — закани му се с картофче Грег. — Не е както си мислиш.

Усмихнах се. Атмосферата се бе поразведрила и ние побъбрихме още малко, докато си дояждахме. През всичкото време преценявах тримата си нови колеги. Макар по-рано да бях усетил известна враждебност, те се държаха с онази небрежност, характерна за хора, работили заедно години наред. Ритъмът ми бе познат, но бях наясно, че няма смисъл още отсега да се опитвам да стана един от тях. Държахме се по-свободно, но все още ни предстоеше да извървим дълъг път.

Независимо от това те положиха усилия да ме включат. Саймън ме попита къде живея и аз им разказах за малкия апартамент, осигурен от отдела, докато си намеря по-подходящо жилище. Споделихме къде сме работили преди това, обсъдихме някои от случаите, с които се бях занимавал.

— Не си попадал на нищо, което да прилича на сегашния — обади се Грег.

— Не. Доста напрегнат първи работен ден.

— Доста натоварен. А още не сме приключили.

— Не горя от желание да се прибера в празния апартамент.

Грег се засмя.

— А пък мен работата ме влече.

— Как мина следобедът? — полюбопитства Пийт.

— Четох файловете. Не знам дали имаше смисъл. — Замълчах, след това реших, че трябва да го кажа: — Съжалявам за онова, което се е случило.

Грег топна последния картоф в кетчупа и го разбърка на малко езерце; Саймън кимна и за разлика от обикновено стана сериозен. В първия момент ми се стори, че съм казал нещо, което съвсем не е на място. Пийт се отпусна назад и се загледа към прозореца, сякаш там се виждаше нещо интересно, а не спуснатите щори.

Май прекали, казах си аз.

След това Пийт въздъхна.

— Ударът беше тежък за всички — обясни той. — Очевидно за някои повече, отколкото за други. Много е трудно, когато изгубиш колега. А Анди не беше просто колега.

Кимнах и схванах, че намеква за Мърсър. *Очевидно, каза Пийт, за някои повече, отколкото за други.* Това бе индиректно потвърждение, нещо, за което нямаше да намеря доказателства във файловете. Събитията бяха допринесли за нервния срив на Мърсър. Възможно бе и те да са единствената причина.

— Разбира се — съгласих се аз.

Грег и Саймън замълчаха, чакаха Пийт да продължи. Предполагах, че се питат дали да ме запознаят с онова, което ги измъчва. Пийт продължаваше да гледа настрани и барабанеше с пръсти по масата. След малко взе решение, обърна се към мен и аз разбрах какво се кани да сподели.

— Каква е преценката ти досега? — попита направо той.

— За Мърсър ли?

— Да. Какво мислиш?

Мълчах. Въпросът бе толкова подвеждащ, че ми трябваше малко време, за да преценя какво да кажа. Очевидно в момента съществуваше някакво неразбирателство между Мърсър и екипа му, но също така бе очевидно, че са работили заедно достатъчно дълго и между тях се бе създавала близост. Днес той бе казал и направил неща, които ме подразниха, но с времето човек развива известна слабост към подобни странности. Щеше да е груба грешка от моя страна, ако кажех нещо негативно. Освен това, колкото и да бе странно, не исках да говоря нищо лошо.

— Не е онова, което очаквах — отвърнах аз. — Толкова е известен, а ми се стори много по-човечен, отколкото си го представях.

Пийт кимна, но това не бе отговорът, който очакваше.

— Не ти ли се струва нестабилен? Не се притеснявай. Бъди откровен.

Намръщих се, макар да предвиждах този въпрос. Но пък Пийт очакваше да отговоря откровенно. Дали Мърсър ми се струваше нестабилен? Днешните ми впечатления бяха за човек, затрупан с папки, поел пълна отговорност за разследването, който премисля всяка стъпка още от първия подобен случай. Беше задълбочен, прецизен и ако трябваше да съм честен — много различен от другите ръководители на екипи, с които съм работил.

След това си спомних първата си среща с него в къщата на Симпсън — тогава ми направи впечатление колко е състарен. Истина беше, че съвсем не бе суперменът, какъвто го изкарваха. Приличаше на човек, отслабнал много, който може лесно да рухне. Да, определено забелязах някаква уязвимост.

— Може би, малко — признах аз.

— Помниш ли как се държа на интервюто ти за работа?

— Стори ми се разсеян.

Това бе доста меко казано и всички го знаехме. Мърсър почти не ми проговори, освен когато стана въпрос за срещата ми с Джейкъб Нийлс. През останалото време останалите от екипа задаваха въпросите, които ги интересуваха. Имах чувството, че просто изчаква търпеливо да приключат.

— Разсеян — съгласи се Пийт. — От известно време е все така. Откакто се върна на работа, буквално се влачи. Стои на работното си място от девет до пет, но не поема тежки случаи. Не желае да се обвързва.

Темата бе щекотлива, но тъй като вече я бяхме започнали, реших да говоря открито:

— Значи е така след нервния срив.

— Да. — Пийт сведе поглед и кимна. — След нервния срив. Дава го по-леко. Заема се единствено с абсолютния минимум.

— Стъпва на пръсти — обади се Грег.

— Точно така. Днес обаче стана съвсем различен. Прилича повече на шефа от едно време. Отдаден на работата. Вгълбен.

Той погледна часовника си.

— Седем и половина е. Не се е застоявал до толкова късно от две години.

— Значи се притеснявате.

— Не само заради това — отвърна Грег. — Заради случая. Не би трябвало да се захваща с него.

— Вече обсъждахме този въпрос — сопна се Пийт. Гласът му прозвуча остър и висок. Той замълча за миг и се обърна към мен. — Обсъждахме този въпрос, преди шефът да се върне на работа. Знаехме, че ако стане ново убийство, Джон ще иска да се включи. Затова решихме, че ако това се случи, ще импровизираме. Проблемът е, че го правим по различни начини.

Погледнах Грег, той сви рамене и не направи никакъв опит да се извини.

— Моите възражения бяха ясни. Пийт е този, който решава.

— Не започвай, защото денят беше отвратителен — срязва го Пийт. — Съжалявам. Просто в момента не знам къде сме.

— А според вас той как се справя за момента? — попитах аз.

— Не знам. Когато се върна, нямаше по никакъв начин да му позволим да се заеме със същия случай. Само че сега... на мен ми се струва добре. От една страна, се радвам, че е толкова задълбочен. Отново е какъвто беше преди. От друга обаче, съм силно притеснен.

Въздъгнах тежко. Преди да успее да кажа каквото и да е, Грег се намеси.

— Мама му стара, Пийт. Той трябва да чуе и останалото.

Погледнах от единия към другия.

— Кое?

— Ти забеляза ли, че случаите не са свързани? — попита Грег. — Официално. В компютърната система.

Не бях забелязал.

— Не съм. Но забелязах, че не го споменава в доклада си пред детектив Уайт.

Грег кимна.

— Точно така. Самият той го отрича.

— Не разбирам.

Пийт се приведе напред и продължи да обяснява:

— Грег говори за онова, за което спореше одеде с Джон. Така ще му даде още храна за размисъл, за да има какво да отрече и отхвърли като възможност.

— Не, дадох тази възможност на вас.

— Все едно.

Поклатих глава.

— Каква е тази възможност?

— Възможност да отрече, че случаите са свързани — уточни Пийт. — Това разследване не е на Джон. Официално се води на Джеф Хънтър. А като знам какви са им отношенията, Уайт няма по никакъв начин да позволи на Джон да доближи случая. Просто няма да го допусне. А когато разбере... Разбираш, нали?

— Джон има основание да отрече — повтори Грег.

Отпуснах се назад на стола и скръстих ръце. Обмислях чутото досега.

От мига, в който прочетох за смъртта на Андрю Дайсън, очаквах нещо подобно. Първия път, в който Мърсър е попаднал на този случай, са убили негов колега и той е получил нервен срив. Напълно естествено беше екипът му да се притеснява. На тях им се налагаше да балансират предаността и приятелството към шефа с тревогите как ще му се отрази повторното отваряне на случая. Добре че ми обясниха какво става. Само че досега аз не се бях замислял за влиянието, което изборът им щеше да има върху професионалните отношения и върху отговорността ни към целия отдел. Сега, след като бях част от тях, трябваше много внимателно да заема позиция. Едно е да отричаш, друго е да се държиш недостойно.

Поне за момента, нямаше никакво съмнение на кого съм предан.

— Очевидно ще следвам вашия пример.

— Добре — въздъхна Пийт. — Работата ти е същата, както досега. Ние сме тук, за да го подкрепяме. По един или друг начин, това и ще направим. Надявам се да намерим двамата отвлечени, преди да съмне.

— Джоуди и Скот — подхвърлих аз.

— Да. Защото един господ знае какво ще му стане, ако не успеем.

Останахме смълчани няколко минути, след това Пийт премести подноса си и се изправи. Изглеждаше изморен.

— Така — разпореди се той. — Ставайте. Трудното мина. Да се захващаме с лекото.

Всички се изправихме и в същия момент чухме някакво пиукане. Пийт посегна към пейджъра на колана си и се намръщи за секунда.

— Един от вановете. — Той наклони леко глава, след това ме погледна. — Твоят екип е попаднал на нещо. Хиляда лири ли каза, Грег? Готов съм и чек да приема.

3 декември
10 часа и 50 минути до изгрева
20:30 часът

СКОТ

Сградата беше стара и той бе напъхан на много тясно място. Стените от двете страни бяха от огромни каменни късове, натрупани на неравномерни редове, сякаш строителят бе събирал камъните, които са му били подръка. Постройката сигурно бе изоставена преди години, завеща на поколения паяци и мравки. Сезон след сезон вятърът бе брулил сухите листа и те бяха гнили върху прахта по камъните. Паяжините по тавана бяха или тънки и сиви, или висяха като мръсни дрипи.

Скот нямаше представа за какво е било използвано мястото. Може да е било лятна кухня или склад.

На която и страна да се наведеше, раменете му опираха в стената и макар да имаше паяци, едри, кафяви и грозни, той продължи да се накланя. Освен това свеждаше глава настрани в опит да разсее напрежението и схващането, което стягаше мускулите на врата и гърба му.

Беше седнал върху нещо, но не можеше да види какво е. Ръцете му бяха стегнати с белезници, а лактите опираха в бедрата. Мъжът с маската на дявол бе вързал крайниците му с въже, за да не може да шава много.

Носът на Скот течеше; непрекъснато трябваше да подсмърча. Отчасти беше виновен студът, отчасти това, че плака. Не можа да се сдържи. До днес се мислеше за силен и способен, но сега вече всичко му се струваше различно. Не бе никакъв герой; не бе спокоен и разумен, каквито бяха хората във филмите.

Цялата тази работа бе просто нереална.

Отначало беше обхванат от гняв, който се стопи. Реши да се освободи и да се добере до Джоуди. Задърпа въжетата с всички сили, стисна зъби и се протегна, доколкото можа, но те бяха завързани стегнато. Яростта и омразата отстъпиха на безсилието.

Не можеше да се измъкне, бе напълно безсилен.

След това го обхванаха паника и страх; затова заплака. Остана отвратен от себе си, от собствения си страх. Беше оставен на милостта

на човек с маска на дявол и в този момент сърцето му биеше силно. Скот отчаяно искаше да каже правилната дума, да направи необходимото, за да се измъкне.

Бе готов на всичко.

Стените пред него бяха поне два метра високи. Освен това вратата бе оставена отворена, така че виждаше гората отвън. Беше в някакво сечище.

Не виждаше мъжа, но той сигурно подклаждаше огън. По земята танцуваше трептяща оранжева светлина и Скот чу пропукването на разгорели се съчки. От огъня идваше съвсем малко топлина, но когато вятърът промени посоката си, димът се понесе към вратата.

Бе започнало да вали сняг. Светлината от пламъците изпъкваше на белия фон като жълто цвете. Всичко наоколо бе покрито с бял килим.

Той потръпна, след малко се разтрепери. Ту му бе студено, ту — не.

Джоуди, помисли си той. Не можеше да понесе мисълта за онова, което онзи можеше да й причини.

Мъжът се появи на вратата.

Скот спря да мисли и се опита да се отдръпне назад. Само че нямаше накъде. Похитителят се наведе, влезе и коленичи. Беше просто силует, въпреки че светлината от огъня осветяваше ръбовете на маската, алени и заострени като щипки на бръмбар.

Мъжът подпря лакти на коленете на Скот, стиснал в ръце две неща.

В едната ръка имаше защипани заедно листове хартия.

В другата държеше отвертка.

— Шшш — предупреди той.

Скот забеляза, че дъхът му излиза на толкова гъсти валма, че едва успява да види лицето му. Наложил си да се успокои. Трябваше да направи всичко, което непознатият поискаше от него.

— Сега ще си поговорим — заяви мъжът. — Нали виждаш какво държа? Помниш ли какво направих, преди да тръгнем от вас?

Скот не помнеше, въпреки че много му се искаше.

— Не.

— Бях на компютъра ти. — Той разклати листовите и ги погледна внимателно. — Принтирах ги. „Петстотин причини, поради които те

обичам.“ Така пише. Само че причините са само двеста седемдесет и четири. Защо така?

Огънят пропукваше. Други звуци отвън не долитаха. Скот усети по някаква причина че не трябва да дразни мъжа, като мълчи.

— Още не съм ги написал — прошепна той.

— Това коледен подарък ли щеше да бъде?

— Да.

— Смешна работа. Коледен подарък за нея. Това. — Мъжът отново размаха листовете. — Това е превръзка за огнестрелна рана. Разбираш ли?

— Да.

— Не, нищо не разбираш. Но ще разбереш.

— Защо го правиш?

Гласът на Скот потрепери, докато задаваше въпроса, и всичко пред погледа му се размаза. По дяволите. Не искаше да плаче пред непознатия. Подсмръкна силно. Въпреки това сълзите потекоха и през тях видя, че мъжът го наблюдава, безжалостен, като че ли пред него се гърчеше екземпляр, поставен под микроскоп. После заговори, сякаш отговорите бяха очевидни:

— Защото имаш нещо, което искам, Скот.

Той ми знае името.

Мъжът вдигна листовете.

— Всичко това вече ми принадлежи. За теб е просто товар и аз ще го поема. Би трябвало да ми благодариш.

Скот не разбираше. Подсмръкна и не каза нищо.

— Предполагам, че си ги писал наслуки, но първата причина, която видях, ми се стори интересна. Помниш ли коя е? Помисли.

Помнеше. Разбира се, че помнеше.

Гласът му прозвуча дрезгав и надебелял.

— За запознанството ни.

— Точно така. — Мъжът кимна. — *Номер 1*, пише тук. *Извадихме страхотен късмет, че се запознахме.*

Скот си поемаше дълбоко дъх и се опитваше да спре да плаче.

— Какво означава това? — попита непознатият. — Разкажи ми.

— Как се запознахме ли?

— Да.

Похитителят се приведе по-близо и светлината заигра по маската.

— Разкажи ми какъв късмет сте извадили.

Имейлът се появи на екрана без сигнал и предупреждение. Ако си пишеше есето, вместо да сърфира из интернет, натиснатият клавиш щеше веднага да премахне прозорчето и нямаше дори да разбере. Щеше да проблесне, да се скрие и животът им щеше да е съвсем различен.

Обсъждаха странното съвпадение и се смееха, докато се гледаха в очите. *Можеш ли да си представиш колко ужасно щеше да бъде, ако...* По-късно прочете някъде, че този разговор на тема *ами ако не се бяхме срещнали бил характерен за началото на всяка връзка.*

В университета Скот често получаваше имейли от приятели. Можеш лесно да намериш списъка с потребителските имена, които показваха кой е онлайн. След това да кликнеш върху името на човек, когото познаваш, и да му изпратиш писмо. Този път не позна изпращача.

Isz5jlm: (Здрасти — как си?)

Isz означаваше катедрата — компютърни науки, въпреки че нямаше никаква представа откъде идва съкращението. „5“ бе годината, в която студентът е започнал обучението си — 1995, същата като неговата. А пък jlm бяха инициалите на човека.

В продължение на няколко дълги минути остана загледан в имейла, докато прехвърляше наум приятелите си, а след това и беглите познати. Да не би да е някой, с когото се е запознал на парти? ДжЛМ, ДжЛМ... Дори да се бяха запознали, той не успяваше да си спомни.

Намръщи се и кликна върху кръстчето в ъгъла на прозореца, за да го затвори. След това отново се върна към сърфирането в мрежата.

Двайсет секунди по-късно се появи ново прозорче.

Isz5jlm: (Олеле — извинявай!)

И нищо повече.

Поне вторият имейл изясни нещата — първият бе грешка. Скот остана разочарован.

Минаха няколко секунди. Това бе време, мислеше си по-късно той, когато чудесният му бъдещ живот можеше да му се изплъзне без дори да разбере.

Отвори списъка с хора онлайн. Бяха към двеста и петдесет, подредени в азбучен ред, така че лесно отиде до *isz*. Бяха няколко и *isz5jlm* се оказа накрая.

Няколко секунди се колеба, след това реши. Какво пък?

Кликна два пъти върху името и отвори нов прозорец. След това написа:

Супер съм. Надявам се, и ти. Но кой ми пише?

Задържа неуверено мишката. Дали не трябваше просто да я остави тази работа? Очевидно бе станала грешка, нямаше да постигне нищо, като досажда. В най-лошия случай човекът нямаше да му обърне внимание и той щеше да се почувства като кръгъл глупак.

Дяволите да го вземат, защо пък да не пробва?

Изпрати имейла.

Снегът навън бе станал по-гъст и дъхът на Скот излизаше на валма при всяка негова дума и обгръщаше непознатия пред него.

— Започнахме да си пращаме имейли — продължи той. — Срецнахме се чак след месец и половина.

— Значи е било случайност.

Скот кимна, но мъжът разглеждаше написаното на листовите и не му обърна внимание.

— Шансът да се случи подобно нещо е астрономически — заяви той. — Но всички се чувстват по този начин. Хората се поглеждат в очите и се питат какво ли би се случило, ако... Дали е щяло да бъде различно. На теб случва ли ти се?

Скот откри в себе си достатъчно решителност, за да се разбунтува.

— Не.

— Напротив. Хората започват, като си казват, че са сродни души, че няма начин да са били по-щастливи с друг, че им е било писано да са заедно. — Мъжът го погледна с любопитство. — И ти ли вярваш в същото?

— Да.

— Това е добре.

Неочаквано натискът върху коленете на Скот стана по-силен, след това изчезна, когато мъжът се изправи и отново излезе навън.

Скри се от погледа му.

За момент на Скот му се стори, че е съвсем сам в гората. Снегът пред входа създаваше спокойствие и тишина; огънят пропукваше весело. Какъв покой. Само че стъпките на нападателя им личаха по снега. Бе минавал оттам. Щеше да се върне скоро.

Скот отново пробва въжетата, но те си оставаха все така стегнати. Можеше само да извива ръце и да се протяга доколкото му позволяваха, за да отпусне схванатите мускули. Целият се бе вдървил.

Изниза се минута. След нея още една.

Снегът почти скри стъпките вън. Вече не личаха сред белотата.

Може да си е тръгнал.

В този момент чу стъпки.

Мъжът се върна в склада и клекна на предишното място; бе запълнил целия вход и скриваше света. Скот отново усети натиска върху коленете си. Непознатият продължаваше да държи листовете и отвертката, ала този път носеше още нещо.

Не беше предмет, по-скоро миризма. Някаква топлина.

Чу го как издиша през носа. Въздъхна.

— Както вече ти казах, имаш нещо, което искам.

Скот кимна отсечено. Вече знаеше каква е миризмата и откъде идва топлината — и двете се излъчваха от отвертката, която мъжът стискаше. Знаеше какво се е случило. Върхът ѝ бе нажежен на огъня.

Мъжът задържа отвертката между тях и на Скот му се стори, че вижда как от нея се вие дим.

Не, не, не, не, не, не.

— И ти ще ми го дадеш. Разбираш ли ме?

Той остави листовите на земята и посегна към лицето на Скот. Той замята глава, ала мъжът я изви силно назад като го хвана за косата. Господи, колко бе силен. Гласът му сам избликна, бърз и тих.

— Недей, моля те, недей, недей...

— Обичаш ли я?

Скот не дишаше правилно. Поемаше си въздух на къси глътки, само през носа. През него сякаш протичаше и се трупаше електричество, а тялото му пицеше, че иска да се махне. Не можеше да помръдне и електричеството се насъбираше...

Скот пицеше от ужас и паника.

— *Обичаш ли я?*

— Да!

Мъжът кимна.

— Точно това исках — рече той.

След това заби отвертката в окото на Скот.

*3 декември
9 часа и 50 минути до изгрева
21:30 часът*

МАРК

Присъствието на полицията действа като будилник на която и да е тиха и заспала улица. Светлините блестят по прозорците, юмруци думкат по вратите. Хората изоставят предаването, което гледат по телевизията, и се питат какво, за бога, се е случило. Всички са обхванати от страх.

Бях застанал на стълбите пред дома на Карл Фармър и наблюдавах сцената пред себе си. Бяхме блокирали квартала откъм главния път и превозните средства в кордона бяха четири вана и три полицейски автомобили. Лампите им осветяваха наоколо в синьо на равни интервали. Всички къщи на улицата светеха, а повечето жители бяха излезли на стълбите. Чувах пращането на полицейските радиостанции и тихия екот на гласове.

По-рано тази вечер, преди да тръгнем от отдела, заваля сняг. Покри земята с тънка пелена и скри следите от стъпки и гуми. Продължаваше да вали и едрите парцали изпълваха нощния въздух, докъдето стигаше погледът. Снежната пелена обгръщаше уличните лампи и образуваше около тях кехлибарен ореол.

В четирите вана проблясваха бели монитори, чиято светлина отчасти закриваха облечени в мушамы полицаи, готови да изскочат навън. Забелязах екипа си и погледнах колко е часът. Девет и половина. Бях на работа от дванайсет часа. Изкушавах се да отида за още едно кафе, но и това щеше да стане, когато започнехме разпитите.

Разпитите...

Огледах улицата и въздъхнах. Това бе от хубавите квартали на града. Минавал бях с колата отгук и забелязах, че повечето къщи са огромни и скъпи. В тях живееха двойки на средна възраст или по-стари хора. За човека, който води разпитите, това бе лъч надежда, но домът на Карл Фармър бе разположен в една от новите части край канала. Макар да бяха в самото сърце на квартала, тези постройки бяха много различни.

Малки улички водеха настрани от главния път към алеите пред шест или седем къщи. Отвътре бяха еднакви: светлокафяви тухли,

стълби от тъмнокафяво дърво и гаражни врати. Кухните, шкафовете и мебелите бяха едни и същи. Един план е бил използван, също като формичка за сладки, за да се създадат красиви жилища за онези, които нямат желание да мислят. Това означаваше, че са предназначени за млади хора, устремени към върховете на професията. Не личеше да има близост между съседите и първото ми впечатление бе, че никой не познава добре останалите. Инстинктът ми подсказваше, че разпитите ще бъдат истински кошмар.

Поех дълбоко глътка въздух и обърнах гръб на проблясващите светлини, след което влязох в кухнята.

Вътре заварих двама криминолози, които оглеждаха всичко от стена до стена. Доказателствата сочеха, че също като къщата, в която бе убит Андрю Дайсън, и тази е била просто гнездо за нашия убиец. Дори и да не беше така, мъжът, наречен Карл Фармър, бе наемател в къщата почти цяла година. Наистина бе необяснимо как не бе оставил никаква следа след себе си.

— Нещо? — попитах аз.

— Само очевидното.

Колегата кимна към плота в кухнята, който бях видял още с влизането. По-рано тази вечер полицаите, които издирваха собствениците на бели ванове, също го бяха видели.

Нямаше обичайната посуда, която човек очаква да намери в кухня — нито тостер, нито чайник, нито преса за сандвичи, нито трохи, нито петна, които да подсказват, че тук е приготвяна храна. Въпреки това не бе съвсем празно. Срещу вратата нарочно бе нагласен предмет, който чакаше колегите. Входната врата беше оставена откритата, така че всеки, който се качи по стълбите, да види уликата.

Бе подпряна на стената в края на плота. Черни гъсти вежди. Гарвановочерна заострена брадичка. Пластмасов пиърсинг пронизваше розовата кожа, която приличаше на изгоряла.

Наведох се над отворите за очи; мислите ми все още се въртяха около разговора в стола. Вече не можехме да отричаме нищо. По-важното бе, че не си представях какво му е било на Мърсър, когато бе влязъл и видял доказателството.

Пред нас бе дяволската маска, оставена от Карл Фармър.

Холът.

Във всяка обикновена къща това щеше да е холът.

Имаше само задължителните мебели, които са били оставени от собствениците на къщата: бяло кожено канапе, семпла дървена маса и стол; стара маса за кафе, изтласкана до стената. Останалите стаи в къщата бяха празни и неизползвани. Изглежда, Фармър бе пребивавал единствено в тази. Не бе ясно къде е спал, ако изобщо бе спал тук. Единствената му вещ, освен маската, беше лаптоп, оставен отворен на масата в ъгъла.

Стаята бе по-оживена в момента, отколкото през всичкото време, докато е бил наемател. Двама компютърни специалисти се бяха заели с лаптопа, докато Саймън разговаряше с двама от криминолозите. Мърсър бе застанал в средата на помещението, скръстил ръце, впил поглед в стената. Грег и Пийт бяха близо до него и обсъждаха мястото. От време на време Пийт поглеждаше Мърсър и тревогата му се засилваше. Тръгнах към тях.

— Колко струва да наемеш такава къща? — полюбопитствах аз.

— Бая пари. — Снегът бе намокрил косата на Пийт и той изглеждаше още по-рошав от обикновено. Стори ми се изморен, въпреки това прехвърляше факти и цифри, без да поглежда бележките си. — Седемстотин и петдесет на месец. Говорих с брокера от агенцията. Никак не ми се зарадва, че го притеснявам в този час.

Грег кимна към стената, в която Мърсър се взираше.

— Изобщо няма да се зарадва, когато види какво е направил Фармър с къщата.

Човек от лабораторията се приближи зад нас.

— Извинете, може ли да снимам?

Дръпнахме се и той се зае да приготви фотоапарата.

По средата на стената мъжът, известен под името Карл Фармър, бе написал следното:

*В тишината между дните
Губиш тъгата, наслоена от звездите.
Луната потъна и отстъпи на вълчите стъпки,
Дръзнали да се нахвърлят върху стадото.*

Около краткото стихотворение бе нарисувана същата паяжина, която бе открита на всяко едно от местопрестъпленията. Сигурно беше направена с черен маркер вместо с кръв, но сходствата бяха неоспорими. Някои от нишките бяха размазани и повторени. На една от тях се виждаха малки драскотини.

Вече знаехме, че е същата рисунка като онази на стената в къщата на Кевин Симпсън. Тук бе по-ясна. Другите създаваха впечатлението, че са надраскани набързо. Сякаш престъпникът се е упражнявал, за да види какво ще излезе, преди да се спре на окончателен вариант. Паяжината създаваше усещането за нещо зловещо. Нишките около стихотворението приличаха на необикновени спирални галактики, заобиколили угаснало слънце.

Запитах се какво ли означава — не значението на символите, а сцената. Като бе оставил дяволската маска на място, където всеки може да я види, той просто ни се присмиваше. По-точно казано, предизвикваше ни. Което означаваше, че не сме му безразлични. Ами стената! Не бе ли същото послание? Ако е искал да видим нарисуваното, какво се опитваше да ни каже? Странното беше, че когато си го представих как рисува по стената, ми хрумна, че той също си ме е представял.

Фотографът започна да щрака и ние се отдръпнахме още крачка. Пийт напъха ръце в джобовете си и подсмръкна.

— Агентът ще дойде всеки момент.

— Какво знаем за Фармър досега? — попитах аз.

Пийт се обърна към Грег.

— Трийсет и една годишен — отвърна Грег. — Не е женен. Не ни е известно да има деца. Няма криминално досие. По документи работи като водопроводчик, но това е просто за прикритие. Всичко, което прави, е за прикритие. Момчетата проверяват подробностите, но май попадаме в същата задънена улица като с Франк Уокър. Поредната фалшификация.

Пийт огледа стаята, сякаш бяхме в някаква руина и таванът всеки момент щеше да се срути. След това продължи:

— Агентът казва, че Фармър е платил наема за една година, включително и депозит, което излиза към осем бона. Съгласете се, че това са доста пари.

— Значи, с каквото и да се занимава, изкарва добри пари — подхвърли Грег.

— По-точно казано е богат, без да зависи от работата си — обади се Мърсър.

Обърнах се към него. Той продължаваше да гледа рисунката на стената. Бе погълнат от нея, сякаш е написана на език, който щеше да успее да дешифрира, ако се постараше.

— Мислиш ли? — попита Грег.

Мърсър посочи стената.

— Погледни. На мен ми се струва, че се е упражнявал, докато най-сетне му е харесало. На нас може и да ни прилича на драсканица, но той си има метод, който е важен за него. Не мога да си представя, че ходи на работа, след като всички виждате с какви пари разполага.

Грег бе готов да спори, но се въздържа.

— Виждаш го как е застанал пред стената — прошепна Мърсър, сякаш си говореше сам. — Сигурно е бил погълнат от задачата си. Искал е паяжината да стане свършена. Това е неговата работа. С това се занимава, няма друго.

— И с наблюдателна техника — сетих се аз.

Мърсър ме погледна.

— Как така?

— Ами... Нали наблюдава жертвите си. Това може и да му отнеме месеци. Едва ли ще му остава време да се задълбочи, ако ходи на работа.

Мърсър остана загледан в мен известно време, без да мига, след това се обърна към стената и кимна бавно. Очевидно бе, че вниманието му е насочено към нас само отчасти. Беше се съсредоточил над рисунката и се опитваше да улови някаква мисъл, която очевидно му се изплъзваше. Дали му бях помогнал, или бях попречил? Оставих го сам да прецени и се обърнах отново към Грег и Пийт.

— Ами стихотворението? — попитах аз.

Грег изсумтя и погледна презрително думите.

— Проверихме го, но не открихме на кого е. Това не означава нищо, но според мен го е писал Фармър. Или каквото там му е истинското име.

Прецених, че е прав. Първо — освен оставената на плота маска — и стихотворението, изглежда, бе адресирано до нас. „В тишината

между дните губиш тъгата, наслоена от звездите.“ Да не говорим, че се връзваше с онова, което той вършеше, и с маската, която слагаше. Стори ми се, че в стихотворението има религиозен елемент. Дали наистина имаше, бе друг въпрос. Интересно беше и какво означава за убиеца. Дали той се възприемаше като вълк, който дебне, за да се нахвърли върху нас?

Понечих да кажа нещо във връзка със стихотворението, но Пийт ме сръчка и си замълчах.

Мърсър продължаваше да гледа стената, но изражението му се беше променило. Одеве част от вниманието му може и да бе насочено към нас, ала сега съвсем се бе отнесъл. Забелязах как погледът му се стрелка по нишките. Ту наляво, ту надясно. Изражението му се промени отново, но този път ми напомни на изгряващо слънце. Очевидно бе проумял нещо, защото лицето му просветна, когато разбра каквото му бе необходимо. Беше на ръба да...

— Господине?

Един от компютърните специалисти на Грег се провикна от другия край на стаята. Пийт видимо се напрегна и погледна гневно към човека. Мърсър застина на мястото си. След това мрачно поклати глава и отново стана сериозен.

Компютърният специалист подаваше лист; така и не разбра, че е прекъснал нещо важно.

— Господине, трябва да видите това.

Пийт приближи, дръпна листа, погледна и го подаде на Мърсър.

Бе разпечатка от регистрацията на автомобил. Първоначално бяхме взели единствено адресите на собствениците на шестте бели вана, но сега компютърните специалисти бяха свалили пълна разпечатка за Карл Фармър. Беше подновил книжката си през последните пет години, така че му бе издадена от новите, които имаха снимки. Компютърджиите я бяха увеличили на формат А4.

Най-сетне знаехме как изглежда.

Карл Фармър се вираше с празен поглед към едната страна на страницата. Лицето му бе изпито, кожата изглеждаше груба, сякаш е била наранявана многократно и всеки път се е възстановявала все по-трудно. Кестенявата му коса бе запечатана от обектива на рошави къдри. Изражението на лицето не издаваше нищо, като на мъртвец.

Очите бяха също като ръце, притиснати в теб с едничката цел да те отблъснат.

Мърсър се вгледа в снимката със същото внимание, с което бе наблюдавал рисунката. Опитваше се да открие повече от онова, което се виждаше на пръв поглед. През целия ден го наблюдавах как проучва внимателно всяка подробност по случая, ала тук, в гнездото на убиеца, се бе прехвърлил на ново, различно ниво. Имах чувството, че в момента извлича информация на честота, неизвестна за останалите. Опитваше се да запази спокойствие, слушаше внимателно, но ми се стори, че полага огромно усилие, за да съдържи паниката си.

Дано открием двамата преди изгрева. Иначе един господ знае какво ще им стори.

— Да не изключваме възможността, че това най-вероятно не е той — предупреди Грег.

Мърсър не вдигна поглед.

— Мислиш ли?

— Може да е всеки. Досега беше прекалено внимателен във всичко.

— Все още е внимателен, Грег. Все още действа обмислено и последователно. Имал е две години, за да планира всичко. Може би промяната е в онова, за което внимава.

Грег се извърна.

— Това е типичната за някой ученик грешка. Той не би допуснал подобно нещо.

Мърсър продължаваше да гледа снимката, ала след секунда наклони глава.

— Може и да си прав. По един или друг начин, ще разберем. Поне вече не е невидим.

Той ми подаде листа.

— Да видим дали съседите на Фармър знаят кой е.

Обувките ми скърцаха по натрупалия сняг, докато отивах при екипа си. Полицайте стояха навън облечени в черни палта, с ръкавици, а лицата им — поруменели от студа. Рос ми подаде пластмасова чашка. От течността се вдигаше пара.

— Искате ли кафе, господине?

— Благодаря. — Духнах леко парата.

Те вече имаха копия от снимката на Фармър, извадена на принтера във вана. Казах им, че трябва да съберат информация за впечатленията от човека. Да разпитат най-подробно за външния му вид, за маниерите, кога е бил видян за последен път, дали някой е идвал при него и т.н.

— Живее тук почти цяла година — обясних аз. — През всичкото това време все някой трябва да го е забелязал или да си е разменил няколко приказки с него. Трябва да има човек, който го е виждал.

Погледнах къщите около задънената улица. Очертанятия им не се виждаха ясно заради снега, който ставаше все по-силен.

— Все някой трябва да го познава — настоях аз.

Къщите и апартаментите бяха повече от шестнайсет и макар отначало да имах известни резерви, реших, че възможността някой да ни каже нещо за Карл Фармър е доста голяма. Само че докато обикаляхме къща след къща, получавахме все един и същи отговор. Освен че съседите не го бяха виждали или говорили с него, дори и не знаеха името му. Понякога паркирал вана си пред къщата, друг път не бил там; понякога дърпал завесите, друг път — не; палел лампи, после ги гасял. Очевидно се бе постарал да не се набива на очи.

Това означаваше, че първите ми впечатления, колкото и да ми бе неприятно да го призная, бяха точни. Хората, които живееха в съседните къщи, бяха млади, с добри професии, нуждаещи се от чисто, спретнато място, където да прекарат малкото часове извън офиса. След като си тръгнаха от работа, те бяха също като отделните чекмеджета от един голям скрин. 50/50 убиецът си бе избрал съвършеното място, където да свие гнездо.

Шестата къща, в която двамата с Рос се отбихме, се падаше точно срещу къщата на Фармър. На последното стъпало пред входа, който водеше към ярко осветена кухня, бе застанало момиче. Качихме се при нея, за да се представим, и оставихме огромни стъпки по мекия сняг.

Тя се бе загърнала в дебело черно палто и се облягаше на парапета. Прибрана на две плитчици, косата ѝ закриваше чашата, когато се навеждаше да отпие глътка. Усмихна ни се, когато спряхме пред нея. Първата ми мисъл бе, че е прекалено млада, за да си позволи подобна къща. След това си казах, че май не съм се спрял на подходящата професия.

— Здравсти. — Показах ѝ значката си. — Аз съм детектив Марк Нелсън. Това е полицај Рос. Съжалявам за притеснението и се надявам да не ви отнемем много време.

— Няма нищо.

— Бихте ли ни казали името си?

— Меган Кук.

— Приятно ми е, Меган. Както вече казах, няма да ви задържаме много. Опитваме се да разберем нещо повече за мъжа, който живее срещу вас.

Тя отпи нова глътка и аз усетих аромата. Не беше кафе, а горещ шоколад.

— Няма да мога да ви кажа почти нищо.

— Вече разговаряхме с много от съседите ви. Май никой не знае много.

— Няма и откъде да знае. Разговаряла съм с трима от съседите си, откакто живея тук. Хората тук не са общителни.

— И аз останах с такова впечатление. Значи не познавате господин Фармър.

— Така ли се казва? Не, съжалявам, никога не сме се запознавали.

— Никога ли не сте се сблъскали с него?

— Видях го днес сутринта. — Тя смръщи нос. — Но това едва ли се брой.

— Напротив. — Усетих нервна тръпка и се постарах да продължа спокойно: — Къде го видяхте и по кое време?

Тя посочи към улицата с ръката, в която стискаше чашата.

— Ей там. Пристигна и паркира пред тях. Не съм сигурна по кое време. Трябва да е било към единайсет. Някъде там.

— Добре.

Не бе точен час, но поне добивах някаква представа. Пресметнах набързо. Фармър е звънял в ККЛ към осем и по всяка вероятност си е тръгнал от дома на Кевин Симпсън веднага след това. Три часа покъсно е спрял пред дома си или пред един от домовете си. Какво е правил междуременно?

— Видяхте ли го, когато пристигна? — попитах аз.

— Да, говорех по телефона и бях на прозореца.

Меган ни обясни, че прави уебстраници и работи на свободна практика, затова през повечето време си е вкъщи. Тя бе от малкото чекмеджета, които не напускаха скрина. Фактът, че е говорела по телефона, щеше да ни бъде от полза. Можехме да проверим разговора и да разберем в колко точно е била на прозореца.

— И до днес не бяхте го виждали, така ли? — уточних аз.

— Не. На няколко пъти само вана му. Тъкмо затова го забелязах днес сутринта. Ето значи как изглежда! Нали разбирате. Просто ми стана интересно, че виждам съседа си.

Подадох ѝ снимката.

— Да — потвърди тя. — Той е.

Нервната тръпка стана по-силна. Не ми се искаше да призная, но споделях опасенията на Грег, че снимката не е на нашия човек. Само че сега вече бяхме сигурни. Освен ако Меган не лъжеше, това бе мъжът, когото търсехме. А според мен тя не лъжеше.

Взех снимката.

— Какво правеше, когато го видяхте?

— Паркира и остана в автомобила няколко секунди. След това влезе в къщата.

— Колко остана вътре?

— Малко. Аз говорих по телефона не повече от минута и го видях, когато излезе. Не се застоя. Появи се и отново потегли.

Значи вече е бил опразнил и почистил къщата. Защо тогава се бе върнал? Не бях сигурен, но можех поне да предположа. Върнал се е, за да ни остави дяволската маска.

— Какво е направил? — попита Меган.

— За съжаление, не мога да ви кажа.

— Питам, за да знам дали има нещо притеснително.

Не ѝ отговорих. В този момент мислите ми се въртяха над онова, което бе направил убиецът, и онова, което ставаше тук.

Беше държал Кевин Симпсън като заложник една нощ, бе го измъчвал, а рано на сутринта го бе убил, оставяйки обичайния си подпис. Като изключим всичко това, престъпникът бе действал различно от преди. Правилата на играта се бяха променили. Беше се обадил по телефона, за да ни остави аудиозапис. В къщата отсреща ни бе оставил съобщение, което ние със сигурност щяхме да проучим.

Освен това бе допуснал груба грешка, като ни позволи да се доберем до лицето му. Никой досега не го беше виждал.

Въпреки това Мърсър бе прав, че контролът, който той упражняваше, бе същият като преди. Това потвърждаваше факта, че се е върнал тук по време, когато ловът е започнал. Бе малко вероятно, но напълно възможно да пристигнем и да го заварим тук.

Стори ми се необичайно, че той е толкова точен и педантичен за всичко, а е допуснал грешката да открием как изглежда. Според мен Мърсър беше прав в преценката си. Нашият убиец бе все още предпазлив, а промяната бе в онова, за което внимаваше. Планирал е този удар две години. Вероятно е изчислил всичко до най-малката подробност и затова се предполагаше, че за него вече не бе важно да прикрива самоличността си.

Защо беше станало така?

Меган ме наблюдаваше с любопитство и аз разбрах, че съм се отнесъл също като Мърсър по-рано. Овладях се и се опитах да ѝ отговоря на въпроса:

— Не — уверих я аз. — Няма да се върне повече тук.

Друго не можех да кажа. А дори в това не бях сигурен.

Когато се върнах във вана, потрих ръце и ги притиснах към бузите си. Пръстите ми бяха премръзнали. Усещах единствено колко е студена кожата ми и как се опъва. Реших да оставя Рос сам да се справи с последните два разпита. Трябваше да включи казаното от Меган Кук във файла и да разкаже на Мърсър за снимката.

Свалих записващото устройство и го подадох на техника във вана. Докато той прехвърляше данните, аз погледнах към началото на улицата и забелязах, че зад кордона са се събрали журналисти. Имаше ванове на телевизионни компании, групи репортери и огромни камери, които операторите разнасяха на рамо. Миг по-късно видях Пийт да се връща оттам, пъхнал ръце в джобовете си.

Снегът продължаваше да вали и косата му ми се стори мокра. Лицето му обаче издаваше тревога, която нямаше нищо общо с времето. Снегът си беше сняг, Пийт се притесняваше за много по-важни неща. Предположих, че през последните няколко минути е

лъгал репортерите, а това не е нито забавна, нито приятна задача. Те надушваха лъжите отдалече, а след това не спираха да натякват.

Насочи се към къщата на Фармър. Погледнах нагам. Мърсър бе застанал на най-горното стъпало, облегнат на перилата, загледан към жълтия кордон в началото на улицата.

Отдалече, както бе застанал с гръб към мен, можех да си помисля какво ли не.

Едва ли се интересувахте от снега, казах си аз. Сигурно бе потънал в мисли и се взираше с празен поглед в нощта. А може просто да бе изморен и да се бе облегнал на перилата, за да се отпусне малко. Нямахте как да разбера. Възможно ли бе безразличието му към снега да е признание за сила, или обратно — за отчаяние?

Мърсър дори не погледна Пийт, когато той стигна до него. Детективът се облегна на перилата и също се взря напред, за да сподели гледката с шефа си. Двамата мълчаха — две черни фигури, застанали близо един до друг под обилния сняг.

Длъжни сме да го подкрепяме.

— Бихте ли довършили — помолих полицаия зад мен.

След това със снимката в ръка се отправих към къщата.

3 декември
8 часа и 40 минути до изгрева
22:40 часът

джоуди

Първото, което Джоуди стори, след като той я остави сама, бе да послуша съвета на гласа в главата си и да прецени точно положението. Местонахождението ѝ и онова, което знаеше до момента, можеха да ѝ помогнат да се измъкне.

Мястото, където се намираше, беше лесна работа, стига да не се налагаше да е точна. Мъжът с маска на дявол ги бе отвел дълбоко в гората и бяха спрели някъде, където той си е наумил още от самото начало. Имаше сечище, където похитителят им бе приготвил голям огън. Беше натрупал обемисти пънове, над които бе поставил ламарина, закрепена на четири камъка, за да не се намокрят дървата. В края на сечището се виждаха стари каменни постройки, повечето срутени почти до основи.

С изключение на две.

Мъжът нареди на Скот да чака край незапаления огън. Той се подчини — остана неподвижен, с наведена глава, без да помръдва. След едно-единствено подканяне с ножа Джоуди се отпрати към едната каменна сграда. Следваше нарежданията му и се приведе леко, за да влезе.

Беше някакъв стар склад, толкова тесен, че едва се смести вътре. Отзад имаше късове гранит, натрупани един върху друг, покрити с мъх и паяжини. Стените бяха почти същите — набраздени от зелени вени, покрити със сива прашна коса.

Тя спря, но нападателят им я тласна напред. Веднага разбра какво се иска от нея.

Сядай. Тя седна.

За момент фигурата на мъжа се очерта на тесния вход, след това той затвори дървената врата и помещението потъна в пълен мрак. Джоуди усети как сърцето ѝ се свива от безнадеждност. Секунда по-късно чу прищракване на метал и вратата бе заключена.

Това беше всичко — нямаше нито приказки, нито заплахи. Абсолютно нищо.

Джоуди бе съвсем сама в непрогледния мрак.

Нямаше, какво да гледа и да запомня, гласът в главата ѝ се обърка и не знаеше какъв съвет да ѝ даде. Много скоро започна да я обзема паника — паника, която накара тъмнината да се завихри на малки къдри светлина, преди спокойствието отново да се върне.

Къде си?

Какво знаеш?

Въпросите бяха интересни и след малко тя се опита да намери отговорите.

Бе на четири, може би пет километра навътре в гората, с белезници на ръцете, натъпкана в някаква стара постройка. Склад, в който се прибират неща, докато не ти потрябват. Непознатият бе подготвил огън, преди да пристигнат, което означаваше, че ги държи с някаква цел.

Ами торбата! Носеше някакви неща в тази торба.

Придържай се към онова, в което си сигурна, обади се гласът.

Скоро след като затвори вратата, през процепите се появи жълто сияние: мъжът бе запалил огъня. Сигурно имаше бензин или течност за запалки, защото пламъците лумнаха бързо. Чу пропукването на сухите дърва. Почти веднага усети мириса на въглища.

Топлина обаче нямаше, помисли си тя. Дори да имаше, не ѝ бе достатъчно.

Не обръщай внимание. С какво разполагаш?

Чантата ѝ беше изчезнала, естествено, а с нея и мобилният ѝ телефон. Нападателят не беше глупав. Какво друго?

Беше ѝ много трудно да бръкне в джобовете си. Бе тясно, а и ръцете ѝ бяха стегнати в белезници отпред. Въпреки това опита. Преви се и опипа панталоните. Ключовете от къщи, дребни монети. Можеше ли да използва нещо? Докато беше в университета, ходеше на курс по самоотбрана и сега ѝ хрумнаха най-различни идеи. Можеше да хвърли шепа монети в лицето на непознатия. Ако стиснеше ключовете между пръстите си, можеше да ги използва като шипове. Беше безнадеждно. Все пак дори и най-незначителното предимство, което успееше да си осигури, щеше да е от полза. Не биваше да отхвърля нито една възможност. Идваше ред на палтото. Във външните джобове бяха натъпкани стари бележки, за които дори инструкторът ѝ щеше да се съгласи, че са напълно безполезни. Напипа айпода във външния джоб. Добре че поне той беше тук. Някой експерт по електронни устройства

сигурно щеше да успее да го разглоби и да изпрати сигнал за помощ, но не и Джоуди. Тя не знаеше за какво друго може да го използва, освен да слуша музика на него. Доколкото си спомняше от инструкциите, можеше да хваща радиочестоти, но досега не бе пробвала и не знаеше как става.

Може би вече съобщаваха за тях по новините.

Навън се бе стъмнило, което означаваше, че я няма от доста време. Какво ли е станало, след като не се бе върнала на работа днес следобед? Сигурно нищо. Не можеше дори да се надява, че ще изпратят хора от полицията да претърсват горите. Микаела сигурно е съобщила на шефа, че Джоуди не се е чувствала добре. Най-много да са опитали да се свържат с нея на мобилния, който не се знаеше къде е, и да са пробвали на домашния телефон, където никой не се е обадил. Може пък някой от съседите в блока да бе чул нападателя, когато е отвличал Скот.

Дори да бяха съобщили за изчезването им, полицията нямаше да има никаква представа къде да ги търси.

Бяха съвсем сами насред гората, в ръцете на непознатия.

Времето минаваше.

Джоуди се замисли за Кевин. Чувството за вина и отчаянието я разкъсваха, но въпреки това не можеше да спре да мисли за него. Как можа да причини подобно нещо на Скот? Не само на него, и на двамата. Колко пъти само го бе разочаровала, а сега вече може би нямаше да има шанс да му обясни.

Гласът я посъветва да не мисли за това.

В този момент Скот започна да крещи.

Джоуди седеше в полумрака, опитваше се да пропъди мислите, ала когато чу писъка, се върна в настоящето и сърцето ѝ започна да бие лудо.

Викът му бе покъртителен, най-ужасяващият звук, който бе чувала. В този момент единственото ѝ желание бе да се втурне към него, да му помогне, да накара непознатия да престане с онова, което му причиняваше.

Успокой се.

Писъците продължиха.

Искаше ѝ се да се хвърли към каменната стена и да я блъска, докато тя поддаде, да рита вратата, докато стане на трески. Вместо това седеше, без да помръдва, разтреперана и ужасена. Накрая се разплака от безсилие и страх и се заудря с юмруци по бедрата.

Бе завързана някъде в гората край запален огън. Кошмарно създание, сякаш излязло от ада, измъчваше Скот, нараняваше го, за да си достави удоволствие. От хора бяха превърнати в играчки. Тя... те щяха да умрат тук. Преди това щяха да бъдат измъчвани, да бъдат подложени на невъобразими жестокости и едва след това да умрат.

Письците продължиха дълго, Джоуди седеше, поклащаше се леко и се опитваше да не слуша. На моменти настъпваше тишина. После мъжът говореше нещо на Скот, а той му отговаряше, сякаш обсъждаха конспирация — нещо много тайно. След това долавяше риданията на Скот. Най-мъчителни бяха писъците му: остри, пронизващи, те се носеха сред дърветата. Джоуди имаше чувството, че сърцето ѝ всеки миг ще се пръсне. Гласът му звучеше като на животно.

Идваше ѝ прекалено много. Тя изрита вратата, ала дървото се оказа здраво, макар да личеше, че е старо, и не успя да го счупи. Пъхна пръсти в процепа между вратата и каменната стена и я разтърси. Не постигна нищо. Забеляза малка дупчица в горния край, пъхна пръст и дръпна, но и този път вратата не помръдна.

Вместо това притисна око към дупката. Забеляза, че огънят гори и пламъците опират в ламарината. Валеше силно — въздухът бе пълен с леки снежинки, които бяха покрили земята.

Известно време цареше тишина.

Джоуди продължи да наблюдава. След малко мъжът с дяволската маска се приближи към огъня откъм другата страна на сечището. Носеше отвертка. Тя не смееше да диша.

Похитителят им клекна край един от камъните и започна да я нагрива над пламъците. Завърташе я ту от едната, ту от другата страна, без да обръща внимание на снега.

Нещо на върха пламна и няколко секунди горя.

Джоуди седна отново. Не можеше да понесе онова, което се случваше, не можеше и да попречи всеки звук да долита до слуха ѝ. Нямаше как, освен ако по магически начин не успееше да се изключи.

Не се страхувай и не се свивай.

Гласът звучеше напрегнат и тих. След всичко, което бе станало, той бе загубил част от предишната си увереност. Все пак звучеше разумно.

Не се крий. Запомни какво става. Използвай го, когато настъпи моментът.

Затова Джоуди продължи да се вслушва в писъците и риданията на приятеля си. Стисна зъби и се опита, доколкото можеше, да използва чутото, за да събере решителност. Непознатият щеше да плати за всяка секунда страдание, което им бе причинил.

Каквото и да ставаше, тя нямаше да му позволи да стори същото и на нея.

Ти ще успееш да се измъкнеш. Ако имаш възможност, ще му причиниш болка заради онова, което той направи.

След известно време настъпи тишина. Чувахе се единствено пропукването на огъня. Чакаше напрегнато, ала следващ писък така и не долетя. Тихият разговор бе спрял. Не се чуваха и ридания. Пламъците продължаваха да трепкат, а дървата да пукат. Джоуди бе притаила дъх, броеше бавно първо до десет, а след това до двайсет. След това отново и отново. Не се случваше нищо.

Да не би Скот да бе мъртъв?

В този момент усети, че погледът ѝ помътнява. Спомни си как се бе събудила до него днес сутринта и ѝ се стори, че оттогава е изминало цяло хилядолетие. Не можеше да си представи, че него вече го няма. Ако не беше седнала, щеше да падне. Отпусна се, усети как отмалява и пред очите ѝ закръжиха многоцветни звезди. Щеше да припадне — искаше да припадне, — а след това да се събуди и да разбере, че целият този ужас е приключил, или още по-добре да не се буди изобщо.

Внимавай!

Не! Вече не желаше да проявява търпение към гласа. Досега бе правила абсолютно всичко, което ѝ казваше, и май бе изчерпала всичката му помощ. Стисна ключовете в юмрук и се приготви да хвърли монетите. Опитваше се да запази спокойствие, ала Скот вече беше мъртъв. Повече нямаше да слуша гласа.

Джоуди бръкна с усилие в джоба на палтото си и извади тънките жички към слушалките. Очевидно нямаше да припадне, но поне беше

намерила друг начин да накара гласа да млъкне. За известно време щеше да заглуши всичко наоколо.

Ръцете ѝ трепереха от страх и студ.

Първо едното ухо, след това другото.

Натисна кръглия бутон, за да включи плейъра, а след това зачака да тръгне първата песен. Секундите минаваха.

Най-сетне се чу тихо пиукане.

Натисна отново копчето. Тихата музика се включи. Беше същата песен, която слушаше на незастроеното място. Започна оттам, откъдето бе прекъсната, и звукът постепенно се усили. Ставаше все по-силен, заглуши пукането на огъня, изпълни главата ѝ, удави всички мисли.

Затвори очи и се освободи от мислите.

След няколко минути, когато усети полъх, разбра, че вратата се е отворила, но стисна очи. Не се и опита да чуе какво казва той, не желаше да мисли за абсолютно нищо.

ТРЕТА ЧАСТ

Може и да ви се стори истински парадокс, но често пъти имате чувството, че някое разследване започва да се задушава от събраните факти. Колкото повече откриваш, толкова по-трудно става да ги подредиш. Като ръководител на екип непрекъснато получаваши последните сведения по случая и едно от най-трудните умения е да отсееш важното от маловажното. В процеса на разследването се трупат доказателства и става така, че човек не може „да види гората заради прекалено нагъсто израсналите дървета“.

И така, когато си координатор на дадено разследване, е необходимо поне от време на време да направиш крачка назад. Макар че определени факти и неопровержимите доказателства към тях винаги се явяват крайъгълен камък в случая, лесно можеш да потънеш сред данните и да загубиш нишката. В такива ситуации единственият изход е да се отдръпнеш за кратко. Загърбваш фактите и се отдалечаваши, за да можеш да видиш как картината се избистря пред погледа ти.

Откъс от „Следите остават“ от Джон Мърсър

*4 декември
6 часа и 35 минути до изгрева
00:45 часът*

МАРК

Полунощ отдавна мина. Продължаваше да вали сняг и пътищата бяха затрупани. Затова трябваше да се шофира внимателно, особено след безкрайно дългия работен ден. Независимо от това Грег държеше волана само с една ръка. С пръстите на другата отброяваше симптомите и травмите; през всичкото време ме поглеждаше, за да е сигурен, че не си раздвоявам вниманието. Неговото съвсем не бе насочено където трябва.

— Хипотермия — редеше той. — Измръзване. Шок. Един господ знае какво още. Естествено, виж какво време е.

Кимнах и се вгледах напред. Снегът сякаш извираше: тих, неумолим и тежък. Чистачките на вана скърцаха непрекъснато, въпреки това под тях се натрупваха малки хълмчета. Макар че парното бе пуснато максимално силно, ръцете ми бяха ледени, измръзнали още докато обикалях около къщата на Карл Фармър.

Ние бяхме в единия ван, Мърсър и Пийт във втория, а Саймън в третия. Останалите бяха малко пред нас; всички отивахме в болницата. Бях толкова замаян от този пръв работен ден, че не можех да се ориентирам, въпреки предварителното проучване, което бях направил на разположението на града. Все пак реших, че скоро ще пристигнем. Наистина щяхме да пристигнем, ако не катастрофираме.

След като приключих разпитите на съседите, дойде съобщение. Преди два часа полугол мъж изтичал от гората в северния край на града и излязъл на околоръстното шосе, където за малко да го блъсне автомобил. Хората в колата, Нийл и Хелън Бери, успели да спрат навреме и се обадили в полицията. Мъжът повтарял, че двамата с приятелката му били отвлечени, че тя била заложница в гората. В доклада се съобщаваше, че имал много наранявания, но подробности липсваха.

Тъкмо те бяха интересни. Дори убиецът да бе сменил подхода си — да държи хора в гората, — бе огромна разлика в сравнение с предишните престъпления. В доклада се съобщаваше името на мъжа. Казваше се Скот Банкс. Името на приятелката му бе Джоуди Макнийс.

Имената бяха повече от достатъчни. Десет минути след като получихме доклада, тръгнахме.

Трябваше незабавно да го разпитаме.

Грег подхвърли:

— В състоянието, в което се намира, за раните да не говорим, лекарите няма да ни пуснат да припарим до него тази вечер.

— Може и да ни пуснат.

Всичко зависеше от това в какво състояние се намира, а от доклада, с който разполагахме, не ставаше ясно. Като знам колко ми беше студено — а бях добре облечен — Грег сигурно бе прав за хипотермията и измръзването. Ако Скот Банкс не бе облечен подходящо и бе останал навън дълго, това не вещаеше нищо добро. Ако останалите му наранявания бяха сериозни, тогава лекарите нямаше да ни допуснат до него.

Но пък Мърсър не бе от хората, които лесно се отказват. В къщата на Карл Фармър се чувствахме малко объркани и не знаехме какво да предприемем. Имахме време до изгрева, за да открием следващите жертви на убиеца, а няхмахме представа откъде да започнем. Поне този път Мърсър бе също толкова неуверен, колкото и останалите от нас. Когато му казах, че имаме потвърждение, че снимката е истинска, той ме изслуша, но очевидно го измъчваха нови въпроси. Все пак животът на други хора зависеше от бързината, с която действахме. Той бе нетърпелив, чакаше нещо да се случи и бе разочарован, защото не знаеше какво да предприеме. При идването на доклада стана ясно, че се беше надявал да получим нещо подобно. Веднага се мобилизира и пое по новата следа. Не завиждах на човека, който му се изпречеше на пътя в този момент и се осмелеше да му каже „не“.

— Нали си разговарял с жертви и преди? — попита Грег.

— Разбира се.

Не и с човек, попаднал в подобно положение, но имах известен опит с жертви, преживели тежки травми, и знаех какво да правя.

— Притесняваш ли се?

— Не — отвърнах аз. — По-скоро очаквам срещата с нетърпение.

В известен смисъл бе истина. От практическа гледна точка знаех, че има реален шанс — както да използвам уменията си, така и да окажа известно влияние върху разследването. Освен това бях много по-нервен, отколкото бях готов да призная. Като си спомнях записа с Даниел Роузнийл, знаех, че няма да бъде нито лесно, нито приятно. Е,

разговорите с жертвите винаги бяха трудни. Имаше и още. Колкото и да бях уморен, нервите ми бяха изопнати до крайност.

Погледнах часовника си. Грег ме забеляза.

— Изтощен съм — призна той.

— И аз.

Минута по-късно той зави наляво, последва Пийт и Саймън и спря на паркинга пред спешното отделение. Приемната бе в далечния край на асфалтирания паркинг, а светлините вътре — толкова ярки, че очите ме заболяха. На места снегът бе недокоснат, на други — белязан от автомобилни гуми. Пийт и Саймън паркираха край гърбицата за линейки. Грег ги последва, спря и всички слязохме.

Двама санитарии в зелени дрехи пушеха край входа. Кимнахме им, когато минахме покрай тях; те също ни кимнаха, очевидно стреснати, че петима полицаи пристигат по това време на нощта.

В чакалнята, разположени от лявата страна на плъзгащите се врати, бяха подредени редици оранжеви пластмасови столове с криви метални крака. Редовете бяха разделени на групи от автомати за закуски и евтини метални масички. Поне половината столове бяха заети. Двама тийнейджъри се поклащаха пред трети, който се бе свил на стола, притиснал с ръка окървавеното си чело. Възрастен мъж в дънки се бе облегал на далечната стена, скръстил ръце на гърдите. Имаше лице силно поруменяло от годините, в които се бе наливал с алкохол. Няколко стола по-надолу една двойка утешаваше разплакано момиченце, което си държеше ръката отпусната, също като мъртво птиче, намерено в градината. В ъгъла се бе килнал пияница. Слаба жена седеше в инвалидна количка, кожата ѝ имаше цвета на оцет. Две млади двойки чакаха наблизко, мъжете бяха поруменели от пиене.

Спомних си, че полицейското управление тази сутрин ми заприлича на чакалня на лекар. Сега, докато минавах през приемната в спешното, ми се стори, че прилича повече на полицейско управление. Докато приближавахме към рецепцията, забелязах, че всички ни оглеждат.

На електронен екран над нея се изписваха съобщения за чакащите. Няма да бъдете приети по реда на пристигане... Не се обслужват с предимство дошлите *най-рано*... Средно време за чакане — 2 часа. Зад рецепцията се чуваха характерните за всеки офис шумове: звъняха телефони, нечии пръсти барабаняха по клавиатура,

бръмчаха компютри, стържеха принтери. Гишетото отпред бе широко. Зад него се бе настанила млада сестра. Тя вдигна поглед и се усмихна. Мърсър се облегна на плота и дори не се опита да отвърне на усмивката.

— Детектив Джон Мърсър — представи се той. — Идваме при доктор Ли. Заради Скот Банкс.

— Един момент.

Тя грабна слушалката на телефона и набра номер. Пияните момчета зад нас, без да ни забелязват или за да ни покажат, че не ги интересувате, започнаха да се бият на шега, припомняйки си разправията, която ги бе довела тук. Единият размахваше ъперкът във въздуха. Изглежда беше много горд от онова, което бе сторил на друг. Но на мен ми се стори отвратително.

— Тръгвате наляво — обясни жената и се наведе над плота, за да ни покаже коридора. — Единайсета чакалня.

— Благодаря.

Тръгнахме по коридора. Чакалня единайсета се оказа малка сбутана амбулаторна, в която едва се побрахме и петимата. Нямаше къде да се седне, с изключение на легло, вдигнато на нивото на кръста. Старите му одеяла бяха покрити с хартиен чаршаф, изтеглен от руло на стената. Отстрани бе поставена количка със задължителните превръзки, спринцовки, термометри. В ъгъла се виждаше висока лампа с гъвкава стойка. Нищо тук не ми вдъхваше увереност. Стаята приличаше на амбулатория, създадена набързо в някой бедстващ район.

На далечната стена се виждаше наполовина дръпната завеса, прикрила по-широко помещение, в което се суетяха хора. Чувах отделни реплики, стъпки, дрънчене на метал, шуртене на течаща вода.

Зачакахме. Мърсър на два пъти погледна часовника си.

— Къде е той?

— Сигурно спасява живота на пациент — подхвърли Грег.

Мърсър надникна зад завесата.

— Извинете — обади се той. — Доктор Ли? Тук ли е? Няма ли го?

Очевидно го нямаше. Шефът се дръпна и продължихме да чакаме още минута. И на мен ми се искаше лекарят да се появи час по-скоро — за да приключи с цялата работа, независимо какъв щеше да е

резултатът. Поне щях да знам какво е положението и какво трябва да направя.

Най-сетне доктор Ли се показа иззад завесата и бързо я дръпна до края на релсата. Черната му коса бе много късо подстригана, изглеждаше нисък и набит, бялата му престилка се опъваше на гърба. Не приличаше на човек, който се оставя да му нареждат нито в болницата, нито извън нея. По изражението му личеше, че очаква труден разговор, ала е напълно подготвен да го проведе. Значи нямаше да е лесно. Очевидно, ако успея да разпитам пациента, нямаше да мине без предварителна разправа.

Ли извади химикалка и клипборд и приседна на ъгъла на леглото.

— Съжалявам, че ви задържах. Доста е натоварено тази нощ.

— Ясно. — Мърсър прикри нетърпението си и показа на Ли значката си. — Тук сме заради млад мъж, блъснат от автомобил на околоръстното.

— Скот Банкс. Не е блъснат от автомобил, но прилича на премазан.

— Разкажете ни за него.

— Не знам много. Според картона му, съм го преглеждал няколко пъти преди, но не е било нищо сериозно. Имаме най-основната информация — домашен адрес и тъй нататък.

— Ще ни свърши работа.

— Казах на рецепцията да ви ги дадат.

— Той твърди, че бил държан в гората.

— Да, въпреки че не може да разкаже ясно и последователно какво му се е случило.

Докторът им описа подробностите.

Същия следобед Банкс си бил вкъщи и там някой го нападнал. От този момент насетне спомените му ставали разкъсани и непоследователни. Сетил се, че е бил във ван, ръцете му били вързани отзад. Имало мъж с маска на дявол, който го наранил. Приятелката му Джоуди пищяла. Накрая тичал през леденостудената гора, не знаел къде се намира и бил много уплашен.

В спомените му нямаше никаква логика, но ситуацията бе позната и за нас казаното бе напълно достатъчно. Скот и Джоуди. Мъж с маска на дявол.

Трябваше да подхожда много внимателно към разпита, ако ни допуснеха до пациента. Ако спомените на Банкс бяха откъслечни като на Даниел Роузнийл, значи всичко се дължеше на причинената му нечовешка болка. Трябваше много да внимавам, докато го разпитвам.

— Добре — въздъхна Мърсър. — Саймън, вземи адреса от рецепцията и върви.

Саймън се отгласна от стената.

— Вече съм тръгнал.

Мърсър се обърна към Ли.

— Налага се да разговаряме с Банкс час по-скоро.

Лекарят поклати глава.

— За съжаление, Скот не е в състояние да контактува с когото и да било. Преди малко го изкараха от операционната и се нуждае от почивка. Има желание да помогне, но всеки път, когато се опита, блокира... — Ли прокара ръка по лицето си — и не успява да си спомни. Няма да издържи разговор за преживяното нито умствено, нито физически.

Докторът говореше властно и използваше диагнозата като щит. Очаквах Мърсър да започне да спори. Вместо това той кимна и се отдръпна.

— Операционна ли? Какво става? Какво му е било?

Ли наклони шава.

— Оперираха окото. Не успяхме да го спасим, но почистихме раната, за да не се инфектира. В отговор на въпроса ви, струва ми се, че е прободен с метален предмет.

Господи, ужасих се аз.

Мърсър кимна отново.

— По всяка вероятност е отвертка — отбеляза той. — Това е използвал престъпникът в миналото.

Остави думите да окажат необходимото въздействие.

След това попита:

— Какво друго?

Лекарят се почувства неловко.

— Много лошо е ранен. Има множество прободни рани и изгаряния по гърдите, ръцете и лицето.

— Наранявания, които говорят, че е бил измъчван.

— Не мога да кажа със сигурност, но предполагам, че е така.

— Жестоки мъчения, причинени от неизвестно лице.

Ли се замисли и подбра много внимателно думите си.

— Раните са нанесени така, че да причинят максимална болка и да обезобразят жертвата, вместо да го подчинят или обездвигат. Да.

— Само едното око е прободено — отбеляза Мърсър. — Знаете ли защо?

Въпросът, разбира се, бе риторичен, защото докторът нямаше представа.

— За да може Банкс да вижда как мъжът изтезава приятелката му, след като приключи с него.

Ли пребледня. Аз усетих, че също пребледнявам, но причината бе друга. Доколкото си спомням, този факт бе във файла. Погледнах към Пийт. Изражението му не издаваше много, но личеше, че казаното е въздействало и на него. Беше очевидно. Играта на убиеца съдържаше толкова обрати, колкото участниците можеха да издържат. Всеки от тях бе принуден да стане свидетел на страданията на човека, когото обичаха. Нито една от жертвите не бе напълно ослепена, никога не бяха прободени и двете тъпанчета. Жертвите винаги можеха да чуват и виждат.

Жертви. Проклех се. Колко лесно се забравяше, че става въпрос за човешко същество. Те бяха хора също като мен. Когато Ли каза, че Скот Банкс бе ослепен, означаваше, че някой е държал главата му неподвижна и е наръгал в окото му остър предмет. Представих си паниката, страха и болката му. Сигурно са били непоносими.

— Нещо друго? — попита Мърсър.

Ли прочисти гърлото си.

— Три счупени пръста.

— Продължавайте.

— Ходилата. Те са жестоко обгорени. Не забравяйте, че след това е тичал през гората в това време. Има хипотермия и измръзвания.

Мърсър кимна. Личеше, че е потънал в мисли.

— Някога досега да сте се сблъскали с подобен случай, докторе?

— Не разбирам защо ми задавате този въпрос.

— Не разбирате. — Мърсър вдигна поглед. — Ще ви обясня. Трима човека със сходни наранявания са минали през вашата болница. Двама мъже и една жена. Преглеждали ли сте ги?

Ли мигна.

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Щях да ги запомня.

— Убеден съм. Защото аз преследвам онзи, който причинява тези рани от доста време. Много добре сме запознати с ефекта на престъпленията му, дори върху опитни професионалисти.

— Детектив...

Мърсър вдигна ръка.

— Следователно, щом Скот Банкс твърди, че приятелката му е в опасност, значи е така. Докато разговаряме с вас, той причинява абсолютно същото на Джоуди Макнийс. В най-добрия случай още тази нощ ще видите същите травми на друг човек. Ако не ги видите, значи Джоуди не е издържала и е издъхнала.

Лекарят понечи да каже нещо, ала след това се обърна към завесата и се намръщи. Мърсър остави мълчанието да натежи. След това ме посочи:

— Това е колегата ми, детектив Марк Нелсън. Марк?

— Приятно ми е — обадох се аз.

Ли ме погледна с някаква смес от раздразнение и неприязън. Личеше, че не му е приятно да се запознава с мен. Не му се обидих.

— Детектив Нелсън е човекът, който трябва да разпита Скот Банкс — обясни Мърсър. — Предложете му някакъв съвет за подхода. Какво да очаква?

Въпреки шума, който се разнасяше иззад завесата — пиукане на апарати, забързани стъпки, — стаята ми се стори съвсем тиха. След малко докторът отпусна клипборда в скута си, потри нос и въздъхна.

— Добре. Стига глупости. Независимо с какви сведения разполагате, не искам пациентът да бъде разпитван. Не е в негов интерес, а аз имам задължения към него. Той трябва да си почива, трябва да остане поне за малко сам, трябва му време, за да се възстанови.

— Това вече го разбрах. — Веднага усетих непоколебимостта в гласа на Мърсър. Насочи внимание към следващото препятствие, което трябваше да бъде преодоляно. Не се вълнуваше особено, че Скот Банкс има нужда от спокойствие. — Може да си почива цял ден утре. Да се надяваме, че и Джоуди ще може.

— Това е единственото, което ме кара да ви пусна при него. — Ли замълча, за да може Мърсър да обърне внимание на казаното. Остана разочарован. — Стига да бъде отбелязано, че съм бил против.

— Отбелязано е. Тук имате ли охрана?

— Да.

— Можете ли да уредите един от тях да остане пред стаята на Банкс, ако обичате? Малко вероятно е в момента да е в опасност, но трябва да сме сигурни.

— Разбира се.

— Добре. — Мърсър се изправи. — Ще ни трябва и стая. Някои от нас ще останат тук през по-голямата част от нощта, така че няма да е зле да има къде да си свършим работата.

Това не бе точно молба, но лекарят кимна.

— Ще се погрижа.

— Благодаря ви, докторе.

— След малко ще се върна.

Той дръпна завесата и излезе от чакалнята. След като затвори вратата, Мърсър дръпна отново завесата и се обърна към нас.

— Добре — започна той. — Да чуя мнението ви.

Първата ми мисъл бе, че в този момент той изглежда състарен и изтощен. Успя да изнесе невероятно представление пред доктор Ли, макар че последните няколко часа почти го бяха пречупили. Видът му отчасти се дължеше на светлината в стаята — кожата му беше като восък и подчертаваше тъмните кръгове под хлътналите му очи. Но не само това. Беше се отпуснал и прегърбил от умора, а изражението му ставаше все по-мрачно. Стараеше се много да не мърда, освен ако не се налагаше.

По всяка вероятност и останалите изглеждахме така.

Пийт се бе облегал на стената, забол поглед в краката си. Без да вдига очи, той заговори бавно.

— Напълно е променил начина си на действие.

Мърсър кимна.

— Отвел е двойката в гората, вместо да ги заключи у тях. Да. Променил е мястото на играта. А ние току-що стигнахме на следващото ниво. Какво е новото? Хайде, Пийт — не заспивай. Разкажи ни какво се е случило.

Пийт бавно се оттласна от стената и седна на леглото. Погледна към пода и започна да трие едрите си ръце, сякаш ги миеше с топъл болничен въздух.

— Банкс е отвлечен от дома си — започна той. — Предполагам, че е бил отведен в гората заедно с приятелката си. Изтезаван е. Избягва през гората и се добира до пътя.

— Накратко е това. — Мърсър вдигна тава към заместника си. — Добре. Банкс е бил измъчван, така че има някаква връзка между това престъпление и предишните. Ако предположим, че убиецът играе обичайната си игра, тогава Банкс е попаднал при нас по-рано, отколкото трябва, нали така? Има още време до изгрева. Според мен възможните обяснения са две. Грег?

Грег сви рамене.

— Избягал е.

— Дай малко по-живичко, Грег. Това е едната възможност. Марк?

— Убиецът го е пуснал — предложих аз.

— Именно — играта е към своя край и Скот Банкс е решил да изостави приятелката си. Това означава, че ни остава време до изгрева, за да не позволим онзи с маската да я убие.

Последва мълчание, докато обмисляхме казаното. Нещо не се връзваше. Пийт наруши мълчанието, без да вдигне поглед; гласът му прозвуча уморен и изнемощял.

— Джон, тя вече е мъртва.

— Не, не е.

— Убил я е. — Пийт разпери длани. — Каквото и да се е случило, той е достатъчно умен и хитър и сигурно е разчитал, че Скот Банкс ще излезе от гората. Едва ли ни чака да го обградим. Играта е свършила. Той е приключил по-рано. Убил е момичето и отдавна е изчезнал.

— Не — поклати уверено тава Мърсър. — Не е.

— Значи мислиш, че е още там, така ли? Сигурен си, че ни чака.

— Не бих казал. Той е планирал този удар две години, Пийт. Вече не го е грижа, че ще открием самоличността му. Освен това ни е оставил запис от убийството на Симпсън — изрично споменава утрото. Играта може и да се е променила, но не и времето. Следователно разполагаме с време до изгрева, нали така?

Пийт най-сетне погледна Мърсър. Погледна го открито, право в очите.

— С цялото си уважение, Джон, но ми се струва, че виждаш онова, което искаш да видиш.

Мърсър му обърна гръб и тръгна към завесата. Пийт остана да гледа празното място за момент, а след това затвори очи.

Знаех какво му се върти в главата. Убиецът бе внесъл толкова много промени в начина си на действие, че не можехме да сме сигурни дали ще убие момичето преди изгрева. Мърсър просто се надяваше. Точно затова екипът му се притесняваше толкова много, докато бяхме в стола. Как ли щеше му се отрази, ако не успееше да спаси тези хора? Ами ако не съумееше да разреши случая и да хване убиеца? Мърсър правеше заключения на базата на онова, което му се искаше да стане, или на онова, от което имаше нужда да се окаже истина.

Преди Пийт бе взел решение да подкрепя шефа си, с когото бяха и приятели. Сега вече забелязах, че сериозно се колебаеше. Грег си мълчеше. Очевидно Мърсър не беше готов да се вслуша в ничие мнение. Вместо това закричи напред-назад, сякаш използваше момента, за да събере енергия.

— Господине, аз...

— Забелязах. — Мърсър спря да крачи и го погледна гневно. — Всичко е видно. Целият ден. Видно е.

Неочаквано полъхна хлад. Пийт ми се стори засегнат от избухването на Мърсър.

— Решението е мое — напомни ни той. — Аз отговарям за случая и знам какво правя. Все още не съм се пречупил. Ако това ти се върти в главата, какво ще правим, Пийт? Кажи! Преди два часа убиецът ни е бил в гората. Откъде другаде да започнем?

Пийт затвори очи.

— Добре, Джон — отвърна тихо той. — Да съберем екипи, които да претърсят навсякъде ли?

— Точно така, екипи, които да претърсят — отвърна Мърсър. Слава богу. — Проверете дали хеликоптерите могат да летят в това време. Събудете екипите на спасителите и поръчайте да вземат кучета. Закарайте ги в гората.

— Това е огро...

— Разбира се, че районът е огромен. Отправна точка ще бъде мястото, където е намерен Скот Банкс. Марк ще гледа да изкопчи нещо от него. Ако той си спомни нещо конкретно, ще стесним периметъра на търсене. — Мърсър се обърна към мен. — Нали си разпитвал жертви и преди?

Кимнах.

— На първото интервю събери каквито е възможно сведения. Нека потвърди онова, което е казал досега. Да даде информация за Джоуди. Каквото и да е за мястото в гората. Накарай го да си спомни още неща, но не бързай да се откажеш.

— Знам си работата.

Сигурно съм се сопнал, защото шефът ни се намръщи. Всички се опитваха да му се опълчат. Той прокара пръсти през косата си.

— Добре. Вие с Пийт вървете. Пийт, дръж ме в течение. Да се пазиш.

— Добре, Джон.

Излязохме от стаята и аз последвах Пийт към изхода. Той вървеше с бързи крачки, без да каже и дума, само от време на време поклащаше глава и аз почти подтичвах, за да го настигна. Когато стигнахме на рецепцията, се обърна и ме погледна.

— Какво смяташ да правиш? — попитах аз.

— Отивам в гората и ще организирам спасителни екипи. Какво друго ми остава? — Той въздъхна и за последен път поклати глава.

— Грижи се за него.

Кимнах, макар и малко несигурно. Той остана загледан в мен цяла секунда, след това тръгна. Стъклените врати се плъзнаха зад него, той се загърна в палтото си и излезе навън на снега.

*4 декември
5 часа и 35 минути до изгрева
01:45 часът*

СКОТ

Скот сънуваше, че е в стаята си. В тази, където спеше през втората година в университета.

От шестте спални в къщата тази бе най-малката. Беше се нанесъл с петима приятели, с които се запозна през първата година; двамата, които откриха къщата, се настаниха в големите стаи на долния етаж. Той се съгласи да се посвие, само и само другите да не се карат. Помещението бе двойно по-дълго от стандартно легло и почти два пъти по-широко, но той и без това нямаше много багаж. Веднага се нави да се смести на по-тясно. Така поне човек не се разпиляваше и беше по-лесно да се съсредоточи. Малкото му вещи се побраха без проблем — дисковете, видеокасетите и разните дреболии подреди в библиотеката край прозореца. Повечето от материалите, които му бяха необходими в обучението, остави на определеното от катедрата място.

През тази година се запозна с Джоуди и в съня му тя също бе до него. Седяха един до друг на леглото, подпрели възглавници на стената, пиеха водка с кола и гледаха филм на старото видео. Екранът трепкаше и хвърляше странни сенки по стените.

Стаята бе стара и влажна. Мирисът на храната, която бяха изяли, както и на цигарите, се застояваше дни наред. Най-накрая попиваше по тапетите и чаршафите и придаваше характерната миризма на помещението.

Скот се зарадва, че се е върнал към този период. По онова време бе щастлив. Макар да беше само сън, всеки път, когато докоснеше новото си гадже, усещаше тръпка на възбуда. Сякаш въздухът трептеше от нови възможности.

Той се изтръгна бавно от съня, но усети как главата му тежи. Странна работа бяха сънищата. Толкова живи и подробни, че изглеждаха напълно истински, макар в най-важните моменти човек да знаеше, че не са. Бяха странна смесица от спомени и въображение, от образи и инстинкти и на Скот му бе трудно да определи кое какво е.

Сънищата носеха спокойствие, ала той беше наясно, че крият и опасности. Сякаш бе застанал на ръба на някакъв ужасен спомен и

умът му го разсейваше, за да не прекрачи границата. Когато отново се остави на дрямката, стаята стана истинска и го налегна усещане за опасност: стените, завесите — всичко приличаше на хартиено тънка защита. Тя може и да скриваше опасността, но нямаше да успее завинаги да я държи далече от него. Рано или късно истинските спомени щяха да го открият и всичко щеше да се разпадне.

— Дай да видя.

Оказа се, че е ден, през светлите пердета нахлуваше слънце, а Джоуди бе седнала на ръба на леглото. В далечния край бяха струпани платна. Тя се привеждаше и посягаше към тях.

Скот се изправи незабавно.

— Чакай, не бързай толкова.

Искаше първо да ги подреди, за да е сигурен, че тя ще види само онези, които му харесват. Каза ѝ, че са просто мащаници, но истината бе, че две от тях не бяха лоши, макар да беше решил да изчака реакцията ѝ, преди да посочи кои.

Нямаше смисъл да протестира. Джоуди бе напориста. Вече го разбираше прекалено добре.

— Аха. — Перна го през ръката. — Игричките ти са ми ясни, малкия. Дай да видя.

Той се отдръпна с нежелание, след това остана да я наблюдава как прехвърля картините му. Тя отдели повече време за всяка творба, отколкото бе необходимо, дори за неуспешните. Искаше да се покаже любезна, задаваше въпроси и изслушваше внимателно отговорите.

— Много се гордея с тази — заяви той, когато тя стигна до най-хубавата.

— Така и трябва. Трябва да се гордееш с всички до една. Наистина си много талантлив.

— Ами.

Тя го перна по крака.

— Разбира се.

Скот се отказа. Джоуди завършваше информатика и специализираше бизнес отношения. Сама си признаваше, че не е никакъв творец. Картините бяха приятни, но той знаеше, че ако тя учи изкуство, щеше да е много по-критична — дори снобка. Талантът не бе

най-важното: всяка маймуна можеше да се научи да рисува. Какво би му навредило? Той можеше да приеме комплиментите ѝ и да им се наслади. Беше му приятно, че тя каза хубави неща. Искаше да я впечатли и...

В този момент слънцето се скри. В стаята падна сянка.

Дяволът, помисли си Скот. Нямахше представа какво означава това. Чу гърлен дрънчащ звук от лявата си страна и се обърна бавно, за да види какво става.

В стаята имаше още нещо, седнало на другия край на леглото. Лицето му бе толкова близо, че усещаше топлината, но така и не успяваше да го види. Запомни единствено червената и черната кожа. Имаше издължена муцуна също като коза.

Лицето се наведе на една страна, после на другата, също като метроном, и чертите му се замъглиха още повече.

Творбите ми ти харесват и ти ме подкрепяш.

Скот се обърна, за да предупреди Джоуди, но спря. Беше напълно объркан. Старата студентска стая бе изчезнала. Беше се пренесъл в хола им, в сегашното им жилище, приседнал на лявата облегалка на канапето.

Знаеше, че е напълно невъзможно, но се виждаше отстрани.

Второто му аз стоеше в центъра на стаята, лицето му бе наполовина скрито от фотоапарата, който държеше.

— Усмихни се.

— Усмихвам се!

Обърна се надясно навреме, за да види, че Джоуди е осветена от светкавица в другия край на канапето. Беше се свила като котка, подгънала крака под себе си, усмихната широко.

Нова светкавица.

Второто аз с фотоапарата се намръщи на екранчето отзад.

— Тази е по-хубава. Кажу какво мислиш.

Неочаквано Джоуди и другото аз изчезнаха и Скот отново чу шума. Разнасяше се от кухнята зад него, малко вляво. Изправи се бързо от канапето и се върна в средата на стаята.

Мярна сушилнята и пералнята. Пристъпи напред, за да види повече — хладилника, края на шкафа...

Нечии пръсти се показаха на касата на вратата. След това още едни. Дяволът. Секунда по-късно лице в черно и червено се подаде

бавно и тогава чудовището се втурна към него.

— Дай да видя!

Бяха в спалнята. Бе застанал зад Джоуди, протягаше се и се опитваше да покрие очите ѝ с ръка. Тя продължаваше да се дърпа престорено. През прозореца личеше, че навън е студено, въздухът не трепваше. Скот се разтрепери и отново насочи цялото си внимание към Джоуди.

— Обичам те.

Отдръпна ръце.

— Честит рожден ден.

Картината беше на леглото, подпряна на възглавниците и на таблата.

Бе започнал със снимката ѝ на канапето и бе приложил същия метод, който напоследък използваше в работата си: рисуване, сканиране, влошаване качеството на картината, нова рисунка. В окончателния вариант, поставен сега на леглото, процесът не бе доведен до самия край, а само до средата. На него бе Джоуди, ала в същото време не беше тя. Изображението представляваше цветни правоъгълници в кафяво, бежово и розово. Ако човек премрежеше очи, щеше да я види. Почти. Беше се старал много и се гордееше с резултата.

Тя покри уста с ръце, но след секунда се обърна и го прегърна.

— Невероятна е — рече тя. — Съвършена.

Скот я притисна до себе си и погледна над рамото ѝ към картината. Джоуди му обясняваше колко много ѝ харесва, колко много го обича и му благодареше за вложените усилия. Можеше да каже каквото поиска, ала той знаеше, усети го. Беше забелязал разочарованието в очите ѝ и как бе успяла да го прикрие.

Скапах всичко. Трябваше да ѝ подаря първата картина, която нарисувах. Все още можеше да го направи, но нямаше да е същото. Винаги си способен да изработиш нещо различно за даден човек; той ти казва какво, а ти го променяш. Важното е да разбереш още от първия път.

Много ми се искаше да ти подаря нещо различно, помисли си той. Всеки нещастник може да рисува. Искях да направя нещо, което никой друг няма да сътвори за теб. Искях да създам частица от себе си. Искаше ми се...

Над рамото ѝ Скот видя дявола. Тъкмо изпълзвяваше изпод леглото им, а от лицето му се вдигаше пара.

— Джоуди...

Само че тя се бе притиснала към него с всички сили, също като раница, залепена отпред. Не искаше да го пусне и той не можеше да помръдне.

Дяволът се изправи в пълен ръст, ставите му пукаха, скърцаха и пращяха, а след това направи крачка към тях. Завладя го паника. Някъде плачеше бебе. Намръщи се.

— Шшш.

Прас!

Неочаквано главата му изчезна от раменете и на нейно място изригна бял съскащ облак.

Незнайно как Скот се озова по очи върху килима, отново в хола. Картината бе подпряна на далечната стена, точно зад масата, където стоеше вече десет месеца, от рождения ѝ ден.

Трябва да я закачим, казваше един от двамата, но кой знае защо, никой от тях не посягаше да свърши тази работа. Той се обърна към нея и присви очи, за да я види по-добре. Джоуди.

Обичам кестенявата ти коса.

Косата ѝ я нямаше.

Малки бели квадрати изплуваха навсякъде, отсенките в розово и бежово по кожата ѝ се стопиха и изчезнаха.

Обичам докосването на врата ти под устните ми.

Почти всичко бе изчезнало. Още три квадрата. Два.

Скот не видя как се заличиха последните квадрати. В този момент осъзна, че гледа празно бяло платно, подпряно на стената.

В същия миг разбра, че я е загубил.

*4 декември
5 часа и 20 минути до изгрева
02:00 часът*

МАРК

Всеки етаж от болницата се отличаваше със свой нюанс. Рецепцията и чакалнята на първия бяха в бледосиньо. Тук, на горния, всичко бе или в избеляло зелено, или в тюркоазено. Човекът, проектирал сградата, беше използвал най-различни цветове. Независимо от това атмосферата бе типично „болнична“, казах си аз. Ако се събудиш объркан, пастелните нюанси щяха веднага да те убедят, че си болен.

Заради предстоящия разпит Скот Банкс бе преместен в отделна стая в източното крило на сградата. Помещението бе малко, с място колкото за единично легло и необходимите уреди за отчитане на жизнените показатели. Имаше стол, на който да седна аз, и още един. Освен това беше много тъмно. Щорите бяха спуснати. Приглушената светлина изглеждаше напълно подходяща, за да може бинтованата фигура на леглото да се скрие в сенките.

В момента Банкс спеше, бавното му постоянно дишане се прекъсваше от гъргорене и свистене. Единственият друг звук в стаята бе от апаратурата. Постоянното пиукане на пулса се отчиташе от потрепваща зелена линия на монитора над леглото. Пациентът бе вързан към някаква интравенозна система, която поддържаше температурата на тялото му и вкарваше морфин, който да притъпи болката при събуждането.

Дясната страна на главата му беше плътно бинтована; на лявата буза имаше залепен анкерпласт. Окото, което се виждаше, бе спокойно затворено. Белите одеяла бяха дръпнати до брадичката на спящия. Отново се чу вече познатото ми гъргорене, гърдите му се надигнаха и спаднаха леко.

Усетих, че синхронизирам собственото си дишане с неговото и така постепенно ме обзе спокойствие. След като Пийт тръгна, долу се усети напрежение и аз въздъхнах облекчено, когато Ли се върна. Доведе ме тук преди десетина минути; качихме се в препълнен и много шумен асансьор, а след това поехме по безкрайни коридори, по които бързаха хора от персонала. Имах чувството, че откъдето и да

минем, другите си намираха работа на същото място. По-опитният лекар се провираше с лекота, докато аз се бавех и едва чувах инструкциите, които ми даваше.

— В момента спи. Само за това ви моля, да го оставите да се наспи. Тялото му има нужда от почивка.

И така нататък.

Кимах, макар да знаех, че той не ме вижда, и се питах какво да правя. Да сръчкам пациента с химикалка или нещо подобно може би?

Когато стигнахме до стаята, охраната вече бе пред вратата. Човекът беше висок, едър, облечен в светлокафява униформа. Ли ме представи, но аз показах значката си, за да съм сигурен, че е ясно кой съм. С изключение на болничния персонал и мен самия никой нямаше право да влиза при Скот Банкс.

Сега седях тихо с папката на колене и се опитвах да систематизирам някаква стратегия за разпита. Тишината и мракът успокояваха и ми бе трудно да мисля. Усетих как напрежението, натрупало се от сутринта, се оттича, как умората от безкрайно дългия ден започва да ме притиска. Трябваше да се стегна, за да не се отпусна.

Увереността идва с опита.

Какво знаех за случая? Най-близкият паралел беше с Даниел Роузнийл. Той също е бил измъчван, но физическата болка бе само част от преживяното. Роузнийл бе принуден да изостави жената, която е обичал. Макар решението му да е било предизвикано от обстоятелствата, той не можеше да приеме собствения си избор и се опитваше максимално да се отдалечи от него. По всяка вероятност същото щеше да бъде и при Скот.

Иска да помогне, но го е страх да си спомни.

Представих си вратичка в главата му. Умът му щеше да заключи травмата. Все пак той щеше да вижда вратичката, която да му напомня за онова, което се крие от другата страна. Там бе приятелката му, грозеше я опасност и затова част от него инстинктивно искаше да отвори и да ѝ помогне. Друга част от Скот Банкс знаеше, че останалото, което е заключено, няма да бъде допуснато да излезе. Работата ми бе да го убедя, че тези две части принадлежат на едно цяло. Трябваше да успокоя страха у него и да го разсейвам, докато отключвам вратата и му помогна сам да я отвори.

За тази цел изобщо не трябваше да се съобразя с проведения долу разговор. Ако мислех логично, знаех, че Пийт е прав. Приятелката на Скот сигурно бе мъртва, а убиецът бе избягал. Докато бях в стаята обаче, щях да се придържам към две истини.

Налагаше се да поддържам версията, че Джоуди е жива и че ще я намерим. Това бяха основните две правила.

След това оставаше методът.

Когато говорим за похвати, всички разпити си приличат. Спомням си, че разпитвах един старец, за когото бяхме сигурни, че е отвлякъл дете от детска площадка. Още щом седнах срещу него, знаех, че той е извършителят. Разяждаше го отвращение към самия него. От една страна, му се искаше да признае и да понесе последствията, но в същото време не намираше сили, за да си признае. Затова ни пробутваше само лъжи и се опитваше да се измъкне. Никога не бил ходил на детската площадка, бил другаде, така и не бил виждал момиченцето. Не би помислил да нарани дете.

Само че истината съществуваше с последователна хронология в спомените му, затова аз го поведох бавно, стъпка по стъпка. Къде бяхте в дванайсет часа? След това къде отидохте? Опишете ми деня си така, както си го спомняте. Старецът го описа, като от време на време се натъкваше на някоя от лъжите си и трябваше да прибегне до нова. След това започна да твърди, че не си спомнял ясно, затова аз отстъпих крачка назад и заговорихме за друго. После отново увеличих натиска. Нямаше мърдане и той го знаеше, затова истината излизаше на части. Да, бил на детската площадка, но не бил направил нищо — не бил виждал момиченцето. Десет минути по-късно се оказа, че може би я е виждал. След това призна, че е тръгнала да се поразходи с него, но нищо не се случило — оставил я при дърветата и сигурно някой друг я е наранил след това. И така нататък. Стъпка по стъпка, той се предаде. Знаеше, че сме го притиснали в ъгъла, но му бе трудно да признае направо „Аз го сторих“. Накрая на разпита ми се стори доволен, че всичко е излязло наяве.

Сега ситуацията бе различна, ала и тук можеше да приложи същия принцип. Преживяното от Скот представляваше дълбоко нанесена рана. Налагаше се да упражня натиск, отначало опипом и много предпазливо, за да разбере къде бе най-силната болка. После

бавно да му помогна да свикне с напрежението. Щяхме да работим бавно и да стигнем до истината с много търпение.

Поне с толкова търпение, колкото ни позволяваше времето.

Преместих поглед от спокойно повдигащите се гърди към лицето му — към онази част, която се виждаше. Минаваше един след полунощ, оставаха по-малко от шест часа до изгрева. Независимо от обещанието, което дадох на доктор Ли, ако Скот Банкс не се събудеше скоро, щеше да се наложи да го побутна с химикалката.

Междувременно нагласих папката, облегнах се на стола и затворих очи.

— Господин полицай?

Гласът ме изтръгна от съня. Папката падна на пода и аз отворих очи тъкмо когато листовите се пръснаха като отворено ветрило. *По дяволите*. Наведох се и ги събрах. В същото време вдигнах поглед към леглото. Скот ме наблюдаваше. Умът ми нашепваше, че ако искам да съхраня самоуважението си, трябва да се престоря, че не съм заспивал. Все пак реших, че няма никакъв смисъл да се преструвам.

И на какъв професионалист ще се правиш сега?

— Много съжалявам — заговорих тихо аз, все едно той продължаваше да спи. — Денят беше дълъг.

— Няма нищо.

Той също говореше тихо. Може би стаята ни действаше по този начин или обстановката в болницата ни предразполагаше да шепнем.

— Стори ми се, че сънувате кошмар — продължи той.

— Така ли? Съжалявам.

Кошмарът вече избледняваше, но бях сигурен, че е свързан с Лиз. Не успях да си спомня какво точно съм сънувал. Дали не е било същото като сутринта? Единственото, което остана, бе споменът за шума на морето, как вълните се разбиват. Помнех познатото чувство на отчаяние, бе нещо като ненаситен глад, загнездил се в сърцето ми.

— И аз имам кошмари — призна Скот. — Не ги помня. Всичко ми се струва толкова объркано.

— Нормално е. Знаеш ли къде сме?

Той кимна бавно.

— За да ме пазите ли сте тук?

— Като по филмите ли? — Не успях да сдържа усмивката си — много добра работа щях да свърша като охрана, — но все пак на Скот щеше да му се отрази благотворно, ако знаеше, че някой го пази. — Нещо такова. Казвам се Марк Нелсън. Детектив съм. Тук съм, за да ти правя компания, да поговорим и да видим дали можем да хвърлим малко светлина върху случилото се тази вечер.

Той се замисли за момент, след това се опита да се надигне. Масичката на колелца до него също се помести, а системата леко се разклати. Обзе ме паника.

— Внимавай да не събориш нещо.

— Всичко е наред.

В гласа му прозвуча настойчивост, сякаш страдаше и не можеше да приеме мъката, но бе решен да продължи. Завивката се хлъзна настрана и разкри стегнато атлетично тяло. По кожата му се виждаха черни и алени петна. Не посмях да изкажа мислите си. Подобни синини не се появяват толкова бързо, освен ако не ти е нанесен много силен удар. Видях и превръзките, които покриваха множеството разрези. Системата на ръката му водеше към количката.

— Лекарят ти ще ни убие и двамата, ако види какво правиш — предупредих го аз. — Сериозен човек е той.

— Не искаше да говоря с вас.

— Знам.

— Само че трябва да поговорим.

Кимнах и веднага забелязах какви думи подбира. Каза „трябва“ и „не искаше“.

— Налага се да запиша разговора ни. — Посочих оборудването, което бях донесъл. — Може ли?

— Да.

— Ако по някое време искаш да спрем... — Разперих ръце. — Спираме. Ще починем и след малко ще продължим отново. По време на разговора ще се наложи да влизам и да излизам. Да видим как ще се получи.

— Не знам доколко мога да ви помогна. — Той се намръщи. — Главата ми непрекъснато се... върти се.

— Да започнем с по-леки въпроси — предложих аз. — Запази спокойствие, доколкото това е възможно. В момента може и да не помниш всичко ясно, но знам, че се притесняваш за приятелката си.

— Джоуди — прошепна веднага той.

— Знам, че се безпокоиш за нея. Затова е възможно да те обхване паника. Опитай се да не се тревожиш, доколкото това е възможно. Господинът, който отговаря за случая, е най-добрият. Затова ние ще се притесняваме вместо теб.

— Ама тя е още там. В гората е.

— Знаем. — Опитвах се да говоря колкото бе възможно по-уверено, за да му внуша спокойствие. — Ще я открием. Вече сме изпратили спасителен отряд и хората претърсват гората. Джоуди ще се справи.

Той малко се успокои.

— Обещавате ли?

— Обещавам.

Смени темата.

— Първо искам да ми дадеш колкото е възможно повече информация. Някои от нещата, които кажеш, могат да ни помогнат да открием Джоуди, но по принцип ще говорим, защото си жертва на престъпление. Разговорът ни е за теб. Става ли?

Той кимна. Долових неувереност. Прецених нещата и реших, че е най-безопасно да откъсна мислите му от Джоуди. Засега бе най-добре да се движим по твърда почва. Оставих папката на пода и насочих цялото си внимание към него.

— Да започнем с апартамента ти. Днес си работил вкъщи, нали?

— Не може да се каже, че работих.

— Какво правеше?

— Тази седмица бях в отпуска. Имах малко работа на компютъра. Фотоизкуство.

— Разбрах. Художник ли си?

— Не. — За момент ми се стори тъжен. — Не точно, въпреки че днес се занимавах точно с това. После отидох в свободната ни стая да вдигам тежести.

Нашата свободна стая. Значи живее с Джоуди. Не е изненада, но е важна подробност. Отново изникваха въпроси. Двамата бяха стабилна двойка, но вместо да ги държи в дома им, както бе правил с другите, 50/50 убиецът ги бе отвлякъл в гората. Защо бе постъпил по този начин?

— По кое време? — попитах аз.

— Към три, струва ми се.

Скот ми разказа онова, което помнеше. Говореше откъслечно, но това се дължеше на болкоуспокояващите и на общото състояние на объркване. Важното бе, че основните подробности бяха същите като онези, разказани на първия полицаи, а след това и на лекарите. Хубавото беше, че онова, което Банкс помнеше, бе точно и ясно.

След като приключил с упражненията, чул шум и излязъл от стаята, защото решил, че Джоуди се е прибрала рано от работа. Телевизорът бил включен, но холът — празен. Влязъл.

— Остана ми време колкото да се зачудя какво става и той ме нападна.

Мъжът се криел в кухнята, изскочил и се хвърлил към Скот. Успял да го повали, ударил го здраво и притиснал нещо към лицето му. Това бе всичко, което помнеше от случилото се в апартамента.

Колкото повече говореше, толкова повече се отчайваше — гневът му избликваше, докато накрая не успяваше да прикрие отвращението към себе си. Познавах това чувство. Към края, когато довършваше, ако ръцете му не бяха омотани в превръзки като боксови ръкавици, сигурно щеше да започне да се удря по бедрата от безсилие. Поне аз така правех преди шест месеца, когато чувствата ме задушаваша. Понякога човек трябва да намери отдушник.

— Бях толкова глупав — заяви той. — Напълно безполезен.

— Няма такова нещо.

Опитах се да се поставя на негово място. Очевидно бе, че се поддържа в добра физическа форма, но отделеното време не бе дало никакъв резултат в нужния момент. Ако бе успял да се защити когато трябва, всичко щеше да е съвсем различно. Имаше чувството, че провалът му бе обрекъл и двамата на онова, което беше последвало.

Започваше да се обвинява, а аз исках да го предпазя от това.

— Понякога и аз вдигам тежести — заговорих аз. — Нали знаеш как се чувства човек, след като потренира — почти нямаш сили да вдигнеш ръце. Мъжът, който ти е причинил всичко това, е вършил подобни неща и преди, освен това е много умен. Изчакал е да се изтощиш, да настъпи моментът, когато няма да можеш да се бориш, и те е разсеял, за да има предимство. Никой не би успял да реагира по друг начин.

Той само поклати глава.

Не става, казах си аз. Продължавай нататък.

— Да поговорим за мъжа с дяволската маска.

Отново вдигнах папката, единствено за да не висят ръцете ми.

— Знам, че е трудно — продължих аз, — но искам да го отделиш като образ в мислите си. Не ми разказвай за нещата, които е направил, интересува ме онова, което можеш да ми кажеш за него самия. Представи си го, че е застанал на улицата. Как е облечен?

Отвращението по лицето на Скот се запази, но той малко се поотпусна. Обмисли внимателно въпроса.

— Не съм сигурен за дрехите му — отвърна той. — Беше с маратонки. Бели, износени. Дупките за връзки бяха в синьо, струва ми се. Тъмни. Иначе беше облечен в черно, доколкото си спомням. Все едно бе в гащеризон.

Банкс говореше тихо и лицето му се отпусна. Очакваше ни нощ на приливи и отливи. Всеки път, когато се намръщеше, трябваше да се отдръпвам.

Поговорихме за дрехите на нападателя и отново се върнахме на физическите му данни. След като Скот потвърди онова, което знаехме за убиеца — къса кестенява коса, доста висок, едър, — забелязах, че е достатъчно спокоен, за да го попитам за нещо по-точно.

— Помниш ли как стигнахте в гората? — попитах аз.

— Бяхме в един ван.

— И двамата с Джоуди ли?

Той кимна.

— Тя вече беше отзад, завързана. Почувствах се ужасно. Май спряхме някъде, веднъж или два пъти, не помня.

— Какво се случи след това?

— По едно време... той май слезе, но не съм много сигурен.

Намръщи се и отново ми се стори ядосан.

Отново си казах: *давай*.

— Добре. Значи ви отведе в гората.

— Когато слязохме и тримата, ми сложи чувал на главата. Нищо не можех да направя.

Кимнах. Всеки път, когато настъпвах, чувството му за вина изплуваше под една или друга форма. Непрекъснато се луташе между *трябваше да или не можех да направя нищо*.

Реших да пренавия часовника напред.

— Значи си бил с нещо на главата, докато сте вървели към гората, а после? Помниш ли какво стана?

Той поклати глава.

— Сещаш ли се колко време тича, преди да излезеш на пътя?

— Не. Тичах известно време.

— Няколко минути, около час?

— Не помня. Стори ми се по-скоро час.

Погледнах към монитора, където се отчиташе пулсът му. Сърдечният му ритъм се бе ускорил. Време бе да се отдръпна.

— Няма значение — успокоих го аз. — Помниш ли къде беше непознатият по това време? Преследваше ли те?

— Да ме е преследвал? — Скот се намръщи. — Не.

Забелязах, че продължава да обмисля въпроса. Очевидно това питане водеше след себе си други. Ако не е бил преследван, защо? Как е успял да се измъкне? След малко подсъзнанието му подсказа да престане и да не настоява.

— Много се извинявам. — Поклати глава. — Всичко от гората ми е като... отделни проблясъци. Тъмно и студено. Тичах през повечето време. Всичко ми е напълно размазано, докато не излязох на пътя.

— Добре.

— Помня, че си говорех сам. Това беше в гората, преди да изляза на пътя. Повтарях си непрекъснато, че всичко ще бъде наред.

— Напълно разбираемо — кимнах аз. — В подобни ситуации подсъзнанието е водещо. Така ти помага да преодолееш нещата.

В този момент се случи неочакваното. Нещо, или спомен, или откъс от сън, се появи в главата ми. Беше глас, по-ясен и натрапчив от мислите ми.

Плувай, нареди той. Плувай с всички сили.

Тръснах глава.

— Това е всичко, което си спомням — обади се отново Скот. — Както вие казахте, някой друг е поел волана в свои ръце и аз съм се озовал на задната седалка. Нито знаех къде съм, нито какво правя.

— Не се притеснявай. — Приведох се напред и отново тръснах глава. Гласът бе млъкнал, но имах чувството, че нещо пълзи в главата ми. — Ако не помниш, значи за момент няма да говорим по този въпрос.

Стегни се. Само че не беше никак лесно. Сърцето ми щеше да изскочи. Гласът бе довел и паниката със себе си. В този момент усетих, че не мога да мисля.

Двамата със Скот се гледахме. Той чакаше да му задам въпрос.

— Добре — продължих аз. — Така, да поговорим сега за Джоуди. Как би я описал? Какво представлява като човек?

Той понечи да отговори, след това затвори уста. В първия момент изражението му показва недоумение и осъзнах, че съм допуснал грешка. *Избързах.* Преди да успея да дам на заден, лицето му се сгърчи и той заплака.

За секунда останах неподвижен, докато си повтарях, че съм скапан идиот.

— Няма нищо — прошепнах аз.

Само че не беше така. Въпросът може и да не бе за най-мъчителната част от преживяното, но и нямаше нужда. Оставаше си фактът, че той бе изоставил Джоуди в гората. Може и да не помнеше как е станало, но щом се замислеше за нея, подсъзнанието му нашепваше, че е слабак и предател. *Какво е представлявала?* Чувствата му към момичето отвеждаха право към събитията от тази вечер. Сигурно умът му пристъпваше по нажежена жаравя и ако аз мислех трезво и последователно, както трябваше, щях веднага да се сетя.

— Няма нищо — повторих аз.

Само че завесата се бе спуснала. Той продължаваше да плаче тихо. Въздъхнах вътрешно, подражен от себе си. Какво, по дяволите, ми ставаше? Може пък така да бе по-добре. Вероятно беше настъпил моментът и двамата да си починем.

Банкс не ме слушаше, но все пак му го казах, когато се изправих: изрекох същата лъжа, с която бях започнал разговора ни. Обзелото ме отчаяние притискаше убедеността, към която се стремях.

— Ще я открием — уверих го аз.

4 декември
5 часа и 5 минути до изгрева
02:15 часът

ЕЙЛИЙН

Ейлийн бе седнала в кабинета на Джон на втория етаж, на удобното кресло, където той прекарваше поне по един час вечер. Понеже съпругът ѝ не можеше да се прибере, щеше да е жалко фотьойлът да остане неизползван. Обикновено мъжът ѝ ставаше рано и тя се преместваше в неговата половина от леглото, за да се чувства по-близо до него, докато го няма. И сега бе същото, макар да изпитваше съвсем различни чувства.

В този кабинет съпругът ѝ вършеше по-голямата част от работата си, докато беше вкъщи. Имаше две библиотеки, поставени една до друга на стената, и бюро срещу тях, на което стоеше компютърът му. Стената отзад бе украсена с поставени в рамки удостоверения, изрезки от вестници и снимки, които обхващаха цялата му кариера. Стаята се осветяваше от една-единствена лампа на стойка, която разпръскваше бледа, но приятна светлина.

Завесите не бяха дръпнати и тя се вгледа в отражението си, което приличаше на призрачна сянка. Бе стиснала телефонната слушалка.

Ейлийн чуваше как звъни и безсилието ѝ се увеличаваше с всеки следващ звук.

Обади се, нареди му тя.

Домашният им номер бе програмиран на мобилния на Джон. Представи си го как поглежда екранчето, разбира, че е тя, и се пита дали да се обади, или не. Чувството на безсилие се смеси с гняв.

Обади ми се.

Отражението ѝ посегна към чаша вино и отпи нова глътка.

— Здравсти — проехтя гласът му.

Слава богу. След като го чу, част от страха се стопи, ала гневът остана. Остави чашата на масата и тя издрънча.

— Не бързаш да се обадиш.

— Извинявай. Трябваше да изляза в коридора. На работа съм.

Джон по принцип не обичаше да говори по телефона и не знаеше как да реагира, когато отсрещната страна мълчеше. Затова тя млъкна,

за да види какво ще направи. Усети колко неловко се чувства той, накрая промълви:

— Не трябва да се застояваш до толкова късно.

— Да, доста е късно.

На далечната стена имаше часовник — приближаваше два и двайсет след полунощ. На Ейлийн отдавна не ѝ се бе случвало да поглежда към часовника в такъв час.

Когато беше млада, това ставаше по-често. Бе свикнала да стои колкото е възможно по-късно и да става рано, защото имаше прекалено много задачи. На смъртния си одър няма да се обърнеш назад и да съжалиш, че не си спал повече. И Джон бе същият. Той бе жизнен, деен и това бе едно от нещата, които навремето я бяха привлекли. Години наред във връзката им цареше хармония и това ѝ помогна да го убеди, че двамата са равностойни партньори.

Странно, че се сецаше за това тъкмо сега — след като толкова много мразеше предаността му към работата, — ала то бе истина.

С течение на годините тази хармония се промени. Денят на Ейлийн стана по-кратък, докато денят на Джон се проточваше. Започна да си ляга след нея, а когато сутрин се будеше, неговата половина от леглото бе празна. Навремето нямаше голямо значение, но кризата на съпруга ѝ я накара да премисли всички факти. Когато го изписаха от болницата, той започна да си ляга рано, а тя все мислеше за безбройните случаи, когато не бе до нея. Имаше чувството, че през изминалите години е топлела леглото му, чакала го е търпеливо, докато той я е пренебрегвал, за да преследва собствените си цели. Същите тези цели накрая бяха застрашили и двамата. Как само ѝ се искаше миналото да е някъде далече зад тях.

— Късно е — повтори той. — Мислех, че си легнала.

— Затова ли не ми се обади? Не ти ли мина през ума, че искам да те чуя?

Че съм изпаднала в паника. Че не мога да си намеря място от страх.

— Не знам. Извинявай.

— Знаеш, че трябва да ми се обаждаш.

— Нямахте как.

Ейлийн стисна зъби, когато позна тона, с който съпругът ѝ говореше. Представи си го. В момента гледаше на една страна,

прокарваше пръсти през косата си, вече разсеян и замислен за нещо съвсем различно.

Очевидно имаше много други неща, които бяха по-важни от нея.

— Просто имаме много работа — обясни той. — Непрекъснато. Знаеш как е понякога.

— Много добре си спомням как е.

Тя едва се владееше. Чувството се бе появило напоследък, ала вече ѝ беше познато. Докато Джон се възстановяваше, усещането избуяваше с такава сила, че тя се вбесяваше, сякаш той имаше извънбрачна връзка. В известен смисъл бе точно така — само че любовница му бе работата, не друга жена. Ейлийн бе успяла да прикрие гнева си, защото той беше неин съпруг и бе част от живота ѝ. Каквито и грешки да бяха допуснали, двамата щяха да се справят заедно. Единствената ѝ молба бе мъжът ѝ да не ги повтаря или поне да не позволява да попадне в положение, когато е принуден да ги извърши отново. Да, много добре помнеше как е. По всичко личеше, че съпругът ѝ си затваряше очите за риска, който поемаше.

Отпи нова глътка вино.

— Ти добре ли си? — попита той. — Имам чувството, че си пила.

— Пила съм. И продължавам да пия.

Той помълча.

— Два и половина след полунощ е.

— Следователно трябва да съм си легнала ли?

— Не, исках да кажа, че е прекалено късно, за да пиеш.

— Може и така да е.

Сестрата на Ейлийн каза абсолютно същото, когато се чула малко по-рано, преди полунощ. Не би трябвало да дави мъката си в този късен час. Защо пък не? — бе отвърнала Ейлийн. Беше ѝ писнало от отговорности и от задължения. Джон трябваше да бъде до нея — ето това бе едно от неговите задължения, — но него го нямаше. Защо винаги се падаше на нея да поема отговорността? Трябваше да стори нещо, за да се успокои.

Будна в два и половина, усети се тя. Изпила съм почти цяла бутилка вино. Все едно че отново бе млада. Липсваше само Джон, който да сподели преживяването с нея.

— Ще си лягаш ли скоро? — попита той.

— Не знам. Ти кога ще се прибереш?

— Имаме много работа, не мога да ти кажа със сигурност. Това е от случаите, в които, ако не се задействаме достатъчно бързо, ще изпуснем нишката и...

Думите му я подразниха още повече.

— Къде си?

— Къде ли? В болницата. Разпитваме един. Бил е ранен и го лекуват.

— Много добре знам какво се прави в болниците. Сигурно сте в „Рътландс“.

— Точно така, в „Рътландс“ сме.

Ейлийн кимна. След като Джон получи криза на погребението на Андрю Дайсън, тя го отведе в „Рътландс“. Болницата бе свързана с неприятни спомени; прекара цялата първа нощ, след това ходеше да го вижда всеки един от четирите дни преди да го изпишат. Свързваше дългите коридори на психиатричното отделение с чувството, че светът ѝ се е прекършил и няма никога повече да бъде същият като преди.

За момент се запита какво ли е изпитал Джон, когато се е върнал там, и усети как загрижеността ѝ към него се превръща в гняв. Потисна го бързо. Той сам бе преценил, че може да се върне. Фактът обаче я притесняваше. Мъжът ѝ в никакъв случай не биваше да ѝ причинява подобно нещо. Това беше основното. Сестрата на Ейлийн каза, че заради себе си трябва да е по-строга и неотстъпчива с него, и това бе самата истина. Време беше взните на отношенията им да се изравнят отново след всичко, което бе изтърпяла заради него. Джон би трябвало сам да разбере, че е така. *Искаш ли да дойда да те взема?* — бе попитала сестра ѝ загрижено и Ейлийн се усмихна. Знаеше, че ако я помоли, Дебра ще пристигне за нула време, независимо дали това би объркало плановете ѝ. *Не, благодаря,* бе отвърнала тя. *Ще се справя сама. Всичко е наред.*

Ейлийн заговори твърдо:

— Искам да се прибереш вкъщи. При мен.

Последва момент тишина.

— Точно сега не мога.

— Само че аз го искам.

Каза го прекалено бързо и соннато, порица се тя. *Показа раздразнителност.* Опита се да се овладее, след това повтори:

— Чух те какво ми каза, Джон, но аз искам да се прибереш. Моля те, върни се.

— Не мога. Много ми се иска, но това е работата ми.

Тя едва сдържа смеха си.

— Типично по мъжки, трябва да действам.

— Какво?

— Нищо.

Тя отпи вино, след това ѝ хрумна някаква мисъл и отново остави чашата.

— Каж ми, че не става въпрос за Андрю. — Отражението ѝ неочаквано се приведе напред. — Господи, Джон. Каж ми, че не преследваш отново онзи тип.

— Не — отвърна той. — Няма нищо общо с него.

Да не би под въздействието на виното да се превръщаше в параноичка? Каквато и да беше причината, тя не му вярваше.

— Закълни се — настоя тя.

— Кълна се. Случаят е на влизане с взлом. Много е неприятно, но няма нищо общо с Андрю.

— След като е толкова „неприятно“, защо не го оставиш на някой друг и не се прибереш?

— Денят наистина се проточи, но аз се чувствам добре.

Само че аз не се чувствам добре! — ѝ се прииска да изкрещи. *Не става въпрос единствено за теб.*

Насили се да замълчи. Истината бе, че можеше да побеснее и да се разкрещи и тогава имаше вероятност Джон да размисли и да се прибере. Само че по този начин нямаше да постигне нищо. Ако го принудеше да се завърне, нямаше да има никакъв смисъл.

Независимо от онова, което каза на Дебра, на Ейлийн ѝ трябваша два часа, за да събере сили да му се обади. Вместо да грабне телефона веднага, тя се залъгваше, че той ще се върне всеки момент. Ако не, ще позвъни. Давам му десет минути, мислеше си тя; давам му време до един час, след това до един и половина. В действителност се страхуваше от разговора не само защото можеше да предпочете работата си пред нея. Вече бе ставало така и знаеше, че пак ще стане. Джон се държеше като всеки нормален мъж, който имаше нормална работа; отнасяше се към нея като към прекалено грижовна жена, която непрекъснато натякваше и се месеше.

Винаги се стигаше до това. Можеше ли да хвърли истината в лицето му, да я изрече направо? Да изтъкне пред съпруга си слабостта му, начина, по който я караше да се чувства, и да го притисне да признае истината? Загрижеността и гневът изтласкаха думите до устните ѝ, ала любовта ѝ към него ги възпря. Безсилието и объркването сякаш я разкъсваха отвътре.

— Ще се върна веднага щом успея...

— Точно така, Джон. Върни се веднага щом е възможно. И аз искам така. Междувременно ми звъни. Обаждай ми се на всеки два часа.

— Да ти се обаждам ли?

Още щом го каза, Ейлийн усети, че има нещо детинско в молбата ѝ. Обаждай ми се. Докладвай. Я стига, поне това можеше да направи, нали. От него се искаше един нищожен компромис. Това щеше да бъде незначителен жест, след като отказваше всичко друго.

— На всеки два часа. Така ще знам, че си добре.

— Ще се постарая, но...

Преди той да успее да измисли още нещо, Ейлийн затвори.

В първия момент тишината в стаята ѝ се стори оглушителна. Леко разтреперана, тя остана загледана в отражението си в прозореца и пропъди мислите. Може би не трябваше. В гърлото ѝ заседна възел от чувства — съчетание от гняв и болка, от страх и любов, — а опитът я бе научил, че като ги скрие, няма да се справи с тях. Можеш да ги удавиш в алкохол, но рано или късно трябва да посегнеш и да разплетеш усуканите възелчета.

Тази вечер умът ѝ не бе достатъчно пъргав, за да различи собствените ѝ емоции. Ако все пак опиташе, сигурно щеше да се получи още по-зле. Нямахше смисъл да се тормози повече. Утре сутринта, на чиста глава... Ръката ѝ трепереше, докато допиваше последните глътки вино.

Всичко ще бъде наред. Той ще се справи, ще се справиш и ти.

След това стана и заслиза към долния етаж.

Не бе много умно да продължи да пие, но щеше да се справи и с това. Само още една чаша — или колкото ѝ се искаше, — после щеше да си легне и да вземе телефона до себе си. *Господ да му е на помощ, ако не ѝ се обадеше. Гледай само.* Междувременно Ейлийн трябваше

да се успокои. Нуждаеше се от някакво лекарство, за да уталожимислите си.

Имаха богати запаси от червено вино. С течение на годините бяха събрали ненадмината колекция. За специални дни купуваха скъпи бутилки, а също и когато канеха гости, на всяка почивка избираха по някое типично за района вино. Когато Ейлийн отвори вратата към мазето, тя знаеше, че от четиридесетте или петдесетте бутилки долу ще си спомни поне за половината откъде са. Това я успокои донякъде. В известен смисъл виното бе като дневник на живота им заедно. Беше съвсем разбираемо, че тази вечер ще намери известна утеха сред бутилките.

4 декември
4 часа и 50 минути до изгрева
02:30 часът

МАРК

Декомпресия.

Беше два и трийсет след полунощ и аз отново обикалях коридорите на болницата. По-точно казано, опитвах се да възстановя в обратен ред левите и десните завой, които бях запомнил, за да се кача на асансьора за партера, но така и не успях. Единственото ми желание в този момент бе да се отпусна на някоя носилка и да заспя. Или това, или да ритам някоя носилка, докато не се разпаднеше.

Открих препълнен асансьор, който отиваше надолу, пъхнах се вътре и въздъхнах дълбоко, когато вратата се затвори.

Бях вбесен от себе си, но вече започвах да се успокоявам. Отлично разбирах какво му е на Скот. Работата ми бе да подготвя доклад и да навляза в чувствата му — да опозная мислите му. Това го бях сторил, дори по-добре, отколкото трябваше. В резултат се опарих.

Лиз беше някъде дълбоко в главата ми и я усещах по-осезаемо от обикновено. Отчасти за това бе виновен денят — първият ми работен ден като детектив. Но аз отлично съзнавах, че има и нещо повече — самото разследване. Следобед, когато гледах разпита на Даниел Роузнийл, аз не го винях, че не желае да си спомни. Как бих могъл да го съдя? Сега, докато наблюдавах оцелелия Скот, рискувах да видя себе си.

Трябваше да се защитя от подобна опасност. В стаята бе нужно да убедя себе си, че Джоуди е все още жива, макар дълбоко в мен да бях сигурен, че не е. Ако проявах прекалено много съпричастност, мислите за Лиз... Не можех да ги допусна. Не само заради Скот, ами и заради себе си.

И така: декомпресия. Гледах на асансьора като на херметическа камера, представих си как всички чувства остават на горното ниво. Щях отново да взема някои от тях, когато се качвах за следващия разпит.

Партер.

Слязох заедно е останалите, тръгнах надясно, след това се върнах по същия път и завих наляво.

Следвах инструкциите на доктор Ли, за да открия Грег и Мърсър, скрити в стара гардеробна в задната част на болницата. Тук разчистваха и ремонтираха и много от коридорите бях затворени — застлани с найлони, потънали в прах. Светлините трептяха и жужаха малко по-шумно. Заболя ме глава.

Мебелите от гардеробната бяха наполовина изнесени. Старите високи шкафчета бяха демонтирани от стените и натрупани в далечния край. Лампите нямаха абажури и блестяха силно като на някое местопрестъпление.

Мърсър се бе отпуснал на стар пластмасов стол. Приличаше на ненужна вещ, която в скоро време щеше да бъде изхвърлена от стаята. От ярката светлина очите му изглеждаха още по-хлътнали, а кожата му — прежълтяла; всички недостатъци на възрастта личаха, стори ми се по-остарял. Гледаше право пред себе си с безизразно лице. Не можах да преценя дали се е съсредоточил над нещо, дали мислите му се реят, или просто се е отпуснал.

Затова пък Грег бе зает. От вана беше свалена електронна техника и разположена на три дълги маси. На всяка бе поставен по един монитор, свързан с три лаптопа, принтер, който можеше да бъде използван и като факс, и разнообразия записваща техника. Захранването се подаваше от кабел, който минаваше през цялата стая и продължаваше нанякъде по коридора. По стените нямаше контакти, виждаха се единствено сини тръби, които ми се сториха толкова яки, че биха издържали човек.

Лаптопът в центъра бе свързан с виртуална стая за съвещания. От лявата страна се виждаше образът — в момента тъмен; на десния екран, пред който работеше Грег, бе написано нещо. По изражението му личеше, че онова, с което се занимава, го затруднява.

— Първи разпит — заговорих аз и оставих записващото си устройство до него.

— Благодаря.

— Как върви?

Той кимна към екрана.

— Опитвам се да включа Пийт. В гората е, но не мога да осъществя връзка. Това са те, скапаните компютри.

— Дайте да ви разкажа какво стана досега.

Грег продължи да се занимава с връзката, докато аз им предавах накратко как бе минал разговорът със Скот — нападението у тях, пътуването с вана, торбата, нахлупена на главата му, и пътят през гората. Грег се стараеше да слуша, но бе очевидно, че непосредствената му задача го затруднява, докато Мърсър не откъсна от мен очи. Не мигна нито веднъж. Стори ми се много притеснително. Не бях сигурен дали чува и разбира онова, което му казвам, или всяка моя дума се плъзга покрай него.

Замълчах и не знаех дали да продължа, или не. Едва тогава той мигна и ме попита:

— Ами гаджетото?

— Каза, че била във вана, когато убиецът го отвлякъл. Ако е прав за времето, тя е била отвлечена от работа.

Мърсър кимна.

— От документите за наем на апартамента става ясно, че работи за застрахователно дружество „Сейфсайд“. Трябва да събудим някой от дружеството и да разберем как стоят нещата там.

— Добре.

— Днес може и да не е била на работа — предположи той. — Не забравяй, че цял ден вчера е била у Симпсън.

— Да, разбира се.

Бях забравил или поне го бях изхвърлил от главата си.

Мърсър ми подаде нещо. Снимка.

— От портфейла му е.

Разгледах я много внимателно.

— Пасва на описанието, което ни даде съседката на Симпсън.

Момичето на паспортната снимка беше с кестенява коса и леко изкривена на една страна дружелюбна усмивка. Сякаш изражението ѝ казваше: „Мразя да ме снимат.“ Не беше красива, но определено имаше чар. Може би и твърд характер. Това беше просто снимка, но сякаш бе уловила същността ѝ.

Представих си как Скот чака пред кабинката, докато я снимат, приказва си с нея иззад пердето, докато светкавицата е проблеснала. Може би дори е шепнел нещо, на което тя се е усмихнала. После е изрязал снимка, за да си я сложи в портфейла. Показвал я е на хората — *Това е Джоуди, нали е страхотна?*

Ако надникнете в моя портфейл, ще откриете подобна фотография на Лиз.

— Сканирахме я и я качихме в компютъра — обясни Мърсър. — Това е Джоуди Макнийс. Това е момичето, чийто живот трябва да спасим през оставащите пет часа.

Това беше намек. Двамата с Грег не казахме нищо.

Аз обаче се разсеях. Мислех си за Кевин Симпсън. Макар да знаех как стоят нещата, не ми се искаше да вярвам, че Джоуди е имала връзка с друг. По време на разпита разбрах колко много я е обичал Скот. Пазеше нейна снимка в портфейла си, за да му напомня за живота им заедно, а Джоуди изглеждаше толкова щастлива, че не можех да допусна да не му е била вярна. Но пък всеки си придава щастлив вид, когато обективът се насочи срещу него, винаги е така. Спомних си за снимката на семейство Роузнийл, правена в деня на сватбата им, снимка, от която се излъчваше щастие. Не можех да съдя за тези хора единствено по фотографиите. Зад усмивките и смешните вицове, които човек разказва, винаги се крие по някой гаф или страх. Хората си имат тайни и ти позволяват да видиш единствено онова, което искат.

— Ще накарам някой да занесе копие и на Ивон Грегъри, съседката на Кевин Симпсън — предложих аз. — Да видим дали ще потвърди, че е тя.

— Добре. — Мърсър разтърка бузи и те поруменяха леко — сякаш току-що се бе събудил от кратък сън, — сетне стана и започна да крачи. — Добре. Нещо друго от разпита? Банкс може ли да ни каже повече за мястото, на което е държан?

— В момента не може да каже кой знае колко. Много е объркан. Уморен е, разстроен. Не помни много от случилото се. Изпитва болка, когато се опитва да си припомни.

Мърсър прокара ръка през косата си.

— Заради мъченията ли?

— Отчасти. Има още неща, които са блокирани, но причината не е болката, която му е причинена. Накрая, когато говореше за Джоуди, съвсем рухна. Затова реших да спра за кратка почивка.

— Не помни ли как е успял да избяга от гората?

— Не, не помни. Тези спомени са най-болезнените. Ако си възстанови как е тичал през гората, значи се доближава до случилото

се преди това.

— Точно което ни трябва, нали? — Мърсър ми се стори учуден. — Знам, че не е приятно, но ако успее да се сети за нещо характерно от гората, много ще ни помогне да открием приятелката му.

Поклатих глава. Шефът имаше право, ала Скот беше жертва. Спомних си как се разплака, как се затвори и отново блокира. Ако го притиснех, за да постигна някакъв резултат, нямаше да доведе до нищо добро. А още по-вероятно бе, че нямаше да науча абсолютно нищо.

— При него трябва много внимателен подход — обясних аз. — Ако бързаме, можем да го изгубим завинаги.

— Да, но ако се забавим прекалено, ще изгубим нея.

Може би вече сме я изгубили.

— Ще направя каквото мога.

Мърсър кимна, сякаш се бях съгласил с него.

— Знам, че е неприятно — отвърна той. — Сигурно това е последното, което му трябва. Но е необходимо да се направи. Трябва да го попиташ и за Кевин Симпсън. Разбери дали знае кой е или каква е била връзката му с Джоуди.

Кимнах бавно. Като знаех колко е напрегнат в момента Скот, ако заподозреше, че Джоуди му е изневерявала, не бе ясно как ще реагира. Само че не можех да споря повече, защото щеше да излезе, че не вярвам в твърдението на Мърсър, че Джоуди е жива. За него най-важното в момента беше да я спасим.

Грег използва мълчанието ни и тихо се прокашля. Погледнах към него и забелязах, че третият лаптоп работи.

— Вече сме в гората — заяви той.

Един от начините, по които се подготвих за новата работа, бе да прочета колкото е възможно повече за града. Купих си тетрадка, пътеводител, няколко брошури с полезна информация за района, разучих картите подробно и можех да си представя разположението на всичко дори със затворени очи. Горите се простираха в продължение на шестнайсет километра в северна посока. Ако човек влезеше в тях от околоръстното шосе, следваха приблизително десет километра хълмове и дървета, докато стигнеш планината.

Шейсет и четири квадратни километра стари земи бяха оградени като природен резерват, макар там да нямаше нищо интересно. Горите бяха гъсти, дори непроходими на места. Две пътеки минаваха по края, близо до града, но нито едната, нито другата не бе по-дълга от километър и половина.

Има места по земята, на които отиваш заради тишината, да се отпуснеш и откъснеш от всичко. Има и други, които са опасни поради същите причини. Горите на север ми се бяха сторили от втория тип тихи места. Имаше хора, привлечени там поради лични причини. Бездомници, които нямаше къде другаде да отидат. Престъпници, които вършеха незаконни дела. Носеха се дори слухове, че близо до планините има сепаратисти, които живеят в малки комуни. Там със сигурност не се срещаха хора, които един беззащитен, цивилизован човек би искал да срещне. Бе все едно да отидеш в зоопарка и в последния момент да разбереш, че клетките са оставени без решетки.

На това място търсенето нямаше да е лесно дори по обед в някой слънчев ден. В два и трийсет след полунощ, в подобно време щеше да е почти невъзможно.

Когато видях Пийт на екрана, ми се стори, че се намира сред арктически ледници. Яката на палтото му бе вдигната, бе свил рамене, намръщен при обръщането на вятъра, с полепнал по лицето сняг. През целия си живот не бях виждал друг човек, който да изглежда толкова нещастен и премръзнал.

Грег се бе преместил на различен екран, където вървеше образ, приличащ на карта. Мърсър седна пред монитора. Заставах зад него.

— Здравсти, Пийт — започна Мърсър. — И Грег е тук. А отзад е застанал Марк.

— Ясно — изръмжа той.

— Как върви?

Леката промяна в изражението на Пийт подсказа, че това е най-тъпият въпрос, който някой можеше да му зададе.

— Бавно — отвърна той. — И студено.

— Някакъв напредък?

Пийт се огледа.

— В момента съм застанал на мястото, откъдето господин Банкс е изтичал на пътя. Сега се занимаваме с кордона. Поставяме по един

човек на всеки сто метра или на завоите, за да могат да имат видимост. Ако някой излезе от гората, задължително ще го видим.

— Добре — отвърна Мърсър. — Откриха ли вана?

— Намерихме го — кимна Пийт. — На около осемстотин метра е. Паркиран, затрупан от сняг.

— Чудесно.

Макар да му личеше колко е уморен, Мърсър ми се стори малко по-ведър отпреди. След като ванът бе на местопрестъплението, значи и убиецът бе още там.

— Вземи сапъорите да проверят колата, преди да пуснеш криминолозите да оглеждат.

— Добре, Джон.

— Междувременно, да погледнем района, който ще се претърсва. Грег, докъде сме?

Грег се отпусна назад на стола. Очевидно не бе никак доволен от постигнатия досега резултат.

— По-добре от това не става. — Той завъртя лаптопа, за да виждаме и ние. — Не е върхът.

Бяла линия криволичеше в основата на монитора и аз реших, че това е околоръстното в северния край на града. Всеки от хората в кордона бе свързан със сателитната система на отдела; приличаха на малки кръгчета, които разширяват периметъра от определен център. На всеки няколко секунди екранът показваше новото им положение.

Яркият сигнал в средата на монитора показваше местоположението на Пийт, което съвпаднаше с мястото, от което Скот бе изскочил от гората. Ярко кръгче малко наляво маркираше вана.

Над светлите точки се виждаше груба карта на горите — по-светли и по-тъмни петна в зелено, разделени от светли линии, с които бяха обозначени известните пътеки. Главната водеше няколко километра на север право от вана, след това отиваше надясно, завиваше плавно и се спускаше на юг обратно към околоръстното. Ванът бе открит в началото на пътеката, а Скот бе излязъл от десния ѝ край.

Над всичко това се виеше синята ивица на реката и образуваше крива усмивка към върха на екрана. Тя не докосваше „п“-то, което образуваше пътеката.

Грег насочи мишката.

— По-голямата част е просто гора. А пътеките сигурно не са толкова ясни, колкото изглеждат тук. — Курсорът докосна дребни бели очертания, пръснати по екрана. — Това са стари каменни сгради, вероятно разрушени.

Пийт гледаше същия образ и с всяка дума личеше, че не успява да потисне съмнението.

— Браво, Грег — похвали той колегата си. — Ще го вземем с нас. Ти попълвай картата, докато ние се мъкнем напред.

Грег вдигна ръце.

— Няма нужда да убиваш вестносеца.

— Няма толкова нещо, просто на екрана изглежда чудесно. Само че от моето място дърветата приличат на дълга, черна, противна стена. Затова ми трябва малко повече помощ, стига да е възможно, преди да започна да пращам колегите полицаи навътре.

Мърсър се бе привел съсредоточено над екрана. Посегна към мишката и я дръпна от ръката на Грег. Курсорът се измести към жълтите кръгчета край вана на Карл Фармър.

— Ще ви кажа очевидното — заяви той. — Банкс и гаджето са били отведени в гората отгук. Минали са по тази пътека.

Помръдна леко и курсорът проследи бялата линия на монитора — левият крак на „п“-то.

— Ако изхождаме от мястото, където Банкс е излязъл от гората, значи са били някъде тук.

Той премести курсора и очерта район в средата на „п“-то.

Кимнах безмълвно. Беше само предположение, но съвсем обосновано. Скот бе избягал от мястото, където е бил заложник, и се е появил от гъстата гора между двата крака на пътеката. Ако не е бил в този район, значи по някое време е пресякъл един от тях. Препъвал се е в неравности и камъни, провирал се е през шубрака и ако в даден момент е попаднал на чист път, незабавно е щял да свърне по него.

Това бе просто предположение. Знаем, че е бил напълно дезориентиран, така че оставаше и възможността да е пресякъл пътеката, без да е разбрал. Дори убиецът все още да не бе ликвидирал Джоуди, нямаше гаранция, че не я е преместил на ново място, още по-навътре в гората. Но пък предположението бе добро, още повече че нямаше как да бъдат претърсени шейсет и четири квадратни километра за времето, с което разполагахме. Дори мястото, очертано от пътеките,

да бе сравнително малко, пак щеше да ни е безкрайно трудно. Като стесни кръга, Мърсър превърна невъзможната задача в по-приемлива. Поне имахме отправна точка.

— Добре — въздъхна Пийт. — Да приемем, че си прав. Какво ни чака? Тринайсет квадратни километра.

— Горедолу. Разполагате ли с хора?

— Да. Трийсет полицаи извън онези в кордона, но те не са наблизо. Дойдоха и доброволци от планинската спасителна служба. Десет цивилни и три кучета.

— Досега кучетата проследиха ли някаква миризма?

— Още не са. Водачите им ги закараха при вана. Само че кучетата са обучени да откриват загубени хора, не да проследяват откъде са се появили. Да не говорим, че снегът ги затруднява още повече. По земята няма следи и миризмата е покрита.

Мърсър не обърна никакво внимание на тези думи.

— Ами хеликоптерът?

— Оплакаха се, че времето не било подходящо, но вече обикаля.

— И това е нещо. Да съобщават незабавно, ако засекат източници на топлина в района; ще проверим абсолютно всичко. Междувременно трябва да проверим всички постройките.

Пийт се намръщи не толкова заради тежката задача, колкото заради множественото число, което шефът му употреби. Мърсър не показа с нещо, че е забелязал гримасата.

— По всяка вероятност я държи някъде на закрито. Едва ли ще стои навън в такова време.

— Не, разбира се — съгласи се Пийт. — Но това не означава нищо. Може да се е скрил къде ли не.

Може би вече е на другия край на града.

— Значи трябва да намерим начин да стесним кръга на търсене — отвърна търпеливо Мърсър. — В противен случай няма да постигнем нищо. Да предположим, че е в някоя от сградите, пръснати в гората. Ще проверим и тях за източници на топлина. За съжаление друго за момента не можем да направим.

За секунда Пийт остана загледан в снега. След това заговори отново.

— Значи досега не сме научили нищо от Банкс.

— Още не — отвърна Мърсър. — Губят му се много моменти.

Свих се, подразнен, че не съм съобразил накъде върви разговорът. Пийт бе ужасен, дори възмутен от работата, която му предстоеше да свърши, а пък аз не исках да притискам Скот. Мърсър беше противопоставил два проблема и сигурно вече бе преценил, че каквито и възражения да имам, те нямаше да издържат пред човека, на когото му предстоеше безкрайно дълго и трудно издирване. Беше прав, разбира се.

— Да, сигурно — отвърна Пийт. — Само че нали решихме, че животът на приятелката му виси на косъм. Дори да си спомни, че онзи го е държал на закрито, пак ще бъде от помощ.

Мърсър се обърна към мен. Погледнах картата, след това сърдитото лице на Пийт на екрана и снега. Всичките ми възражения се стопиха в миг и аз усетих, че нямам сили да обяснявам.

— Добре — въздъхнах тихо. — Ще говоря с него.

4 декември
4 часа и 30 минути до изгрева
02:50 часът

СКОТ

С всяка изминала минута сънищата на Скот започваха да се изместват. Докато спеше, умът му водеше война със себе си. Нещо се случваше с него. Някаква част от подсъзнанието му напъваше да излезе, докато друга се опитваше, макар и несполучливо, да скрие фактите. На пръв поглед съновиденията го успокояваха, макар да усещаше как отдолу блика отрова.

Щастливите спомени и мисли представляваха хартиена къща, чиято основа бе потопена в мастило. Постепенно всичко потъмняваше.

Сънуваше как го събужда звънът на телефона и докато говореше, умът му се опитваше да се изтръгне от последните лепкави нишки на съня. В другия край на линията Джоуди плачеше. Когато заговори, гласът ѝ трепереше и звучеше съвсем немощен. Разказа му какво не е наред. Обясни му какво е направила.

Бе седнал в леглото, подпрян на таблата, слушаше внимателно и навиваше кабела на пръста си. Спря, протегна ръка и дръпна настрани жълтата завеса. Присви очи към утринното слънце. Беше шест и половина. Стори му се, че вече е топло, значи в офиса щеше да е истински ад.

— Не знам какво да кажа — въздъхна Джоуди.

Не трябваше ли той да го каже? Бе наистина невероятно, че не се развълнува. Още от самото начало той бе търпеливият в тази връзка, той успяваше да запази спокойствие и проявяваше разбиране, ала този път беше просто нелепо. Нямахше значение дали е в леглото до него или на стотици километри. В този телефонен разговор тя му съобщаваше най-ужасното нещо, което можеше да си представи.

— И аз не знам — отвърна Скот.

По улицата профучаваха автомобили. Светът навън нямаше никаква представа какво става, както и той самият допреди малко. Пусна завесата и спалнята потъна в сумрак.

— Стоях будна цялата нощ и се питах какво да кажа.

— Само че не се получи, нали?

Заслужаваше го, макар че той веднага съжали за думите си и бе готов да се извини, че е реагирал толкова остро. *Недей*. Поне веднъж трябваше да намери начин да потисне тази своя черга.

— Май не. Упражнявах се как ще ти го обясня, как ще ти го представя ясно, точно и разбираемо. Само че прецаках нещата, както винаги.

Обикновено, когато тя започнеше със самообвиненията, го обземаше желание да ѝ даде кураж. Само че в случая нямаше да е никак на място. Не възнамеряваше да ѝ подаде ръка и да я успокои, сякаш тя е наранената.

— Изобщо ли не си спала? — попита той.

— Не, останах будна през цялата нощ. През повечето време ми беше лошо.

Той не се изсмя.

— Не знам какво да кажа — повтори тя.

— Това вече го каза.

— Не знам какво друго да кажа.

Няма друго за казване, помисли си той. Повтаряш го, защото обобщава всичко. Не знам какво да кажа.

През останалата част от разговора те просто кръжаха на несигурна територия. Джоуди попита дали това е краят на връзката им; Скот отвърна, че има нужда да помисли. Истината бе, че имаше нужда да осмисли чувствата си. Изненада се, че приема нещата толкова спокойно. По принцип бе човек изпълнен с несигурност, ала кой знае защо този път не му се стори, че е дошъл краят на света. Беше се изчукала с бизнес партньора си. Не беше чак толкова зле. Единствено усещането, че в него е останала някаква празнота, го убеди, че много скоро ще рухне и няма да може да го понесе.

В емоционално сътресение съм.

Нямаше да постигнат нищо по телефона. Въпреки това...

— Ще ти позвъня след работа.

— Обещава ли?

Това бе нелепо. Джоуди говореше така, сякаш бе наранена и разстроена, все едно той бе направил нещо нередно. Част от него искаше да се протегне и да я удари с всички сили. От друга страна, му

се прииска да я прегърне и да ѝ каже, че всичко е наред. Странно, че това противоречие някак го очароваше.

— Обещавам — отвърна той. — Просто имам нужда от време, за да премисля нещата.

Тези думи предизвикаха нов изблик на отчаяние.

— Ти обичаш ли ме?

— Трябва да затварям.

Телефонът щракна и прекъсна тихите ѝ ридания.

Скот остана седнал няколко минути и усети как тишината го притиска. Във въздуха се усещаше напрежение, все едно се намираше под водата. Чуваше колите навън, гласовете на хората... ала не чувстваше нищо. Бе като празна къща. Светлината нахлува през прозорците, ала няма кой да погледне навън; вятърът се блъска в стените, ала те не усещат нищо.

Яркочервените цифри на часовника на нощното шкафче показваха 6:34.

Чу зад себе си шум. Някой дишаше.

Скот се обърна много бавно и леглото изскърца под тежестта му.

Нещото бе застанало на вратата, раменете му се повдигаха и отпускаха тежко, сякаш бе тичало дълго, за да го открие. Държеше нещо в ръка.

При вида му Скот се опита да се отдръпне, но не успя. Лактите му бяха опрени на бедрата, стегнати от невидими връзки.

Обзе го паника.

— *Номер осемдесет* — рече нещото. Гласът му звучеше по-нормално, отколкото в предишния сън. — *Ти ме избра.* — Това пък какво означава?

Какво означаваше ли? Скот понечи да каже, че няма представа. Ако ставаше въпрос за Джоуди, тогава... той грешеше. Тя не го бе избрала, тъкмо обратното. В този момент образът нахлу в главата му. Джоуди седеше на леглото в хотелска стая, отпуснала главата си в ръце. Плачеше.

— Не трябваше да ми се обажда — рече той. — Можеше да се престори, че нищо не се е случило. Не беше нужно да ми казва.

Дяволът наклони глава.

— А ти какво направи след това?

— Не се чувствам добре — обясни Скот в службата. Телефонният секретар бръмчеше тихо в празния офис. Шефът му никога не пристигаше преди девет. Понякога изобщо не идваше.

— Почти не съм спал. Изглежда съм хапнал нещо развалено. Чувствам се наистина ужасно.

Каза още нещо, макар сам да разбираше, че не звучи никак убедително, след това затвори.

Накрая грабна каната вода, оставена на нощното шкафче, и я запокити към стената. Тя се пръсна на парчета по пода и той съжали, че не се е овладял. Подът зашушна, докато метеше счупеното, а кошчето долу издрънча недоволно, когато изхвърли събраното.

Взе си ключовете, портфейла, палтото и тръгна към вратата.

— Отиде да я видиш, нали?

Дяволът бе клекнал пред него. Спящият мозък на Скот прие този факт; на друго ниво разбираше какво се случва. Тези спомени за връзката им с Джоуди бяха отпреди две години, а пък дяволът бе продукт на по-скорошни спомени. Все пак двете събития се бяха свързали. Бяха говорили за тази случка с похитителя. Когато спомените имаха допирна точка, можеха да се слоят. Така отровата успяваше да се промъкне.

Кимна.

Стаята ѝ в хотела бе значително по-голяма, отколкото си бе представял. По принцип обичаше хотелите. Имаше нещо в тесните коридори, в меката светлина и малките схлупени стаи, което го успокояваше. Само че в момента нито едно от тези неща не му носеше спокойствие. Непрекъснато си представяше Джоуди и Кевин заедно.

Тя го посрещна в коридора и двамата влязоха в стаята, без да си кажат много. Джоуди запали лампата.

На едната стена имаше шкаф с малък телевизор, поднос с чай и кафеарка. Забеляза, че няма нито разхвърляни пликчета, нито мръсни чаши, макар че тя сигурно си бе правила нещо за пиене. Запита се дали от румсървиса не са вдигнали мръсните чаши.

Двойното легло бе опряно на отсрещната стена, с по две нощни лампи от двете страни на таблата. Двуместно канапе и два стола бяха поставени край ниска масичка в далечния край на стаята.

— Кафе? — предложи тя.

Той кимна, но Джоуди бе започнала вече да го прави.

— На чайника му трябва цяла вечност, докато заври.

Наблюдаваше я как се суети; личеше, че не може да се задържи на едно място. След безкрайно дълга минута мълчание чучурът на чайника избълва пара. Тя му подаде голяма чаша кафе, държейки я отдолу, за да може той да хване дръжката.

— Благодаря — рече Скот.

— Няма нищо.

— Изненадана ли си, че дойдох?

— Радвам се, че си тук.

— Аха.

— Моля те, недей. — В мига, в който го каза, усети, че не ѝ достига въздух, и започна отново: — Моля те, недей да ме напускаш.

— Трябва да поговорим.

— Моля те, не ме напускай. Не знам какво ще правя, ако ме изоставиш.

Той отпи глътка кафе.

— Ще направя каквото кажеш — обеща тя. — Честна дума. Готова съм на всичко, за да върна времето назад. Искан ми се да бе възможно, но знам, че не става. Мога само да ти се извиня. Бях пияна. Направих огромна грешка.

Той остави чашата на пода.

— Мразя се за постъпката си много повече, отколкото ти би могъл да ме намразиш — продължи тя.

— Не те мразя, Джоуди.

— А би трябвало.

Отново самосъжаление, а той не стори нищо, за да ѝ вдъхне увереност. Вместо това разпери ръце и се опита да обясни простичко:

— Само трябва да си изясним какво ще правим.

— Добре.

— Искан нещата да се оправят — заяви той. — Истината е, че не знам накъде отиват. Цял ден се чувствах особено. Хем особено, хем много наранен. Все още не съм осмислил нещата.

— Ако кажеш, ще напусна. — Предложи бързо тя. — Само кажи. Ще го направя веднага.

Той я погледна. Всичко звучеше толкова лесно, толкова безпроблемно, ала тя бе партньор в този бизнес още от самото начало;

бяха работили здравата цели три години, преди да постигнат нещо. По лицето ѝ трябваше да проличат повече съмнения и колебания. Вместо това Джоуди не криеше решителността си.

Беше готова да избере него. Ако той все още я искаше, тя бе готова да изостави всичко друго. Искаше да спаси връзката им. Скот продължаваше да я гледа и не знаеше какво да отговори.

От една страна, не трябваше да иска от нея да направи подобна крачка. От друга — знаеше, че не могат да останат заедно, ако тя продължеше да работи с Кевин. Двамата щяха да се виждат всеки ден. Нямаше средно положение.

Затова той мълчеше. След малко тя кимна.

През следващите две години Скот си припомняше това кимване, за да оправдае онова, което се бе случило. Жестът ѝ му позволи да излъже себе си. Не той взе решението.

Не бе поискал от Джоуди да се откаже от живота си.

Тя го бе сторила по своя воля, сама бе преценила.

Ти ме избра.

Неочаквано се озова другаде — на едно отвратително място, където образите бяха кратки като болезнено ярки отблясъци. Намираше се в тъмна каменна постройка и над него се бе надвесил дяволът, стиснал в ръката си отвертка. От нея се вдигаше пара.

Дяволът прилепи нажежената до червено отвертка върху рамото му. Скот опита да се дръпне, ала не можеше да помръдне. В първия момент не усети нищо... след това болката се стрелна през ключицата и премина към ребрата.

Той започна да крещи. Устата му бе отворена, главата му се мяташе ту на едната, ту на другата страна. Не успяваше да разпознае звуците, които издаваше.

Дяволът продължаваше да притиска отвертката. Чу как кожата му цвърчи. Усети миризма на изгоряло.

Възможно ли бе да припаднеш насън?

Когато нещото отдръпна отвертката и я отпусна до бедрото си, Скот разбра, че не е възможно.

4 декември
4 часа и 20 минути до изгрева
03:00 часът

МАРК

След като Пийт тръгна да ръководи претърсването, аз се свързах с екипа си, който провеждаше разпитите на съседите до местопрестъпленията. Подразних се, защото и тримата изглеждаха така, сякаш можеха да продължат в същия ритъм още дни наред, докато аз едва си държах очите отворени. Бях толкова уморен, че почти не можех да мисля. Но пък те прослушвах записите от разпитите в удобен топъл офис, където имаха достатъчно кафе и можеха да пият чаша след чаша.

Обясних им какво се иска от тях. Събудете съседката на Кевин Симпсън — извинете ѝ се и ѝ покажете снимката на Джоуди Макнийс за идентификация. След това открийте някой от службата на издирваната и проверете дали е била в офиса през последните няколко дни. По-късно ще има още работа, подхвърлих аз, макар да не им казах никакви подробности. Двете задачи бяха достатъчно неприятни, а в скоро време ги очакваха нови. Екипът изглеждаше готов. Завидях им за енергията. Каквито и извинения да си търсех, не можех да отдам всичко на кофеина.

Докато се качвах към стаята на Скот, умората ме притисна с пълни сили. Вървах по коридора, всичко пред мен беше като размазано, от време на време имах чувството, че нямам представа къде съм. Същевременно се стараех да изтласкам мислите си. Когато спрях, ми се стори, че всичко около мен се върти. Бях пиан от умора.

— Извинете, полицаи.

— Извинете.

Долу не беше чак толкова зле. Едни от хората на първия етаж се движеха на малки групи, други разнасяха папки или бутаха колички, трети чистеха. Един етаж по-нагоре никой не се мотаеше безцелно. Там лекарите спасяваха човешки живот, всичко се вършеше на бързи обороти. Трябваше да се дръпна настрана, да се престоря на незабележим, за да не се пречкам. Да не говорим, че не знаех как ще успея да изпълня задачата си. Чувствах се нестабилен, трябваше да си

възвърна поне част от спокойствието, преди да продължа разпита на Скот.

Две минути по-късно се усещах по абсолютно същия начин и не бях помръднал от мястото си.

Бях забравил колко тиха е стаята. Меката светлина навяваше спокойствие, подсилено от равномерното пиукане, което отбелязваше пулса на Скот. Намерих го в същото положение, в което го оставих — с глава, извита към пуснатите на прозореца щори. Реших, че се чувства удобно, и ми се стори, че е заспал. Само че той ненадейно се обърна към мен.

— А, вие ли сте? — Почти веднага се въртна отново към прозореца. — Мислех, че е лекарят.

Затворих тихо вратата.

— Имаш ли нужда от лекар? Мога да го викна, ако кажеш. Повярвай ми, тук е пълно с лекари.

— Всъщност, надявах се да сте вие. Съжалявам за одеде.

— Няма за какво да съжаляваш.

Седнах на стола до леглото с леко разтреперани крака и включих апаратурата за запис.

— Колко е часът?

— Минава три — отвърнах аз.

— Още ли не сте я открили?

— Още не — признах аз. Въпросите му бяха интересни. Дали имаше представа, че имаме краен срок? — Но ще я намерим. Екипи от полицията я търсят в гората. Набелязали сме някои места, където може да я държи.

За времето, през което бях навън, бях забравил колко ужасно изглежда Скот. Макар скрити зад превръзки и марля, раните му имаха ужасен вид.

— Само че районът е доста голям — продължих аз. — Затова се нуждаем от всичката помощ, която можеш да ни окажеш. Знам, че ти е безкрайно трудно, но на всяка цена трябва да си спомниш колкото може повече от случилото се.

Дали светлината ми играеше номера, но ми се стори, че сенките по лицето му станаха по-наситено сиви. Болката му сякаш бе по-изразена, заровила се още по-дълбоко в сърцето. Имах усещането, че се измъчва. Все едно мъртвите спомени, които избягваше, бяха

оставени някъде в гората и сега призраците им придобиваха плът и кръв под меката светлина. Скот изглеждаше така притиснат от тъга, че физическата му болка бе притъпена.

Най-сетне се обърна към мен, прекалено уморен, за да се срамува от потискащото го нещастие. Нито поклати глава, нито потърси извинение.

— Спомних си нещо. Странно е.

— Какво?

— Ванът. Помните ли, че ви казах, че сме спирали два пъти.

— Разбира се.

— Може и да ви се стори странно, но ми се струваше, че във вана има дете.

Не успях да прикрия изненадата си.

— Дете ли?

— Бебе — уточни той, сякаш така нещата щяха да си дойдат на мястото. — Онзи с дяволската маска непрекъснато шепнеше нещо на бебето на предната седалка. Все едно го успокояваше. Освен това чух плача на детето. После, след като спряхме, бебето повече не се чуваше.

Погледнах го за момент, за да преценя казаното. Не знаех дали да му вярвам, но не биваше да забравям преживяната травма и лекарствата. Може би умът му се опитваше да си обясни нещо, което не бе свързано с отвличането.

Но пък, от друга страна, може и да беше истина. Това означаваше, че е прав: наистина беше странно. Записах си, за да го обсъдя с останалите, когато сляза при тях.

— Помниш ли какво каза мъжът?

— Не. По това време не каза почти нищо.

Замълчах за миг.

— Ами после?

— Да — кимна бавно той. — Всъщност той много говореше. Имам чувството, че съм се събудил със страшен махмурлук. Знаеш, че си приказвал с някого, но какво точно, си остава загадка. Говорили сме за нещо важно, но така и не е ясно за какво.

Той се замисли, напрегна се, след това поклати глава. Не ми се стори потиснат, просто объркан и аз реших, че предпочита да му задавам въпроси.

— Човекът — започнах предпазливо аз — преследва хората дълго. Научава много за тях. Онова, което разбере, го използва срещу жертвите си.

— Нищо не разбирам. Какво означава това?

— Знам, че те е наранил. Работата е там, че той наранява хората не само физически. Сигурно ти е казал неща, които са те разстроили дълбоко. Може да ти е споменал нещо за Джоуди например.

Скот ме погледна.

— Това напомня ли ти нещо? — попитах аз.

Мислите му се залутаха нанякъде.

— Скот?

Отговорът му долетя съвсем тих:

— Кевин.

Опитах се да скрия вълнението си, както и че името ми е познато.

— Това ли помниш?

— Така мисля. Разказваше ми за Кевин.

— Кой е Кевин?

Той понечи да отговори, ала спря и извърна глава настрани.

Внимавай, предупредих се аз. Не го насочвай. Нека ти каже сам, когато му дойде времето.

Той гледа дълго към прозореца. Аз седях тихо и слушах пиукането на апарата. През всичкото време се питах дали търси думи, или се опитва да си припомни повече, или пък просто не е решил дали да говори с мен.

Най-сетне каза:

— Джоуди ми беше изневерила.

— И какво?

— Нямахме връзка. Просто флирт за една нощ.

— Кога се е случило?

— Преди две години. Кевин беше неин приятел от университета. Когато завършили, двамата решили да направят заедно фирма. Започнали от нищо. Беше тръгнала доста добре и веднъж, когато били в командировка, отседнали в хотел.

Пое си дълбоко дъх, след това зареди фактите бързо, сякаш бе на самия край на физическо упражнение:

— Тя се напила. Накрая го изпукала. Обади ми се на следващия ден и ми призна. Сега вече няма значение, но човекът с маската говореше за тази случка.

Облегнах се на стола.

Не очаквах подобно признание и ми трябваше малко време, за да осмисля казаното. Той ми казваше не само, че Джоуди е положила основите на ККЛІ заедно с Кевин Симпсън, че е спала с него преди две години, а и че 50/50 убиецът е знаел. Бе напълно възможно дяволът да е преследвал двойката през цялото това време, но ми бе трудно да го приема. Но пък ние не бяхме чули нищо за него през този период. Както каза Мърсър, той е планирал нещо през изминалите две години.

— Какво стана след онази нощ? — попитах аз.

— Поговорихме, обсъдихме нещата. Разделихме се. Но пък ставаше въпрос за грешка, допусната от пиян човек. Не исках да се разделя с нея заради това.

Спомних си какво обсъждахме, докато бях долу — Джоуди работела в застрахователна фирма.

— Тя напуснала ли е?

— Тя сама реши — не съм я молил. — Не успя да прикрие разочарованието си. — Не я спрях, но ако беше останала, от връзката ни нямаше да излезе нищо. Беше вляла толкова от себе си в тази фирма. Да не говорим, че с него се виждаше много по-често, отколкото с мен, а аз нямаше да мога да продължавам по този начин. Сигурно е разбрала. Накрая избра мен.

— Добре.

Ами после? — питах се аз.

Скот говореше за нещо, случило се преди две години. Да не би Джоуди да е имала връзка със Симпсън през всичкото време? Да не би 50/50 убиецът да му е казал точно това? Сигурно е било така.

Веднага пролича, че Скот е разстроен.

— Тя избра мен — повтори той.

Подборът му на думи бе достатъчно красноречив. *Тя избра мен.* Очевидно се насочваше към случилото се, обзет от страх, че няма да му хареса онова, което знаеше.

— Всичко е наред — успокоих го аз. — Вече ти казах, че непознатият ти е казал всичко това единствено за да те нарани.

— Това ли е „играта“?

Погледнах го и се поколебах какво да отвърна. Той чакаше отчаяно някакъв отговор, ала истината можеше да му дойде много.

— Какво помниш за „играта“?

— Просто думата. Спомена нещо за игра. Каза, че съм щял да му благодаря накрая. — Половината от лицето му, която не бе бинтована, ми се стори изпълнена с решителност. — *Разкажете ми.*

Зяпнах го. Изражението му не се бе променило. Както бях сигурен, че е дошъл моментът да сменя темата, така и знаех, че ни е необходима информация. Би трябвало да го притисна, доколкото е възможно. След като питаше, защо да не му кажа?

— „Играта“ — отвърнах тихо — включва набелязани двойки. Единият трябва да умре на сутринта и партньорите са тези, които решават кой от двамата. Престъпникът избира единия и използва емоционални и физически мъчения, за да го принуди да предаде другия. Това е играта.

Звучеше грубо и потискащо, но нямаше друг начин, по който да му обясня. Разкажете ми, настоя той. Ето, разказах му. Облегнах се назад и го погледнах.

На пръв поглед решителността му все още си бе същата, ала се бе появило още нещо. Изплуваха спомени или може би той разбираше какви ще бъдат последствията, ако си възстанови фактите. Смелостта му се стопи. Започна да го обхваща паника.

— Значи съм я предал, така ли?

— Не го знаем със сигурност.

— Така излиза.

— Каквото и да се е случило — прекъснах го внимателно аз, — ти не си могъл да направиш абсолютно нищо.

Той преглътна. Гласът му потрепери.

— Защо?

Наведох се към него.

— Защо го прави? — попита Скот.

Точно това бе въпросът.

Този въпрос е винаги същият, нали? Бях си го задавал безброй пъти през последните шест месеца и отговорът нито веднъж не ми бе по вкуса. Защо се удави тя? Заради събитията на плажа. Заради физиката на вълните. Заради биологичното състояние на тялото, когато е във водата. Това са единствените причини. Искях нещо по-

задълбочено, ала истината бе, че светът не се интересуваше от нещата, важни за мен.

Защо убиецът причиняваше толкова болка и мъка на тези хора? Дали го правеше, за да съсипе любовта между тях, да ги накара да си обърнат гръб? Той бе вълк единак, каквото и да означаваше това. Той бе дяволът. Само че тези отговори събуждаха нови въпроси. Когато попитах „Защо“, отговорът е съчетание от стотици различни причини. Нито една не ти носи удовлетворение, а всички, взети заедно, те объркват. Също като мен, Скот не желаше да знае отговорите. Питаше „защо“ на едно по-различно ниво, там, където ясни отговори не съществуваха.

— Не знаем — признах аз. — Можем единствено да интерпретираме фактите и да градим теории. Когато го хванем, може би ще успеем да му зададем лично въпросите. Най-важното в момента е да го спрем, преди да нарани Джоуди.

Повече, отколкото я е наранил в момента.

По лицето на Скот все още личеше паника, ала поне чувствата не го бяха задушили.

Посегнах към папката, която бях донесъл, извадих снимката на Карл Фармър и я показах на Скот. Той я взе от мен, погледна я и лицето му замръзна. Ръцете му се разтрепериха.

— Той ли е? — попита Скот.

— Надявах се ти да ми кажеш.

Той се бе съсредоточил и оглеждаше внимателно образа.

— Виждал съм го по-рано. Сигурен съм. Бил е в къщата. Преди няколко месеца. Той провери електромера ни.

— Добре.

Помислих си: *най-сетне*. Вече разполагахме с две следи от два независими източника. Макар и малко вероятно, 50/50 убиецът ни бе позволил да видим лицето му.

— Само че не съм сигурен дали това е мъжът от гората. — Върна ми снимката. — Спомням си само, че приличаше на дявол. Не само заради маската. Човекът, за когото мисля... той дори не беше човек.

Банкс се обърна към щорите, а аз продължих да мълча. Даниел Роузнийл бе казал нещо много подобно.

Беше дяволът.

Не е бил дяволът, разбира се. Няма такова нещо като дявол. Просто има объркани хора, които се поддават на внушение. Макар да знаех, че е така, не бях сигурен дали Даниел и Скот грешат. В студения ни свят на причина и следствие, в който има отговори, които не ни удовлетворяват, думите им може би бяха съвсем точни.

— Каменни стени — прошепна Скот.

Все още бе извърнат настрани, към прозореца. Независимо от всичко се развълнувах.

— Каменни стени ли?

— Беше ме натъпкал в... помещението беше с каменни стени. — Преглътна. — Това го помня. Беше тясно, много тясно. Зидът почти допираше раменете ми.

— Добре, Скот. Това е много добре.

Значи е бил държан в някаква сграда в гората. Така се ограничаваше районът на търсене. Доколкото помнех картата, постройките бяха пръснати на няколко места. Това бе възможност. Може би имаме шанс да открием Джоуди преди изгрева.

— Помниш ли нещо друго?

— Само каменните стени. Той беше клекнал пред мен и ми говореше.

Банкс кимаше непрекъснато. Нещо го измъчваше, ала той се опитваше да изтърпи доколкото може.

— Шепнеше в тъмното. Беше съвсем близо. Много ме беше страх.

Бях измъкнал всичко, което ми бе необходимо от втория разговор. Инстинктът ми нашепваше да отдели Скот от пътя, по който го водеха спомените. Само че нямаше да е справедливо. Прекалено едностранчиво щеше да се получи. Той бе готов да говори, а аз бях готов да слушам.

— Непрогледен мрак ли беше? — попитах аз.

— Не, имаше малко светлина.

— Огън, може би?

— Да, струва ми се. Той го използваше, за да...

Спомените му нахлуха без всякакво предупреждение.

Престана да кима, спря да говори и притихна. След това бавно вдигна ръка към лицето си. Едва се удържах да не направя същото.

— Всичко е наред, Скот — успокоих го аз. — Всичко е наред.

— Стените бяха каменни.

— Благодаря ти. Справи се блестящо.

— Стари каменни стени.

Този път не се разплака, но задържа ръка върху раненото си око, сякаш изведнъж бе попаднал в непонятен свят. Сам му бях причинил всичко това. Искаше ми се да остана, за да му помогна да се справи с върналите се спомени. Вместо това трябваше да го оставя за кратко. Налагаше се спешно да отнесе новата информация долу и да съобщи на Пийт накъде да се насочи заедно с екипа си.

— Трябва да отскоча до долу, Скот.

Чувството за вина нахлу в мен, докато се навеждах за звукозаписното устройство и се отправях към вратата. На прага се обърнах назад.

— Благодаря ти — промълвих аз.

Той, изглежда, не ме чу. Все още гледаше към прозореца, а ръката му докосваше превръзките на лицето.

4 декември
4 часа до изгрева
03:20 часът

ЧАРЛИ

Войната бе започнала.

Чарли се бе сгушил, трепереше в задната част на заслона. Не трепереше от студ. Нервите му бяха изопнати; тресеше се от нерви. Стомахът му се бунтуваше от вълнение, сърцето му биеше до пръсване. Моментът приближаваше.

Небето щеше да се озари и да...

Намръщи се в тъмното. Да, щеше да стане горещо и сигурно щеше да има силна светлина. Но той трябваше да вярва. Може би трябваше да чака и да види. Докато не се случеше, щеше да разчита на огъня, който поне засега му осигуряваше достатъчно топлина и светлина.

Трябва да накладеш голям огън, му бе прошепнал дяволът.

Наклади голям огън и тогава не могат да те видят.

Показа му как става преди два дни. Върна се в лагера и завари дявола, седнал с кръстосани крака в средата на малкото сечище, да дяла подпалки. До него бе натрупан огромен куп сухи дърва, но дяволът не спираше да прибавя нови. Виждаш ли как нараства? Отначало Чарли не видя и се потисна, защото реши, че не е достоен. Дяволът също остана разочарован, но не спря да му вдъхва кураж — настояваше да гледа купа и да се съсредоточи. Накрая присви очи и видя как расте. Не бе изпитвал подобен възторг никога досега. Дяволът остана доволен.

Когато тази работа приключи, обеща той, ще те науча как да се справяш сам. Не само с дървата.

Убежището на Чарли бе сред дърветата, а огънят от вълшебните дърва гореше на десетина метра, в самия център на малкото сечище. Приличаше на танцуваща корона от пламъци, достатъчно голяма, за да подхожда на гигант. От небето се сипеше сняг; огънят отвърщаше с дим и плетеници от сажди, които се издигаха на вълни от топлина. Времето бе ужасно, тук бе топло и светло — кръгче от ада, което се зъбеше дръзко под небето. Дървата почерняваха и хвърляха искри. От време на време някоя цепеница се килваше настрани и пламъците

лумваха. Макар и далече, топлината се стелеше чак до него. Бузите му бяха подпухнали, тялото му — мокро от пот.

Чарли прехвърли ножа в другата си ръка и изтри длан в крака си. След това стисна дръжката отново. Трябваше да бъде непрекъснато във форма. Нужно бе да е в постоянна готовност.

Огънят бе хубав и това бе напълно естествено.

Сега ти си един от воините ми, бе обяснил дяволът. *Нали разбираш какво означава това? Означава, че ангелите прелитат над нас, поглеждат и виждат огъня.*

Ангелите наистина летяха. Нямаше връщане назад.

Трябва ти огън, за да се скриеш.

От цял час ги чуваше как кръжат в небето и дори да се бе съмнявал в думите на дявола и обещанията му, всички колебания се стопиха. Ангелите му вдъхваха ужас. Бръмчаха из въздуха и създаваха шум, сякаш размахваха стотици тежки ножове. Дърветата под тях тръпнеха от ужас. Чарли се държеше достойно. Някъде в далечината от небето се спускаха светлини. Той успя да запази спокойствие през всичкото време.

Моментът приближаваше и трябваше да се държи достойно, когато настъпеше.

Всичко започна преди около седмица.

Дотогава животът на Чарли бе сравнително подреден. Властите му плащаха да си стои в Дома на хълма, което означаваше, че има легло, може да се храни нормално три пъти на ден. Всичко бе както си му е редът. За разлика от други обитатели той можеше да идва и да си отива когато пожелае. Сестрите бяха загрижени заради мъжа, който говореше в главата му, но бе минало дълго време, откакто Чарли бе правил нещо нередно. В повечето случаи се смущаваше от онова, което онзи му приказваше, а когато положението станеше наистина зле, следваше съвета на сестрите, лягаше си и не обръщаше внимание на абсолютно никого. Тогава онзи млъкваше, макар за кратко. На Чарли му бе приятно да завързва нови познанства, сестрите нямаха нищо против да отскача до града, да ходи на разходки или каквото му се прииска. Подписваш се на излизане и после пак на влизане. Градът не му харесваше. Мъжът му бе казал, че хората там са различни и не го

харесват. Предпочиташе да се разхожда съвсем сам из гората. Там не се мяркаше жива душа и тогава бе истински щастлив.

Ето че миналата седмица, когато навлезе по-навътре сред дърветата, усети, че не е сам. Вървеше кротко по пътеката, оглеждаше се ту на една, ту на друга страна, когато космите по тила му настръхнаха. Имаше нещо различно. Мъжът в главата му нареди да спре, затова той се подчини.

В първия момент единственият звук, който долови, бяха песните на птиците. Бризът се превръщаше в силен вятър, наклоняваше върховете на дърветата едни към други и те шумяха като водопад. В същия момент от лявата му страна изпука пръчка.

Обърни се натам, бе наредил мъжът и той се подчини.

Дяволът бе на трийсет или четирийсет метра навътре в гората, вървеше по пътеката, която минаваше покрай широката алея. Чарли не успя да види голяма част от тялото му, което изглеждаше съвършено черно, ала главата му се открояваше, защото кожата изпъкваше сред листата на вечнозелените и кафявите стволове. Разтрепери се.

Дяволът продължи напред, очевидно не го бе забелязал и в следващия момент, тъкмо преди да се скрие от очите му, спря. Не го погледна, само наклони леко глава, сякаш се вслушваше в някакъв вътрешен радар. Знаеше отлично, че е усетил нещо. Май никак не се интересуваше. Две секунди по-късно продължи по пътя си и изчезна сред храсталака.

Последвай го, нареди гневно мъжът.

Няма. Чарли бе поклатил глава. Не искаше да го следва.

Последвай го!

Чарли остана неподвижен в продължение на цяла минута, уплашен, разстроен, но и много любопитен. От една страна, не му се искаше дяволът да си отиде, защото нямаше да го види никога повече. Мъжът в главата му очевидно знаеше, че е така, и затова зареди потоци от думи в мислите на Чарли на все по-висок глас. Накрая той не можеше повече да се преструва, че не му обръща внимание.

Тялото на Чарли тръгна само. Проправяше си път сред храстите, между пътеките и както винаги усети, че е много по-лесно, когато не се опитва да се въздържа.

Ала дяволът бе изчезнал. Този ден не го видя повече.

Когато се върна в Дома, мъжът го предупреди да не казва нищо пред никого, дори на приятеля си Джак, и това силно притесни Чарли. Много отдавна не бе чувал мъжа да му говори толкова категорично и настойчиво. Почувства се нещастен и не можа да заспи, а когато най-сетне се унесе, мъжът не спря да говори в сънищата му, даваше му кураж и го убеждаваше в правотата си.

На следващия ден Чарли се събуди обзет от решителност. Върне се в гората и мина по същите места. Нарочно чупеше съчките под ботушите си. Кашляше високо и си говореше сам. Най-сетне сви длани около устата си и повика дявола. Моля те, излез. Искам да поговорим за всичко.

Най-сетне дяволът се показва.

Излезе от храсталака край пътеката и застана пред Чарли, облян от студеното слънце, чиито лъчи се провираха сред клоните. Тялото му бе черно; лицето ужасно. Изражението му не се менеше, кожата му бе като гума, розова, сякаш горният слой бе изгорял в пожар. Малки рогца стърчаха отстрани, почти скрити сред провиснали черни кичури.

Търсих те, каза мъжът в главата на Чарли. *Кажу ми*.

Докато се колебаеше и обмисляше думите, дяволът просто стоеше неподвижен. Птиците продължаваха да пеят. Дърветата шумоляха. Чарли усети тръпка. Завладя го радост. Тя ставаше все по-силна, започваше в стомаха му и напираше отначало към гърдите, а сетне към гърлото.

Кажу ми! — нареди отново мъжът. Затова този път му каза.

Само че дяволът се обърна и си тръгна. По-късно щеше да му каже, че го е преценил още от самото начало. Искал е да разбере дали Чарли е достоен. Наложил се да се върне още два пъти, преди дяволът да реши, че е достоен.

Гласове.

Не бяха близо, помисли си той, ала се чуваха недалеко един до друг.

Тази вечер му беше трудно да прецени разстоянието. Звучите, също като пламъците на огъня, му се струваха хаотични — разкъсани и разпилени. Чарли чуваше шумове отвсякъде. Дяволът му бе казал, че ще стане точно така. Отделни места горяха. В градовете избухваше

насилие; сградите се сриваха чак до основите. Дим закриваше небето. Хората крещяха, пищяха, леденият въздух бе пронизан от изстрели. Войната бе започнала във всеки дом, град и страна, а горите бяха незначителна част от този всеобхватен международен процес. Имаше една съществена разлика. Дяволът бе тук, скрит дълбоко в гората, а враговете му идваха да го пленят. Дори когато планетата бе обхваната от пламъците на битката, войната мажеше да бъде спечелена *точно тук*.

Сега вече си войник, му напомни мъжът и това бе самата истина.

Ангелите прелетяха над него и видяха огъня, който беше наклал. Скоро щяха да изпратят хора да проверят какво става — да разберат дали пламъците са от адския огън или от армията на дявола. Тъй като горящият кръг е голям, така бе обяснил дяволът, Чарли ще бъде скрит от тях, поне отначало. Заслонът сред храстите щеше да го потулва, докато дойдеше време да нападне врага.

Оставаше съвсем малко време.

Чарли отново прехвърли ножа в другата си ръка и избърса длан.

Още бе нервен, разбира се, ала мъжът не спираше да му повтаря, че така е най-добре. Вършеха нещо много важно, а нервите щяха да му помогнат да стои нащрек и да е в готовност.

Освен това имаш нож.

Самата истина. Както всеки добър войник, той бе получил оръжие и продоволствия. Първо дяволът събра дърва за горене, за да подклажда примамката. След това му показа заслона, който му бе направил между дърветата. Най-сетне му даде този нож.

Чарли го погледна, като внимаваше металът да не блести на светлината на пламъците. Острието бе дълго и тънко — цял сантиметър в най-широката точка, където преминаваше в дръжката. След това се извиваше в жестока дъга. Бе неподозирано остър и макар да бе съвсем тънък, ножът се оказа солиден. Нямахше да го предаде.

Хубав нож, бе казал дяволът, когато му го даде. *Ще ти служи добре.*

Чарли кимна. Знаеше, че оръжието е добро. Дяволът му бе обяснил, че го е използвал. С него бе убил един от враговете си и по острието бе полепнала кръвта на човека. Затова имал вълшебни сили.

Гласовете приближаваха.

Чарли стисна ножа по-здраво. А сред дърветата бе скрита тайна.
Той се притаи и зачака.

4 декември
3 часа и 50 минути до изгрева
03:30 часът

МАРК

В импровизирания офис на долния етаж бе очевидно, че нещо не е наред. Напрежението между Грег и Мърсър се трупаше през целия ден и атмосферата в стаята ми подсказа, че нещата или са достигнали някакъв предел, докато ме е нямало, или всеки момент ще стане напечено. Екипът се разцепваше.

Всеки бе потънал в мислите си, затова не ми обърнаха особено внимание, докато докладвах за разпита на Скот. Грег се бе съсредоточил и качваше данни в компютъра. Мърсър бе седнал в единия край и гледаше някъде пред себе си. От време на време кимаше, за да ми даде знак да продължа. Разказах му за каменните стени и огъня и за кратката връзка на Джоуди с Кевин Симпсън.

— Екипът ти се обади да докладва тъкмо преди да се върнеш — обясни той. — Съседката на Симпсън е идентифицирала Джоуди Макнийс по снимката. Тя е била в къщата.

Сърцето ми се сви, макар да бях сигурен, че е била тя. Значи връзката им е продължила. Спомних си как убиецът говореше на Симпсън по време на записа.

Как според теб се чувства тя сега? Дали се радва, че си е вкъщи? Може би ѝ се иска да е тук при теб?

— Двамата със Симпсън са създали ККЛ — обясних аз. — Доколкото Скот знае, са имали флирт за една нощ, преди две години. Тя е напуснала работа и оттогава не са се виждали.

Въобразяваш си, че я обичаш. Нали?

— Значи той не знае, че двамата са подновили връзката си? — попита Мърсър.

— По всяка вероятност предполага. Сигурно това е един от фактите, които убиецът е използвал срещу него. Дори да е така, той не помни.

Мърсър вдигна поглед към мен. Очите му бяха кървясали от умора и май се опитваше да забави темпото.

— Затова пък помни бебе — продължих аз.

Мърсър премигна.

— Бебе ли?

— Да. — Предадох каквото Скот ми бе разказал за пътуването във вана. — Не знам дали можем да приемем думите му.

Мърсър остана загледан в мен за кратко. В изражението му имаше някаква празнота. Одеве попиваше всеки факт, който му кажех — и го подреждаше на съответното място, — сега обаче фактите сякаш го засипваха. Притесних се, че всеки момент може да рухне.

Грег само чакаше повод, за да се противопостави:

— Защо му е било бебе?

— Това не е важно в момента. — Мърсър сведе очи към пода и заговори бавно: — Трябва да помисля. Предай информацията на Пийт.

— Слушам, господине.

Почувствах се неловко, седнах и започнах да описвам фактите в кратко съобщение, което да изпратя до вана в гората. Докато чаках отговор, прегледах доклада на моя екип. Беше кратък, но точен и ясен. Бяха разговаряли със „Сейфсайд“. Очевидно Джоуди бе изчезнала по време на обедната почивка — излязла, но така и не се върнала. Шефът ѝ казал, че предишния ден също не била на работа, обадила се, че има мигрена. Очевидно е излъгала. Прекарала е деня с Кевин Симпсън.

Грег ме сръчка, за да привлече вниманието ми. Когато го погледнах, той кимна едва забележимо към Мърсър. Извих глава.

Впих очи в него.

Той почти не бе помръднал, откакто разговаря с мен. Седеше със затворени очи и бавно разтриваше носа си. Ту нагоре, ту надолу. Ако не бе това движение, човек би казал, че е заспал. Дори в момента имах чувството, че е в нещо като транс.

— Добре ли сте, господине?

Той повдигна вежди и продължи да разтрива носа си.

— Би ли ми донесъл едно кафе, Марк?

Грег ме смушка, когато станах, и аз едва се въздържах да не отблъсна ръката му.

— Разбира се — отвърнах.

Най-близкият автомат за напитки се оказа край рецепцията. От него взех горещо черно кафе в пластмасови чашки. Оказа се, че не е никак лесно да отнеса и трите. Залях се с врялата напитка още преди

да изляза от фоайето, изгорих си ръцете, а след това кафето се разплиска още два пъти, докато вървах по коридора. Имах усещането, че всичко е против мен. Изругах и едва се въздържах да не запокитя чашките в стената.

При връщането ми в гардеробната ги оставих и изтрих ръка в панталона си. По време на отсъствието ми обстановката се бе разведрила малко. Мърсър ми се стори буден, готов да действа и макар очите му да бяха подпухнали, и двамата с Грег се бяха настанили пред левия компютър. Саймън бе на екрана и предаваше от апартамента на Скот и Джоуди.

— Цялата гора в това време? — каза той и изви вежди. Стори ми се свеж, също като сутринта, когато ме поздрави в апартамента на Кевин Симпсън. — Не може да бъде.

Мърсър не бе в настроение за пререкания, колкото и незначителни да бяха.

— Нещо ново?

— Претърсваме. Ще ви покажа снимките и ще обясня кое какво е. Грег, отворил ли си файл?

— Дай ми минутка.

Саймън вече беше подготвил предварителен доклад за всичко, което екипът му бе открил в апартамента на Скот. Грег кликна на екрана, за да открие снимките и видеозаписа.

Първите снимки бяха от вътрешността на сградата. Приличаше на главна буква „Н“, полегнала в снега.

— Апартаментите са шест — обясняваше Саймън. — По два на етаж. Банкс и приятелката му са живеели в долния ляв. Влиза се или през вратата в средата, или през централния коридор и стълбището.

— Значи няма нито мансарди, нито тавани, където да се скрие — уточни Мърсър.

— Не, няма. Затова пък има достатъчно доказателства, че е прибягвал до обичайните си номера. Изчакай малко.

Саймън започна да барабани по клавиатурата на компютъра си. След секунда на екрана се появиха умалени снимки. Грег ги отвори една по една.

На снимките се виждаха разглобени контакти, разхвърляни по килима. Лампите бяха свалени; чекмеджетата — извадени. Кутиите бяха измъкнати от местата им.

— Винаги досега е почиствал след себе си — напомни Грег.

Местопрестъплението нямаше нищо общо с онова, което бяхме виждали досега. Първо беше ни позволил да видим лицето му. А сега и този хаос.

— Вече не намира за необходимо да се съобразява — отбеляза Мърсър. — Не му пука дали ще го заловим.

Пак забелязах същото. Макар да бе изтощен до краен предел, той бе на крачка пред нас и ние така и не знаехме какво мисли. За убиеца вече не бе важно да крие самоличността си. А сега очевидно му беше все едно дали ще го заловим, или не.

Грег не бе готов да приеме подобно развитие.

— Тази работа просто не се връзва. Когато е влязъл тук, момичето е било във вана, което ще рече, че не е разполагал с много време. Сигурно е имал намерение да се върне и да разчисти по-късно.

Мърсър поклати глава и махна с ръка. За него всичко бе очевидно и много просто.

— Не. Помислете за телефонното обаждане до работата на Симпсън. Маската, която ни е оставил в къщата на Карл Фармър. Тук се води диалог...

— Променил е метода си на действие...

— Не ме прекъсвай!

Грег не обърна внимание на забележката и не направи опит да го скрие. Затвори очи и продължи да обяснява:

— Променил е метода си на действие и ние нямаме представа какво прави.

— Знам...

— Сигурен съм, че част от плана му е да се измъкне и да не позволи да го хванем.

— *Знам какво прави* — Мърсър стовари юмрук върху бюрото, след това посочи картата на екрана. — Той е в гората и ни чака. Цялата тази работа... Ние сме въввлечени в играта. Не разбирате ли? Той ни дава време до изгрева, за да спасим живота на Джоуди.

В офиса се възцари тишина. Шефът ни гневно се облегна на стола си и затвори очи. Беше напрегнат, сякаш го бяхме манипулирали, за да изтръгнем от него признание. Поклати глава. Личеше, че е ядосан, задето си е изпуснал нервите.

Двамата с Грег се спогледахме. Той беше преbledнял, само на бузите му се открояваха избилите гневни петна. Очевидно избухването на Мърсър го бе стреснало.

И аз се стъписах. Промяната в метода на 50/50 убиеца бе, че е намесил и нас. Той не ни разиграваше — това бе основното. Според Мърсър искаше да насочи цялото ни внимание към себе си. Беше успял да ни вдигне на крак с Кевин Симпсън, а сега чакаше търпеливо в гората, за да разбере дали прочутият детектив Джон Мърсър ще успее да го открие до изгрева и ще спаси живота на момичето. Затова нямаше смисъл да се крие повече. Това бе последната му игра, а животът на Джоуди Макнийс щеше да определи кой е победителят.

По всяка вероятност това бяха пълни глупости. Докато го гледах, усетих смесица от загриженост и объркване. Нищо в теорията му не противоречеше на фактите, но нямаше и достатъчно материал, който да я подкрепи. Без да искам, си спомних онова, за което намекна Пийт, преди да тръгне от болницата. Джоуди сигурно бе мъртва. Просто Мърсър имаше нужда да си повтаря, че е жива, за да я спаси и да победи убиеца.

Дори не криеше отчаяното си желание момичето да е живо. Тъкмо то бе обяснението за теорията му.

Въздъхна и се наведе напред.

— Както и да е, няма значение. С какво друго разполагаме?

— Така. — Саймън бе ведър, както обикновено. — Прелестите на хола.

Стори ми се странно, че продължаваме както обикновено след избухването, но Грег поклати едва забележимо глава и се обърна към лаптопа. Смали снимките на оставеното от убиеца оборудване и отвори следващия файл.

Снимката бе направена на вратата на трапезарията. Близко до камерата се виждаше стъклена маса с компютър, а по-навътре, срещу телевизора в ъгъла край прозореца, бяха подредени светлокафяви мебели. Телевизорът работеше. На дясната стена имаше врата, която водеше към нещо като кухня. Солиден метален стол бе преобърнат в средата на стаята, а по пода се виждаха счупени стъкла.

— Добре — започна Мърсър. — Има следи, че Банкс е бил нападател в хола, което съвпада с онова, което ни разказа досега.

— Да си видял бебе, Саймън? — подхвърли саркастично Грег.

Изржението на Саймън се промени. За пръв път ми се стори объркан.

— Защо питаш?

— Защото Банкс помни, че с убиеца е имало бебе, разбира се — намръщи се Грег. — Как... не си ли видял?

— Не, не. — Саймън стисна устни и се замисли. — Не сме. Интересно. Преди малко давах Хънтър по новините. Цял ден го дават. Екипът му има отвлечено бебе. Не е тяхно, разбира се.

За момент при нас се чуваше единствено жуженето на компютъра, прекъснато от изщракване някъде по старите тръби на болницата.

Погледнах към Мърсър. Той гледаше към пода. Реакцията му бе същата както когато му разказах за бебето. Той не бе никак изненадан. Секунда по-късно се сетих.

Знаел е.

Хънтър беше човекът, който трябваше, ако се спазваха правилата, да поеме случая на 50/50 убиеца; сега разследваше случай с отвлечено бебе. Мърсър е знаел, а когато му предадох думите на Скот, предупредителните звънци в главата му бяха звъннали. Нямах никакво намерение да позволи убийството да му се изплъзне.

Погледнах Грег. Той също бе разбрал. По изражението му личеше, че не може да повярва.

Саймън така и не разбра какво става.

— Сигурно няма връзка — обади се той. — Вероятно става въпрос за родителски права и в момента издирват бащата. А и не слушах внимателно. Обърнах внимание единствено защото се забавлявах как очарователният господин Хънтър флиртува пред камерите.

Мърсър потри лице и вдигна поглед.

— Сигурно. Едва ли има връзка. Ще проверя след малко.

— Не трябва ли да се заемем още сега?

— След малко. — Мърсър погледна злобно Грег, след това се обърна към екрана. — Какво друго можеш да ни кажеш?

Саймън мълчеше, очевидно усетил нажежената атмосфера.

— В хола има компютър — продължи той. — Може и да сте го видели на последната снимка. Пуснат е. Има много хубав скрийнсейвър.

— Не го пипай, ако обичаш.

— Никой не го е пипал, Грег. Знам, че обичаш да си пазиш територията.

— Харесва ли ти да пътуваш, Грег? Провери имейлите, файловете и килогинга^[1].

— С удоволствие.

— Чакайте, още не съм приключил — напомни ни Саймън. — Има още. Ще искате да видите последния файл.

Грег минимизира отворения файл и кликна върху този, за който говореше Саймън.

Снимката бе направена в спалнята, фотографът бе застанал в края на леглото, обърнат към таблата. На кремавата стена се виждаше една от паяжините на 50/50 убиеца. Беше огромна, грозна — същата като в дома на Симпсън, — нарисувана с дебел маркер. Всяка една от линиите бе широка колкото пръст. Бяха направени с по един-единствен замах.

Мърсър се наведе по-близо, за да я огледа.

— Грег, би ли отворил една от снимките в дома на Фармър.

Той кликна върху една иконка.

По-рано, докато бяхме в хола на Фармър, идентифицирахме паяжината, която убиецът бе нарисувал на стената на Кевин Симпсън. Предположихме, че останалите рисунки са просто версии на същия дизайн. Само че когато Грег отвори последната снимка и наредихме изображенията едно до друго на екрана, за да ги сравним, ни трябваше миг, за да открием.

— Ето.

Едната от рисунките на стената бе оставена в дома на Симпсън, втората бе от апартамента на Скот и Джоуди. Бяха две от може би трийсет.

Мърсър не можеше да откъсне очи. Протегна ръка и посочи снимката на стената у Фармър.

— Очевидно е, че някои са много подобни — отбеляза той. — Разбирате ли какво е това пред нас? Бях на крачка да се сетя, но после изгубих нишката. Това са бележките му.

Грег се намръщи.

— Това пък какво означава?

— Лаптопът беше в ъгъла на стаята у Фармър — продължи тихо Мърсър. — Представям си го как е работил там. Гледал е видеоклипове, прослушвал е записите. През всичкото време е стоял и си е записвал на стената.

— Да не би паяжините да показват жертвите?

— В известен смисъл. Проучва хората дълго, а това са връзките, които открива между тях. След това прерязва нишките, една по една.

Мърсър докосна екрана и отдели всяка нишка.

— Използва наученото, за да ги принуди да жертват партньора си и да спасят собствения си живот. Истината обаче е, че той иска цялата паяжина. В представите му жертвата, която е погнал, е самата връзка.

Наклоних леко глава, за да огледам паяжините. В първия момент не забелязах нищо, ала след това пред погледа ми се проясни. Все още не разбирах точно, но ги видях. Паяжината започна да се разпада пред очите ми, също като невидимите отношения в една връзка — разкъсани, съсипани, оставени да висят на стената по същия начин, по който телата на жертвите бяха захвърлени отдолу.

Бележки.

Опитах се да си представя света през очите на убиеца. Бе напълно невъзможно. Не успях да си представя въображаемия филтър, който пресяваше информацията за хората и я превръщаше в тези ужасни грозни рисунки. Все пак знаех, че филтърът съществува. За ужас на жертвите, те всички попадаха в паяжината. Бе ясно, че всяка нишка е внимателно обмислена и планирана. По-ранните рисунки не бяха толкова ясни, което означаваше, че макар на нас да са ни се сторили случайни драсканици, убиецът е намирал недостатъци. Променял е детайлите, усъвършенствал е дизайна, докато е постигнал необяснимо какъв критерий.

Погледнах Грег; той също се бе съсредоточил в екрана. Знаеше, че Мърсър е прав, ала не искаше да го признае заради всичко друго и се стараеше да изглежда неубеден.

— Добре — заяви той. — Може ли сега да проверим случая на Хънтър?

Мърсър не каза нищо, но включи собствения си лаптоп и започна да оглежда файловете.

Докато компютърът зареждаше, аз насочих вниманието си към паяжината от апартамента на Скот — оглеждах отляво и отдясно,

запомнях петната, които убиецът бе направил. Символично е късал нишките, които са задържали Джоуди и Скот заедно. Бяха общо десет, дванайсет, може би петнайсет. Всяка една представляваше разрив — може би лъжа, може би жестоката истина. Това бе изображение на съсипаната им любов. Серия от илюзорни нишки, които могат да бъдат прекъснати една по една, докато най-сетне връзката се разпадне и умре.

Тялото бе леко наведено назад, а гръбначният стълб бе готов да се прекърши.

Едно от петната следваше непонятна за мен логика и представляваше връзката между Джоуди и Кевин Симпсън. Запитах се кое ли е от всичките и дали има някакво значение. Неочаквано Мърсър въздъхна.

— Мама му стара — прошепна Грег.

Мърсър се бе подпрял на бюрото, очите му бяха затворени, а с върховете на пръстите си масажираше челото. В движението прозираше отчаяние, сякаш се опитваше да си вдъхне кураж. *Дръж се, дръж се.*

На екрана се появи главната информационна страница от разследването на Хънтър. *Джеймс Риърдън*, пишеше най-отгоре. От дясната страна на името, в ъгъла на екрана, бе поставена снимката на Риърдън — избягалия баща, когото търсеше екипът на Хънтър.

Карл Фармър.

[1] Софтуер, който проследява ударите по клавиатурата на компютъра и влизанията с мишката. — Б.пр. ↑

4 декември
3 часа и 20 минути до изгрева
04:00 часът

пийт

Фенерчетата хвърляха конуси светлина сред тъмната гора. Прорязваха храсталака, минаваха сред стволите на дърветата и откриваха хиляди снежни кристалчета, които блестяха по неравната земя.

Бе леденостудено. Всеки път, когато Пийт издишаше, усещаше тръпка в иначе измръзналите си устни. Дъхът му излизаше на валма и той си го представяше как замръзва и се превръща в ледена топка, а след това изпуква във въздуха. Снежният блясък продължаваше и понапред, сякаш се местеше с трептенето на фенерчетата. Макар и да бе добре облечен, Пийт имаше чувството, че студът го докосва по гърба.

— Внимавайте къде стъпвате — подхвърли той на полицая зад него.

— Добре, господине.

В гласа на човека прозвуча неприкрит сарказъм. Пийт се престори, че не го е забелязал. Бе напълно естествено хората да са раздражени, дори онези, които вървяха самостоятелно. Сега се промъкваша през храсти по лек наклон. Нито беше лесно, нито приятно. Въпреки това работата трябваше да се свърши.

— Просто не искам да паднеш върху мен — обясни сухо той.

Полицаят премълча.

Макар че се стараше да се владее, Пийт усети раздражение. Имаше нужда хората да внимават повече, да бъдат по-съсредоточени. Огънят се виждаше през дърветата, беше на не повече от стотина метра надолу по полегатия склон. Светлината прииждаше между дърветата и сенките на пламъците се поклащаха. Голям огън. Усети, че е крайно изнервен.

Разполагаше с трийсетина мъже. Беше оставил шестима при ваните, за да служат като координатори между екипите по претърсването и хеликоптера. Това означаваше, че има шест екипа от четирима полицаи и доброволците, запознати с терена. Кучетата им не успяха да открият нищо, но те настояха да останат и помогнат, което създаде известно недоволство сред полицаите. Когато получи

информацията за пожара, един доброволец ги отведе максимално близо до главната пътека. След това Пийт му нареди да остане там, заедно с полицаи, който да го пази.

Огънят бе огромен. Това означаваше, че там има повече от един човек, и детективът нямаше намерение да рискува живота на цивилен. Проблемът бе, че сега с него бяха само двама полицаи. А въпросните двама, изглежда, не бяха в състояние да се съсредоточат над скапаната си задача.

Теренът стана равен. През повечето време Пийт насочваше фенерчето към земята, за да знае къде стъпва. От време на време вдигаше лъча и оглеждаше дърветата от двете страни.

Нямаше нищо.

— Тук няма никой — обади се единият полицаи.

— А кой е запалил огъня? — попита Пийт. — Да не би сам да е пламнал?

— Не е, но при цялото това раздвижване който и да го е подпалил, отдавна го няма.

— Ще видим.

Поклати глава. Боже! Не че хранеше никакви илюзии.

Шансът да открие момичето Джоуди живо бе минимален, а претърсването ставаше по-трудно с всяка обиколка на хеликоптера. По радиостанцията съобщиха, че Банкс е бил държан в каменна постройка. Това означаваше, че хеликоптерът трябва да мине над всички, за да провери дали има топлинни следи. Само че постъпваше информация за други източници на топлина, далеч от зиданите сгради. Трябваше да проверят всички сигнали, защото имаше вариант убиецът да се е скрил под земята.

Екипът на Пийт бе проверил досега два. И двата бяха от факли на клошари, които спяха на открито. Бяха така измръзнали, че нямаха сили да направят каквото и да било друго, освен да ги гледат слисани, без да крият страха си. Джон сигурно щеше да настоява да ги приберат, за всеки случай, но той винаги искаше невъзможни неща. На Пийт му се налагаше да работи с ресурсите, с които разполагаше. А те въобще не бяха достатъчни, за да приберат всички, които се мотаеха наоколо.

Работата бе потискащо много като обем и бе малко вероятно да даде положителен резултат. Независимо от това той щеше да се подчини, нямаше да мисли за вероятния провал и щеше да се заеме

съвестно със задачата си. Наистина влагаше всичко от себе си, ала се притесняваше както от времето, така и от малките шансове за успех. А се налагаше да мисли и за Джон. Пийт не бе от хората, които умеят да се сърдят дълго. След като чу последната прогноза за времето, пропъди обзелото го раздразнение и на негово място усети загриженост. С течение на годините двамата се бяха превърнали в нещо повече от колеги; бяха се сприятелили и затова отношението на Джон го тревожеше. Той наистина бе убеден, че е напълно възможно да постигнат нещо. Очевидно залагаше прекалено много на положителния изход. След като откриеха момичето мъртво, Пийт щеше да се прибере у дома, да се наспи, а на следващия ден да се върне на работа и да се заеме със следващия случай. Джон обаче можеше да рухне отново.

Затова, щом чуеше някоя остра реплика, му се искаше да се сопне на полицаите, които го придружаваха. Работата си бе работа. Трябваше да се захванат с нея сериозно и съвсем не беше необходимо да му напомнят колко е трудна. Всяка забележка засилваше загрижеността му и за да е сигурен, че ще постигнат успех, макар и малък, се налагаше да се дистанцира от подобни негативни мисли.

Във всяка друга ситуация щеше да се опита да им обясни какво точно става, но случаят не беше обикновен. Всички се стараеха, всички бяха под огромно напрежение. По никакъв начин не биваше да забравя този факт.

— Моля ви, внимавайте и двамата — настоя той.

— Слушам, господине. Ако има някой тук, ще го питам дали не може да седна за малко, за да се стопля. Става ли?

Пийт се насили да се усмихне накриво.

— Става.

Поведе ги към огъня, вдигна фенера на височината на рамото си и насочи лъча между дърветата.

— Полиция — провикна се той. — Ако има някой, да се покаже веднага.

Получи отговора, който очакваше — по-точно никакъв, освен шумното пропукване на огъня. Личеше, че е запален преди доста време, защото се виждаха много изгорели дърва и пепел по краищата, докато от цепениците в центъра се вдигаха високи пламъци. Лъхна го

силна топлина. Когато извърна поглед към дърветата, пред очите му избиха зелени петна.

По всяка вероятност огънят бе изоставен преди доста време, помисли си той. Снегът сякаш не го бе докоснал. Това означаваше, че дървата са напоени с нещо — може би парафин, — а това бе доста работа. Един човек едва ли би успял да подпали такъв огромен огън. Сигурно са участвали няколко души и са вършели нещо, за което не са искали полицията да разбере.

Пийт насочи фенерчето към краищата на огъня. По снега наоколо не се виждаха стъпки. Той плъзна лъча във всички посоки, но така и не забеляза нищо.

— Няма следи от стъпки. Който и да е бил тук, си е тръгнал отдавна, за да може снегът да покрие стъпките.

— Сигурно са се разкарали още при първото прелитане на хеликоптера.

Пийт кимна. Вероятно са решили, че полицията търси тях. Каквото и да бяха извършили, хеликоптерът щеше да ги засече, ако ли не, щяха да се насочат към пътя и да попаднат на полицейския кордон.

Очевидно бе, че няма никой. Дали? Той разрита снега с крак. Отдолу нямаше нищо, което да му подсказва какво става тук. Нямаше да се учуди, ако бе попаднал на спринцовки или бутилки, или на зарязана храна. Дори и на нещо друго, каквото и да е. Много малко вероятно бе хората тук да са почистили, преди да се изнесат от мястото. Не бе възможно снегът да е покрил всичко.

Насочи фенера към дърветата и прокара светлия лъч в пълен кръг. Вслушваше се много внимателно. Наоколо цареше пълна тишина и това му се стори...

Там имаше нещо.

Върна лъча назад и го откри.

— Какво е това? — обади се единият полицай.

Трите фенерчета бяха насочени към едно място сред дърветата. Отначало Пийт не бе сигурен какво вижда. Наподобяваше триъгълна дупка в земята — вход на пещера вероятно — само че отворът бе прекалено симетричен.

— Палатка — досети се той.

Светлините обходиха цялата палатка; бе очевидно, че вътре няма никой.

Пийт премести лъча към входа, забеляза наскоро оставени стъпки и следи по снега. Проследи ги с фенера и в следващия миг някакъв мъж се втурна с крясъци напред.

Усети опасността половин секунда преди ударът да го поразии и замахна с фенера към нападателя. Бе закъснял — нещо се стовари в горната част на ръката му. Не го заболя много, но ръката му изведнъж увисна.

— Мамка му!

Последва нов удар, след него още един. Пийт се въртеше и се опитваше да отбие ударите на мъжа, но не успяваше да повдигне ръката си, за да се защити. Гората се въртеше пред погледа му. Последва нов удар по рамото, който бе значително по-силен и той се преви на колене.

— На земята!

Всички крещяха. Пийт усети мириса на лют спрей във въздуха и забеляза как нападателят му пада заднешком в снега. Някой вдигна палка и мъжът изрева отново. Нещо проблесна в ръката му.

Нож.

Пийт докосна рамото си. Ръкавицата бе мокра.

— Мамка му — промълви той.

Насили се да седне. Прободна рана в горната част на ръката — можеше да бъде много по-зле. Не че това бе за предпочитане, но наистина можеше да е по-лошо. Най-силно го притесняваше последният удар. Беше в рамото, съвсем близо до ключицата. Това вече не бе никак добре.

— Господине.

— Върнете хеликоптера — успя да изрече той. — Да направи нещо полезно, мамка му.

Сега поне щеше да си отиде вкъщи. Пред погледа му изплуваха звезди. Пийт затвори очи и се отпусна назад.

Болката не бе силна. Не го измъчваше. Освен това беше почти сигурен, че няма да умре. Последната му мисъл бе за случилото се с Андрю Дайсън. Не че имаше връзка с него. По-скоро се сети за онова, което състоянието му щеше да причини на Джон.

След малко усети нечие присъствие, някой бе коленичил край него. Полицаят притискаше ръка към гърдите му, чуваше обзети от паника гласове, идващи от радиостанцията. След това настъпи тишина.

4 декември
3 часа и 10 минути до изгрева
04:10 часът

МАРК

След като Саймън се изключи, Грег и Мърсър подеха очаквания спор — добре поне че разговаряха спокойно — как да продължат.

Грег бе категоричен, че трябва да се свържат с Хънтър и да обединят усилията и екипите си, и според мен бе напълно прав. Нали всички търсехме един и същи човек, а в издирването на изчезналото бебе бяха включени полицаи, голяма част от които можеха да бъдат изпратени в гората и да помогнат с търсенето.

Мърсър, разбира се, отказа. Заяви, че така щяло да стане значително по-сложно. Дори да имало полза от новодошлите, щяло да се изгуби ценно време, защото Хънтър нямало да им предостави ресурсите си, без да разбере в пълни подробности какво става. В момента се разследвал случай от първостепенна важност, затова трябвало да се продължава напред без всякакво колебание.

Същността на спора бе във всичко онова, което остана неизречено. И двамата знаеха, че ако Мърсър се свърже с Хънтър, случаят ще му бъде отнет. „Необходимостта“ да бъдат претърсени горите се базираше на предположенията на шефа, не на убедителни факти. Всички знаехме, че той ще премълчи, когато споменах бебето. Вероятно искаше да провери сам, тъй като се надяваше да няма връзка с нашия случай. Настървеното му желание да хване 50/50 убиеца го бе тласнало към професионална заблуда и това несъмнено бе последният момент, в който ние можехме да се отдръпнем и да не се присъединим към него.

Само че Грег не спомена подобно нещо. Спорът си остана на практическо и функционално ниво, както Мърсър искаше.

— Просто губим време — заяви той.

Грег бе готов да кипне, но успя да се овладее и премълча.

— Имаш ли още нужда от мен, преди да изляза?

Мърсър поклати глава.

— Добре тогава.

Грег ме погледна многозначително, преди да се отвори вратата. Нямах представа какво означава погледът му този път — дали също

като Пийт ми подсказва да се грижа за шефа или нещо друго. По-късно щеше да ми стане ясно, че се е опитвал да ми вдъхне кураж, да ми подсказже, че всичко ще се оправи. Трябваше още тогава да забележа, че се отказа от спора прекалено лесно, но бях толкова уморен, че отдадох всичко на предишното избухване на Мърсър.

Той отново зае обичайната си поза след излизането на Грег. Затвори очи и отново започна да масажира чело. Усещах, че това е начинът, по който се зарежда с енергия. Може би в тези моменти се опитваше да не мисли за нищо.

— Да ви донеса ли кафе, господине?

Той не отговори, само повдигна вежди. Прецених, че това е равносилно на „да“, и тръгнах към автоматите за напитки.

Пет минути по-късно, когато се върнах с двете кафета, Мърсър се бе съвзел. Беше подпрял лакти на бюрото, стиснал ръце пред себе си, докато наблюдаваше екрана.

— Благодаря.

Взе чашката и посочи разсеяно средния монитор.

— Сядай. Принтирах ти и на теб копие.

Посегнах към листовете. Беше обобщение на разследването на Хънтър, озаглавено *Джеймс Риърдън*, на което се мъдреше познатата снимка на мъжа, известен ни под името Карл Фармър.

Отпих глътка кафе и останах изумен от количеството информация, с която колегите разполагаха за Риърдън. Дата на раждане, семейна история, работа. Това със сигурност не беше фалшива самоличност. Най-сетне бяхме попаднали на мъжа, който свиваше тайните гнезда.

Риърдън бе на трийсет и една и през краткия си живот на планетата бе успял да извърши значителен брой провинения и да разстрои доста хора. Изключително буден като дете, той ставал все по-необуздан с възрастта, склонен към какви ли не поразии. Като възрастен срещу него бяха повдигнати две обвинения за нарушаване на обществения ред, три за пиянство и побой, едно за нападение, няколко дребни за притежание на дрога. И така нататък. От доклада добих впечатлението, че става въпрос за едър мъж, превърнал се в противен

пияница, който губеше контрол, макар през последните няколко години престъпленията му да бяха от съвсем различно естество.

Аманда Риърдън, съпругата му, с която бяха разделени, сега вече използваше моминското си име, Тейлър. Имаше и нейна снимка — жена с тънка руса коса и бледа кожа. Беше по-млада от Риърдън, а очите ѝ създаваха впечатлението, че е по-възрастна. Изглеждаше така, сякаш нямаше сили да се пребори с притисналата я умора.

От няколко години двамата ту се разделяли, ту се събирали. В живота им се редуваха скандали и одобрявания. Междувременно Аманда бе повдигала срещу него обвинения, че е опасен и агресивен, ала ги бе оттегляла в мига, в който двамата се съберяха отново. Позната работа. Казах си, че е тъжно, когато някои хора държат на партньор, очевидно неподходящ за тях. Сякаш са обладани от страх, че никога няма да успеят да намерят някой, който им пасва. Инвестираш в дадения човек и не смееш да се откъснеш от него.

Втората им дъщеря — Карли — бе родена преди около година и половина и изглежда бе предизвикала поврат в отношенията им.

Към документа беше приложено кратко обобщение на делото за попечителство, последвало окончателната им раздяла. На Аманда Тейлър бе присъдено жилището, но Риърдън настоявал да поеме грижите за двете деца, като твърдял, че тя е неподходяща за майка. Действията му съвсем не били в негова полза. Твърдеше се, че веднъж нападнал автомобила, в който тя се возела, и разбил предното стъкло с чук. Втори път се нахвърлил на жената, когато била край пътя. С много усилия била издействана ограничителна заповед, която той многократно нарушавал. Имаше и още, но съвсем наскоро на Джеймс Риърдън му бе отказан какъвто и да било достъп до децата. Аманда Тейлър бе участвала в играта с много търпение и накрая бе спечелила.

Хънтър бе започнал разследване, след като Риърдън бе отвлякъл дъщеря си Карли вчера сутринта. Бяха включени всички подробности. Приятелят на Аманда Тейлър — Колин Барне, извел Карли в парка на разходка. Бутал напълно спокойно количката, когато някакъв мъж го нападнал. Барне посочваше без следа от съмнение, че нападателят е бил Риърдън. Той отнесъл момиченцето със себе си, а след това изчезнал. Призивите и молбите да се покаже останали напразни.

Погледнах отново снимката и ми направи впечатление празното му изражение. Веднага си представих как очите му надничат иззад

маската, а в тях се отразяват отблясъци от огън. Не бе трудно да повярвам, че тъкмо това е мъжът, измъчвал Скот, мъжът, който в момента изтезаваше живата Джоуди.

Представях си го лесно, но можех ли да бъда напълно сигурен?

Първото, което ми се наби на очи, е съпадението на времената. Връзката на Риърдън със случая ни се потвърждаваше от независим източник. Убиецът бе напуснал къщата на Кевин Симпсън след осем сутринта. Бебето е било отвлечено около девет от Джеймс Риърдън. Меган Кук бе забелязала Карл Фармър в единайсет, когато е влизал във взетата под наем къща. Разполагахме с двама независими свидетели, а имаше и трети. Скот бе посочил Риърдън като човека, дошъл да отчете водомерите.

Образувахе се триъгълник. Може би съществуваха и други обяснения за казаното от свидетелите, но взети заедно, те изграждаха непоклатима структура.

Вдигнах поглед към Мърсър, който се бе вгълбил в документа. Независимо от всичко, разбрах, че досега е бил прав. Разполагахме с образа на убиеца; знаехме истинското име и самоличността му. Може би още нямахме достатъчно факти, за да обосновем теорията, че ни предизвиква, но истината бе, че не разполагахме с никакъв друг вариант. Какво ли вършеше Риърдън? Какво е замислял и с какво се занимаваше в момента?

Отново насочих вниманието си към чуждия случай.

Възрастта и темпераментът на Риърдън отговаряха на профила — интелигентен, но антисоциален; опасен в младостта си, но научил се да се контролира и да преценява последствията с течение на годините. Инстинктът ми подсказваше, че съществува някаква зависимост между приливите и отливите в отношенията със съпругата му и престъпленията 50/50. Само че това бе...

— Прочете ли за родителите му? — попита Мърсър.

— Още не съм.

— Загинали в автомобилна катастрофа преди шест години. В завещанието си оставили на Риърдън къща и доста голяма сума пари. Продад къщата и използвал парите, за да наеме друга. Оттогава работел от време на време.

Кимнах. Още едно квадратче, което можех да отбележа.

Вълнението ми растеше. Колкото повече четях, толкова повече неща се напасваха.

Най-издайническата подробност бе във връзка с делото за попечителство. Усетих как дъхът ми спира, когато видях написаното. Към края на делото след последното му посещение дъщеря им била върната на Аманда с ново плюшено мече. Подозрително настроената Тейлър разпорила играчката и вътре открила подслушвателно устройство.

Риърдън отрекъл да го е слагал, но признал, че бил напълно отчаян — притеснявал се от новата връзка, която Аманда имала, и от отражението ѝ върху децата. Делото дори било отразено в новините — материалът бе съвсем малък, но бе сканиран и приложен към останалите документи. Риърдън отказал да даде интервю, но поговорил накратко с репортера.

Никой не разбира колко много един баща обича детето си, казваше той. Тази жена просто не знае какво е любов.

Погледнах към шефа и забелязах, че лицето му почти грее. Имах чувството, че пред мен е старият Джон Мърсър, мъжът, разнищил не един сложен случай. Човекът, който само след едно прочитане на събраните материали можеше да посочи ключовите факти и да стигне до корена на престъплението.

В този момент натрупаната през деня умора и горчилката от конфликтите сякаш бяха пропъдени. Той бе свеж и бодър отново. За пръв път имах усещането, че виждам през него. Освен това останах с впечатлението, че Мърсър се чувства точно така, както изглежда. Усмихнах се доволно.

Разбирах, че през целия ден съм се опитвал да отблъсна нахлулото в гърдите ми разочарование. Не знам дали бях прав, но, изглежда, тази работа бе точно като за мен. Имаше и още нещо. Бях дошъл тук отчасти за да докажа вярата, която Лиз имаше в мен, да свърша нещо, което би я накарало да се гордее. Досега ми се струваше, че не съм направил нищо съществено, че съм най-обикновен чиновник в някакъв офис. Ето че в този момент най-сетне се бях изправил пред човека, заради когото поех работата.

— Ще го пипнем — заяви той.

Кимнах. Вярвах му.

В същия момент прозвуча тихо пиукане от компютъра пред нас и всичко започна да се разпада.

4 декември
2 часа и 50 минути до изгрева
04:30 часът

ЕЙЛИЙН

Ейлийн отново сънуваше същото. Бе сънят, разтревожил я предишния петък и заради който говори с Джон, докато закусваха. Същият сън, в който той я изостави.

Надявам се, нямаш намерение да ме зарежеш.

В истинския живот той ѝ бе казал, че е прекалено уморен, за да го направи, ала в съня бе открил достатъчно енергия, за да действа. Дрехите му ги нямаше в гардероба; книгите липсваха от полиците, картините бяха свалени от стените. Тя се луташе от стая в стая и погледът ѝ попадеше на вещите ѝ, останали самотни, след като неговите вече ги нямаше. Уютният дом, пълен с нещата на двама, се бе превърнал в полупразна къща. Останалите предмети изглеждаха не на място, грозно разпилени. Когато мъж и жена обединят живота си, не можеш просто така да изтръгнеш единия и да очакваш останалият в общия им дом да продължи както досега. Не се получаваше. Нещата до този момент са били внимателно балансирани, което означаваше, че липсата на равновесие ще ги съсипе.

Отначало шумът я изтръгна от съня. Събитията от него все още ѝ се струваха напълно реални, когато се опомни и усети, че лежи по гръб в собственото си легло, покрито със завивките.

Алармата се бе включила.

Нещо не беше наред. Тя надигна глава от възглавницата и огледа стаята с подпухнали очи.

Завесите бяха черни, тоалетката бе обгърната в сянка. Погледна часовника. Четири и половина. А пък цифрите не мигаха като след спиране на тока.

Телефонът бе в кабинета.

В този момент си спомни подробностите — Джон щеше да работи до късно; бе уплашена и много ядосана; беше го накарала да ѝ обещае, че ще ѝ звъни на всеки два часа. Какво се бе случило? Имаше намерение да остане будна, за да види дали ще ѝ се обади. Спомни си, че се отпусна на леглото, за да си почине, а след това очевидно бе заспала. *Идиот*, помисли си тя.

Добре поне че се бе обадил.

Спусна крака на пода и се изправи. Усети, че едва запазва равновесие. Виното бе размътило мозъка ѝ и светът се бе килнал на една страна. Не успяваше да върви в права линия по коридора, защото беше тъмно, а и защото всичко се люшкеше. На няколко пъти се блъсна в стената, след това в парапета, накрая пропусна вратата към кабинета, но опипа студената стена и разбра, че я е подминала. Трябваша ѝ три или четири отчаяни секунди, за да намери ключа за лампата. Присви очи, потри ги, за да смекчи болката от светлината.

Телефонът продължаваше да звъни.

— Ало?

— Ейлийн?

Гласът беше мъжки, но не звънеше Джон.

— Обажда се детектив Хънтър — представи се той. — Много се извинявам, че звъня толкова късно. Ако не се налагаше, не бих го направил.

Хънтър. Представи си противния колега на Джон и се намръщи. Естествено, че не би я притеснил, ако не се налагаше. Какво, по дяволите, искаше сега? Защо не се обаждаше Джон...

Застина на място. *Нещо му се беше случило.*

В гърдите ѝ се надигна паника, загриженост; обичта към съпруга ѝ много скоро измести гнева, че я е пренебрегнал, че е поел огромен риск. Ако бе ранен, ако нещо му се бе случило... Не, ако му се бе случило нещо, нямаше да ѝ звъни Хънтър. Щеше да се обади човек от екипа. Значи ставаше въпрос за...

— Джеймс Риърдън — спомни си тя. — Открихте ли го?

— Още не.

— Какво тогава искате?

— Обаждам се заради съпруга ти.

В гласа му прозвуча нотка на задоволство. Ейлийн затвори очи и усети, че подът пропада под краката ѝ. Нямаше представа какво ще чуе, но бе убедена, че няма да ѝ хареса.

— Има нещо, което е редно да научиш — обясни Хънтър.

4 декември
2 часа и 40 минути до изгрева
04:40 часът

МАРК

Главен инспектор Алън Уайт бе прекият началник на Мърсър, макар да бе малко по-млад от него. Понякога се случваха такива работи. Във всяка организация настъпва момент, когато вече не те повишават на добра воля и трябва сам да задействаш машината, за да се издигнеш. Сигурен бях, че Мърсър е бил в състояние да си издейства повишение, но постът, който заемаше, му харесваше, докато Уайт се занимаваше с политика и бе успял да се изкачи по-високо по стълбицата на успеха. От един кратък пасаж в книгата на Мърсър разбрах, че двамата бяха работили добре в миналото и се уважаваха. В момента обаче същото това минало не бе в състояние да успокои побеснелия Уайт. То успяваше единствено да притъпи донякъде гнева му със съжаление и тъга, които не бяха достатъчни, за да го спрат да си свърши работата.

Днес следобед, докато четях файла за 50/50 убиеца, чух, че Мърсър докладва на Уайт, но сега виждах началника за пръв път. Бе с черна пооредяла коса и странно лице, с изпъкнали скули и очертани мускули. Стори ми се, че тъмнокафявите му очи мятат гневни искри, въпреки че го виждах на монитора и той бе някъде далече. Ако бях до него, сигурно щеше да ме обгори.

— Джон — повтори той, — искам да знам какво става. Днес сутринта пое незаконно нахлуване в някаква къща. Цял ден ми говориш за незаконно нахлуване.

— Това е случаят, над който работим, Алън...

— Я стига глупости, Джон. В момента пред мен е файлът и виждам факти, за които е трябвало да бъда своевременно информиран. А защо файлът е пред мен? Защото току-що разговарях с Джеф Хънтър, по-точно Джеф Хънтър ми се разкрещя по телефона. Питам те отново — какво, мамка му, става?

Мърсър не откъсваше поглед от него. В първия момент лицето му бе като с желязна маска, ала след това по устните му трепна усмивка.

В този момент разбра, че е настъпил краят, осъзнаваше какво се е случило. Беше се доверил на някого и бе предаден. Значи Джеф Хънтър е звънял на Уайт. Одеве, когато Грег излезе от гардеробната, забелязах, че се отказа прекалено лесно, а сега ми бе ясно защо. Бе изгубил търпение и бе взел решение да действа през главата на Мърсър.

В много отношения не можех да го виня.

— Имах намерение да се свържа и с двама ви — отвърна Мърсър.

— Не може да бъде.

— Напротив. — Той подбираше думите си бавно и внимателно. — *В началото имахме известни съмнения*, но сега вече всичко е ясно. Мъжът, когото търсим, е отговорен за смъртта на Андрю, както и на други.

В началото имахме известни съмнения. Каква ирония, тъкмо Грег бе човекът, който отначало твърдеше, че между случаите няма връзка. Мърсър бе навел глава над клавиатурата и по устните му трептеше тънка усмивка.

— Доколкото си спомням, Джон, двамата с теб говорихме по този въпрос — напомни му Уайт. — Знаеш мнението ми. Джеф трябваше да поеме случая още от самото начало. Доколкото разбирам, сте открили връзка със случая на Хънтър. Така ли е?

Мърсър кимна:

— Точно така.

— Имаш ли някаква представа колко се усложняват нещата?

— Току-що прочетох неговия файл.

— Джон.

Мърсър разпери ръце.

— Връзката представлява ново развитие.

— Много те моля, Джон.

Уайт поклати глава и отвърна поглед. Имах чувството, че премята нещо в устата си, макар вкусът никак да не му харесва.

Мърсър чакаше мълчаливо.

— Така — рече Уайт. — Джеф е на път към околоръстното, където са повечето от хората. Той поема случая. Докато навлезе в проблемите, е наредил да изтеглят екипите от гората.

Мърсър вдигна стреснато поглед.

— Ама, Алън...

— Никакво „ама“, Джон. Шибаната нощ преваля, има снежна виелица. За бога! Къде ти е умът?

Е наредил, забелязах аз. Минало време. Значи Уайт бе взел решение да смени Мърсър, преди да му позвъни. Мърсър също забеляза. Започваше да се поддава на паниката.

— Алън, достигнали сме до много важен момент. Съвсем близо сме. Момичето ще умре, ако се откажем точно сега.

— Прекалено близо си — заяви Уайт. — Затова губиш точна преценка. Прегледах файла и ми е ясно, че онова, което правиш, е истинска лудост. Рискуваш живота на повечето хора, които си изпратил там. Нима не разбираш?

— Алън...

— И двамата знаем, че Джеф е много компетентен. Той ще поеме случая и ще го доведе докрай.

— По дяволите, Алън, *трябва да я спасим.*

Последва мълчание. Уайт не откъсваше поглед от него и по изражението му бе ясно, че в него се борят презрение и съжаление. Както и при предишното избухване на Мърсър, се засрамах заради него. Преди пет минути бе ведър и оптимистично настроен. Сега, след като всичко се разпадаше, беше болезнено човек да го наблюдава. Всички се притеснявахме как ще му се отрази развитието на случая и какво ще се стане с него, ако не успее. Сега вече лошото се случваше пред очите ми.

— Искан ми се да проявиш разбиране — прошепна Уайт.

— Нищо ми няма.

— Аз ще преценя дали е така. Разбира се, че не си добре; всеки момент ще рухнеш. Нарещдам ти да се прибереш. В името на старото ни приятелство, това е единственото, което ти заповядвам в момента. Ще поговорим повече, след като се наспиш и успокоиш.

Мърсър си пое дълбоко дъх. След това го изпусна бавно.

— Разбра ли ме? — попита Уайт.

— Да, Алън.

— Искан да говоря с твоя човек.

Тъй като Мърсър не помръдна, аз включих уебкамерата на моя монитор и превключих монитора на образ, за да може Уайт да ме види.

— Детектив Марк Нелсън — представих се аз.

— Марк, предполагам, че си чул разговора.

— Чух го, господине.

— Подготви доклад за детектив Хънтър.

— Добре.

Той набеляза точките. Хънтър искал резюме на събитията от деня — какво се е случило, какво ни е известно, какво е положението към настоящия момент. *Само фактите*, подчерта Уайт.

Слушах, кимах когато трябваше и с всяка изминала секунда имах усещането, че предавам Мърсър. Искаше ми се да направя нещо — някой бунтарски жест, с който да покажа предаността си към него — ала знаех, че няма да постигна абсолютно нищо. Истината бе, че ми се плащаше да върша работата, която началниците ми подават. Не биваше да забравям този факт. Независимо от това чувството ми за вина се надигаше все повече и повече. *Всички полицаи да се изтеглят от гората.*

След като приключихме, в гардеробната настъпи тишина. Тихото жужене на компютрите създаваше чувство на обреченост; атмосферата бе нажежена, сякаш въздухът не издържаше повече и при следващия шум щеше да се разнесе писък.

Погледнах Мърсър.

През последните няколко часа свикнах да го гледам в определена поза — подпрял лакти на коленете си или на бюрото, покрил лице с длани, сякаш се опитваше да се съсредоточи или просто се бе отпуснал, за да си почине. Сега той се облегна назад на стола и отпусна ръце върху бедрата. По лицето му освен примирение се бе изписал и гняв. Също така забелязах и облекчение.

Напомни ми за баща ми. Когато бях дете и бизнесът му пропадна, той ме повика, за да ми обясни какво става. По онова време се чувствах неловко, защото бях млад и за пръв път баща ми се показва уязвим. Винаги бе като скала и затова не можех да понеса да го виждам притиснат от провала. Най-неприятното бе, че нямаше как да се прикрие. В момента у Мърсър наблюдавах същото съчетание от възраст, отчаяние и тъга.

Баща ми прие, че какъвто и удар да ти нанесе животът, трябва да го поемеш, да изтърпиш и да продължиш напред. Мърсър ми се стори сломен, а това бе много по-лошо.

— Много съжалявам, господине — промълвих аз. — Искаше ми се вие да докарате случая докрай.

Той ме погледна, сякаш ме преценяваше. Имах чувството, че този поглед прониква в мислите ми. След това се приведе напред и ми се стори, че се кани да заговори.

Преди да каже и дума, някакъв шум проряза тишината и ни стресна. Мърсър попипа джоба си. Звънеше неговият мобилен.

— По дяволите.

Извади го от джоба си, погледна дисплея и се поколеба дали да отговори. Зачаках. Телефонът продължаваше да звъни. Очевидно бе, че който и да беше, нямаше намерение да се откаже. Трийсет секунди по-късно Мърсър натисна копчето най-отгоре, за да изключи апарата. Звъненето прекъсна и той остави мобилния на бюрото при листовите и документите.

— Съпругата ми. — Затвори очи.

— Не искате ли да разговаряте с нея? — любопитствах аз.

— Няма да е точно в момента. След малко се прибирам.

Погледнах часовника си.

— Доста е късно, а тя не си е легнала. По-точно казано, рано е.

— Тревожи се за мен. Всички се тревожат за мен, така излиза.

Замислих се над думите му. Спомних си, че така и не отговорих на есемеса на нашите. Те също се безпокояха за мен, макар да нямаше нужда. Знаех отлично колко е дразнещо.

— Хората...

Почувствах се глупаво, защото той нямаше да приеме нещата по начина, по който на мен ми се искаше, не и в този момент.

— Хората просто са загрижени — довърших аз.

— Не, хората се притесняват. Ще ти кажа нещо. Аз самият се притеснявам понякога за себе си. Аз съм този, който трябва да се справя с тази работа. На другите това дори не им минава през ума. Минаха две години и трябва да се занимавам с нещо. Не мога вечно да си стоя вкъщи. И за това никой не се сеца. Ами... — Той погледна екрана. — Почти никой.

Понечих да отговоря, след това се възпрях. Почти никой, каза той. Думите ми се сториха странни и секунда по-късно ми хрумна необичайна мисъл.

Той е планирал цялата тази работа в продължение на две години.

Цели две години никой не бе чул за 50/50 убиеца, а беше минало точно толкова време, откакто Мърсър бе получил кризата. Той си мислеше, че има някаква връзка. Погледнах го, забелязах, че е затворил очи, и разбрах, че това е било в основата на подхода му към случая. Той си мислеше, че през двете години, в които не бе работил, убиецът не бе планирал следващия си удар. По-скоро бе чакал полицаия, който е поел разследването, да се възстанови, да се върне и отново да започнат надлъгването.

Възможно ли бе да е прав? По-рано днес може и да ми изглеждаше прекалено, но сега, докато бяхме само двамата, ми се стори, че има основание.

— Знам какво разправят всички — продължи Мърсър. — Още от сутринта ми е ясно. Стъпват на пръсти около мен. Мислят си, че всичко се върти около Андрю, че не мога да понеса напрежението, че съм на ръба, че просто ще... не знам. Ще рухна, нещо такова.

Отвори очи и ме погледна.

— Знаеш ли от какво имам нужда, Марк?

— Не, господине.

— Не от какво имам нужда, а какво ми се иска? Повече от всичко на този свят ми се иска да не се чувствам като скапан инвалид.

Не можех да откъсна очи от него.

— И вярва — добави той. — Имам нужда от вяра. Малко вяра. Преди две години, независимо дали хората бяха съгласни, или не, нямаше да ми се опълчат. Докато днес през целия ден усещам, че съм подложен на изпитание, че никой не ми вярва. Наистина ли си мислят, че щях да бъда тук, ако не бях убеден, че това ми е мястото?

— Не знам, господине.

— Малко вярва. — Той поклати глава. — Иска ми се екипът ми да ме подкрепяше, както едно време. Вместо това аз съм сам цял ден, а останалите са прекалено заети да се притесняват. А сега всичко приключи, нали така?

— Не знам.

— Да, приключихме.

Подпря лакти на бюрото и отпусна глава в длани.

— Радвам се.

И двамата мълчахме. Той не трепваше. Имах чувството, че дори не диша, бе толкова неподвижен. Искаше ми се да се извиня тихо и да се изнижа от стаята. Вместо това заговорих.

— Господине?

Отговор не последва.

В този момент компютърът пред мен изпиука веднъж, мониторът оживя и аз се обърнах към него. Екипът в гората чакаше. Включих ги, защото предположих, че е Пийт, може би дори Хънтър.

Не бе нито един от двамата. Гледах в очите полицай, когото не бях виждал досега. Човекът ми се стори нервен, погледът му непрекъснато се стрелкаше настрани от камерата, тъй като не бе сигурен дали връзката е осъществена.

— Детектив Нелсън — представих се аз.

Той ме зяпна и аз забелязах, че в очите му се крие нещо много по-силно от нервност. Нещо не бе наред.

— Господине, тук се случи нещо непредвидено.

— Какво?

— Не знам. Имаме само радиовръзка с офицерите в гората. Наредиха ми да се свържа с вас. Случило се е нещо.

С крайчеца на окото си забелязах, че Мърсър бавно вдига поглед към екрана.

— Полицай — повиших глас аз. — Моля ви, успокойте се. Разкажете ми онова, което знаете.

— Става дума за детектив Дуайър, господине. Бил е нападнат.

Мамка му.

— Дайте ми подробности.

Мърсър се изправи неестествено бързо, също като пияница, който е заспал в някой бар. Столът му се прекатури на пода и той започна трескаво да навлича палтото си. По лицето му се изписа непоколебима решителност.

Обърнах се отново към екрана.

— *Дайте ми подробности, полицай.*

— Наръган е с нож, господине. В гората.

— Да докарат кола — нареди Мърсър.

— Какво е състоянието му?

— Не знам — призна полицаят. — Групата с детектив Дуайър току-що се свързаха с мен по радиото. Наложило се е да повикат

хеликоптера да го вземе.

Усетих течението, когато Мърсър изфуча покрай мен.

— Казах ти да се обадиш да докарат скапаната кола — повтори той.

Втурна се навън и се провикна от коридора:

— Автомобилът да ме чака отпред.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Бих искал да благодаря на всички колеги от отдела за помощта и подкрепата, които ми оказаха, и докато работех, и докато бях в болнични. Най-много искам да благодаря на екипа си, който с годините ме научи на всичко, което всеки трябва да знае за човечността и загрижеността в нашата тежка работа. Всичко, което сме постигнали, се дължи почти напълно на вашия професионализъм и опит. Нямах да успея да напиша настоящата книга без вас.

Най-значителна помощ получих от един човек, който ми имаше пълно доверие и не се отделяше от мен — въпреки безкрайните предизвикателства — през всичките тези години. Ти ми прощаваше, ти разбираше грешките ми, ти ме научи на всичко, което трябва да знам за качествата, които споменах по-горе и които ми бяха необходими в истинския живот.

Най-основното е, че ти ми помагаш да забравя какъв съм, когато съм на работа, и да бъда истинският човек, скрит зад служебната маска. Затова тази книга е посветена на теб, Ейлийн, с цялата ми обич.

Откъс от „Следите
остават“ от Джон Мърсър

4 декември
2 часа и 25 минути до изгрева
04:55 часът

Една песен продължава средно четири минути.

Имаше и по-дълги, и по-къси, но четирите минути бе много добро ориентировъчно време. Това означаваше, поне на теория, че можеше да брой песните и така да следи колко време е минало. Петнайсет песни бяха приблизително един час.

Тя, разбира се, нямаше представа колко е часът, когато си сложи слушалките. Това бе основният проблем. Все пак щеше да има някакво занимание. Започна да брой.

Слушаше седемдесет и четвъртата, когато айподът изпиука, за да ѝ подсказе, че батерията е паднала. Обзе я паника. Бе достатъчно зле, че ръцете ѝ са стегнати с белезници в тъмното, че е кучешки студ и без да ѝ се налага да търпи тишината.

Машинката най-сетне издъхна в средата на деветдесет и втора песен. Изпиука още веднъж и замлъкна.

Ушите на Джоуди бучаха. Всеки път, когато си поемеше дъх, слузта в носа ѝ се дръпваше навътре, трупаше се някъде в гърлото ѝ, започваше да ѝ се гади, а ноздрите ѝ бяха изранени и изтръпнали.

Пресметни.

Вероятно са минали около шест часа, откакто мъжът отвори вратата — откогато знаеше, че я наблюдава и ѝ говори. Беше ѝ необходима цялата воля, за да не отвори очи, да не изпици или направи нещо. Нямаше да му покаже, че усеща присъствието му, нямаше дори да слуша какво ѝ говори. После, след като вратата се затвори, тя продължи да стиска очи. Част от ума ѝ подсказваше, че той е с нея, клекнал е пред нея, толкова близо, че спокойно може да я докосне. Просто чакаше.

Няколко минути по-късно, най-дългите няколко минути, които бе преживявала, тя се осмели да отвори едното си око — едва-едва — и се оказа, че е сама.

Оттогава бяха минали шест часа. Не знаеше дали ѝ се струва по-дълго или по-късо. Изтеклото време бе нещо като пауза, през която Джоуди се бе откъснала от живота, за да не ѝ се налага да приема случващото се. Това бе нейното време на сигурност.

Може и да бе глупаво, но тъй като времето течеше, а непознатият не се връщаше, тя си внуши, че музиката е талисман, който я е

обгърнал с невидим щит, също като магия.

Това бе откраднатото време. Ето че айподът замлъкна и сигурността отлетя.

Джоуди се размърда и усети камъните.

Шест часа. Значи приближаваше утрото. Навън, изглежда, просветляваше, но бе възможно и да си въобразява. А може би виждаше отблясъци от огъня. Съзираше светлината да се промъква през процепите на вратата, тънките лъчи се вмъкваха в малкото помещение и се протягаха към каменните стени.

Горната част на гърба я болеше от двете страни на гръбнака, все едно че някой я натискаше с палци близо до лопатките. Протегна крака. Струваше ѝ се, че ако мръдне, десният ще се схване и затова го премести внимателно. Първо опита да го пъхне под себе си, след това го изпружи напред, после отново — назад и напред, — докато усети, че се движи без болка.

Потри бедра, но почувства единствено тъп натиск; краката ѝ бяха студени и вдървени като извадени от фризер. Не усещаше нито горната част на ръцете си, нито разстоянието между палеца и показалеца. Разтри длани, доколкото бе възможно. Усещаше, че сякаш горят.

Навън ѝ се стори съвършено тихо.

Джоуди се опита да се изправи доколкото можеше. Светът се килна на една страна. Пред очите ѝ изплуваха звезди и рамото ѝ удари стената.

Запази равновесие.

Наложи си да диша бавно, след това започна да се придвижва отново напред — само няколко миниатюрни стъпки към вратата. Имаше малка надежда, че мъжът с маска на дявол я е оставил отключена и си е тръгнал. Може би като отвори вратата, пред нея ще се окаже снимачен екип. Приятелите ѝ и семейството ѝ щяха да изръкопляскат.

Побутна лекичко вратата; тя не помръдна. Малката надежда се стопи. Беше по-голяма, докато размишляваше, но това не променяше факта, че е заключена.

Продължавай да мислиш.

Пролуката по края на вратата. Нервно приклепна и притисна око към дупчицата. Очакваше всеки момент някой от другата страна да пъхне игла.

Все още бе нощ.

Мъжът не си беше отишъл. Лежеше край огъня, на около десет метра от склада. Огромният куп дърва бе намалял и земята под ламарината бе покрита с черна и бяла пепел. Наоколо се виждаха само прах и развалини, а в центъра се издигаше малка купчина овъглени цепеници. Похитителят лежеше близо до нея, изтегнал се на нещо като одеяло, обърнат с гръб към нея. Краката му бяха леко свити.

Дали спеше?

Май наистина спеше.

Тя огледа всички подробности, които успя да види. Снегът бе спрял. Забеляза стъпките по земята. Бяха в посоката, от която го видя да идва, когато се приближи към огъня, за да нагрее нещо подобно на отвертка. Сигурно Скот беше наблизил.

Ако не Скот, то поне тялото му.

Бъди силна.

Как можеше да бъде силна? Беше заключена, оставена на благоволение на психопат, който бе измъчвал приятеля ѝ, а сега спеше най-спокойно пред огъня. Как бе възможно да направи подобно нещо? Да не би да се бе изтощил от онова, което причини на Скот? Джоуди не можеше да го понесе. Отдръпна се от вратата и седна върху купчината камъни, където бе прекарала цялата нощ.

Бъди силна.

Не, отвърна тя на гласа. Всичко бе свършило. Не можеше да събори вратата. Дори да успееше, той щеше да се събуди, да нагрее отвертката или каквото там държеше и да се заеме с нея. Всъщност, каквото и да се случеше, рано или късно той щеше да се събуди.

Мисли, все още не е дошъл краят.

Джоуди се втренчи във вратата обзета от пълно отчаяние и загледа как светлината трепка по ръбовете ѝ. Запита се как така краят още не е настъпил. Какво можеше да направи, за да предотврати онова, което предстоеше да се случи?

На този въпрос гласът нямаше отговор.

4 декември
2 часа и 20 минути до изгрева
05:00 часът

МАРК

Полицаят, който ми се обади от гората, се казваше Бейтс. Беше много млад, изглеждаше уморен, почти замръзнал и обзет от паника. Затова се опитах да запазя спокойствие, поне доколкото бе възможно, и се постарях да го уверя, че всичко ще се оправи. Задачата му бе да разбере какво точно се е случило и да ме държи в течение. Когато му наредих какво да прави, той кимна, ала не помръдна.

— Върви веднага.

Този път не кимна, но поне хукна, за да разбере дали има някакви новини.

Станах от стола и закрачих. Цялата работа се превръщаше в неповторим кошмар. Преди да пристигне новината за Пийт, Мърсър го бе загазил, но поне се канеше да си върви у дома. Сега всичко излезе от релсите. Нямах съмнение, че се е отправил към гората. Един господ знаеше какво си въобразяваше, че ще постигне. Най-вероятно изобщо не мислеше. Още един член от екипа му бе ранен, може би дори убит, така че страхът и чувството за вина го тласкаха натам.

Притеснявах се много за Пийт, чувствах се изолиран и напълно безсилен тук в болницата. В този момент ми хрумна, че съм в болница и мога да направя нещо. Втурнах се навън, хукнах към рецепцията и им съобщих, че един от детективите ни е ранен, може би сериозно, и че го карат насам. Когато се върнах в гардеробната, Бейтс бе отново на линия.

— Току-що го изтеглиха, господине — събщи той. — Вече се вдигнаха и го карат към болницата.

— Тук го очакват. Наясно ли сме вече какво точно се е случило? Какви са раните?

— Наръган е три или четири пъти. В рамото и ръката.

Господи.

— Хванали ли са човека, който го е нападнал?

— Да, господине, някакъв скитник, който живее в гората. Май колегите са нахлули в лагера му и той се е разбеснял.

— Млад или стар?

— Стар, доколкото разбрах.

Щом е стар, значи не е нито Фармър, нито Риърдън или както там е решил да се нарича. Добре поне че бяха изтеглили Пийт. Наръган в рамото и ръката — нищо чудно, че Бейтс изглеждаше толкова уплашен. Господи. На каквото и напрежение да е бил подложен детективът, след като го докараха в болницата на сигурно място, щеше лесно да забрави опасността в гората.

— Вие бяхте ли там тази вечер? — попитах аз. — В гората.

— Не, господине. Радвам се, че ме оставиха да следя комуникациите. За нищо на света не влизам.

Тъкмо се канех да го успокоя, че вече няма да има тази възможност след обрата в разследването, но си спомних за Мърсър.

— Хънтър пристигна ли?

— Не, господине.

— Изчакайте за момент.

Включих картата на гората на съседния монитор. Все още се получаваха нови данни. Жълти кръгове отбелязваха местата, където се бяха скупчили екипите по претърсването.

Екранът мигна веднъж и всички се отдръпнаха към пътя.

По-рано Пийт бе изказал съмнение за подхода при претърсването, което сега вече беше оправдано. Нито един от екипите не бе стигнал достатъчно далече, преди да ги отзоват. На екрана не се забелязваха трудностите, не бе като да си насред гората, в студа и снега, но бе ясно, че на колегите не им е никак лесно. Още от самото начало се знаеше, че задачата им е непосилна.

Значи си мислиш, че е там, така ли? Стои си кротко и ни чака.

Когато Пийт го каза, ми се стори абсурдно. Защо 50/50 убиецът ще иска да бъде заловен? Непрекъснато си мислех, че той много добре е знаел колко трудно ще бъде. Ако дяволът наистина ни е чакал, значи акцията не е била чак толкова глупава. Не е ли предвидил, че теренът ще ни затрудни? Очаквал ли е, че ще изгубим ценно време — дори хора, — когато се натъкнем на клошари, както Пийт.

Разтърках лице.

Риърдън спокойно е могъл да задържи Скот и Джоуди в апартамента им. А също и да ги заведе където поиска. Защо бе избрал гората?

Имаше някаква причина да промени метода си на действие — да ги завлече в гората, да ни позволи да открием как изглежда, да разберем истинското му име. Беше се разкрил пред нас, а след това бе започнал играта на едно от най-невероятните места, които човек би си представил. Онова, което ни бе подал като информация, стигаше да успеем да го пипнем. Лошото бе, че нямаше да го открием преди изгрева.

Екранът трепна отново и жълтите точки се приближиха към пътя.

Дори сега е особено предпазлив... променило се е онова, за което внимава.

Пази се да не го открием преди изгрева. Иска да види дали ще успеем да го намерим преди съмване и така да спасим живота на Джоуди Макнийс.

Одеве идеята ми се струваше невероятна, но ако имаше друга причина, *защо бе избрал гората?* Защо бе пуснал Скот? Усетих как сърцето ми се свива. Нещо не беше наред.

— Връщам се след минутка.

— Добре, господине...

Нямах желание да разговарям повече с полицай Бейтс. Смалих прозореца, оставих връзката отворена, поех си дълбоко въздух и се опитах да се стегна.

Не можех да направя абсолютно нищо. Не спирах да си го повтарям. Нещата бяха извън контрола ми.

Трябваше да седна и да подготвя доклад за Хънтър — да обобща фактите от деня, — вместо това не можех да откъсна очи от картата. Екранът отново трепна и всички се изместиха малко по-далече от нея. От Джоуди. И от Риърдън.

Ще я открием.

Умората ме напусна. Сърцето ми биеше до пръсване. Случваше се, когато мислех за Лиз и събитията през онзи ден. Усецах тежест и свиване, както когато подреждах фактите, отвеждащи ме до неизбежното — нейната загуба, липсата ѝ.

С Джоуди всичко ще бъде наред.

Обещавам.

Протегнах се към бюрото. Взех снимката на Джоуди, която бях извадил от портфейла на Скот.

Тя ми напомни някои неща. Снимаме се единствено за да запечатаме на лента щастливи моменти. Те сами по себе си не ни казват нищо. Скот е носил тази снимка, без да знае, че Джоуди има тайна връзка с друг. Запитах се какви ли тайни се крият зад фотографията, направена в сватбения ден на семейство Роузнийл. Интересно, какво ли е криела Лиз от мен?

Докато стисках снимката на Джоуди, се замислих за Лиз. В стола Грег правилно бе предположил, че си нямам момиче, което да се премести в другия край на страната заедно с мен. Това съвсем не бе така. Истината е, че Лиз не се отделяше от мен нито за минута, нещо обичайно за последните шест месеца. През деня изникваше пред мен под една или друга форма. След първия ми разговор със Скот бях притеснен, че му съчувствам прекалено много. Едва сега осъзнавах, че това е било неизбежно.

Затворих очи.

Пред погледа ми се появи образът на Даниел Роузнийл с израненото, покрито със синини лице, докато разказваше на пресекулки случилото му се. Най-ужасните моменти се опитваха да изплуват от мъглата, забулила спомените му. След като изгледах записа, си казах, че не го виня, защото не иска да си спомни. Мислех си колко често казваме на даден човек, че не можем да живеем без него, че сме готови да умрем за него, че ще направим всичко за партньора си. Много рядко се налагаше да докажем тези думи. Не можех да виня нито една от жертвите на 50/50 убиеца, че са си позволили да забравят преживяното.

Отворих очи и отново погледнах снимката на Джоуди.

Между Скот и Даниел имаше една основна разлика. Същата го отличаваше и от мен.

Ръката ми потрепна, сякаш притежаваше собствена воля.

Скот не бе изгубил приятелката си. Все още не.

Единственото, което Мърсър искаше, бе малко вяра; разбрах прекалено късно, че в мен има вяра. *Джоуди е жива в гората.* Паниката започна да ме задушаваше. Екранът мигна и жълтите кръгчета затрепкаха почти до пътя. Едва дишах.

Този път оставих ръката си да се протегне накъдето желае. Пръстите ми стиснаха ръба на бюрото, изтласках стола назад и се изправих бързо. Може и да ме чакат неприятности, но нямах

намерение да мисля за тях сега. Нямах да стоя бездееен. Не и втори път.

Може и да не бе прекалено късно.

За пръв път този ден знаех какво точно да направя.

4 декември
2 часа и 15 минути до изгрева
05:05 часът

СКОТ

— Ти не си тук — заяви Скот. — Знам какъв си и откъде си. Ти никога не си бил тук.

В съня се бе пренесъл отново в хола, настанил се бе на канапето, чувстваше се удобно и приятно. На отсрещната стена имаше часовник, чието място не бе тук. Стрелката отмерваше минутите, но вървеше прекалено бързо. Виждаше я как се движи.

Шест часът.

Една минута след шест.

Две минути.

Мъжът с маската на дявол — той бе просто човек, човек с маска — бе клекнал пред Скот, подпрял лакти на коленете му. Никога не е бил с него в апартамента. Непознатият бе спомен от друго място, от каменната сграда, където го бе наранил толкова жестоко. Ноцта изтичаше, а маскираният бе успял да се намести във всяка мисъл и спомен на Скот.

Шест и пет.

Тежестта върху краката му се стори позната, както и онова, което мъжът казваше. Сънят пропускаше спомените от каменната постройка през филтър и го обгръщаше в съвсем тънък плащ.

— Не съм ли тук? — попита непознатият, след това се огледа — първо наляво, после надясно, — а после впи очи в него. — А къде сме?

— В моя хол.

— У вас ли?

— Да.

— Където живеете с Джоуди ли?

Скот не отговори, защото едва сега се сети — къде беше Джоуди? Беше станало шест и двацет. Вече трябваше да се е върнала от работа. Обърна глава надясно и забеляза, че прозорецът на хола е отворен и пердето леко се поклаща. След секунда усети докосването на студен бриз и целият се разтрепери.

В момента Джоуди я нямаше и той си каза, че не трябва да мисли за това. Просто бе в друга стая на апартамента.

— Всичко е наред. — Мъжът бе забелязал объркването му. — Тя е в съседната стая, нали?

Скот се замисли, след което кимна бавно. Точно така, Джоуди бе отишла да си полегне. Върна се от работа толкова тъжна, че той веднага я попита какво не е наред. Нищо, отвърна тя, остави ръчната си чанта на един стол и се отпусна тежко до него. Опита се да я накара да проговори. Неприятности в службата ли? Искате ли да му разкаже? Нямаше желание. Двамата останаха седнали и мълчаливи.

— Заспала е — обясни той.

Мъжът с маската наклони глава.

— Скарали сте се.

— Не сме.

— Спречкали сте се, но все още не го знаеш.

Скот поклати глава, ала в следващия миг усети, че не е съвсем сигурен. Може пък непознатият да бе прав. Помнеше единствено, че си седяха и той нито знаеше какво да направи, нито какво да каже. Вероятно бе толкова разочарован и безсилен, че вместо да каже каквото трябва, щеше да изтърси някоя глупост.

Често се случваше така, но тя бе толкова нещастна! Освен това Скот се измъчваше, че не може да промени нищо. Настроенията ѝ семеняха независимо как постъпваше той. Беше се прибрала потисната и той се почувства объркан. На следващия ден се получи същото, на следващия — отново.

— Всичко е наред — увери го мъжът. — Случва се.

— Не е така.

Пердето потрепна отново. Натискът върху коленете на Скот стана по-силен, когато мъжът се приведе тайнствено напред.

— Защо тогава е там? — попита той.

— Денят ѝ е бил тежък.

— Нещастна е. Знаеш ли защо?

Скот поклати глава. Как му се искаше да знае. Ако бе наясно, можеше да направи нещо, за да промени отношенията им и да я развесели отново. Бе готов на всичко, само ако знаеше как да помогне.

— Искате ли да ти кажа? — подхвърли мъжът.

— Да.

— Помниш ли, когато говори с нея за гадняра Кевин Симпсън в мърлявия хотел?

— Да.

— Едва се справи с болката. Сега вече ти мина, нали?

Той кимна бавно.

След онзи случай смяташе, че няма да има дори една-единствена минута, в която да не мисли за изневярата ѝ, камо ли ден или седмица. Сега почти не се сецаше.

— Мислиш ли, че и на нея ѝ е минало? — попита мъжът.

Скот го наблюдаваше, без да отговаря.

— През всичкото време те разкъсваше болка. Сега вече е отшумяла. Същото е и при нея. Тогава тя се усещаше толкова виновна, че бе готова да се откаже от всичко, за което се бе трудила, единствено за да запази връзката си с теб. Понеже чувството, че е сгрешила, вече си е отишло, тя съжалява за това решение.

Скот поклати глава.

— Не е вярно.

Мъжът продължи:

— Независимо дали ти харесва, или не, тя вече не изпитва старата вина. Не се мрази заради постъпката. Всичко е останало в миналото. Само че е направила *избор*. Отказала се е от нещо заради теб и ѝ се налага да живее с избора си всеки ден.

— Не е така.

— Напротив, точно така е — закима мъжът. — Върши работа, която ненавижда, след това се прибира при теб и тъпите ти картини. Чувството ѝ за вина вече го няма, останала е само загубата. Заради това те мрази.

— Изборът си беше неин. Не съм я карал насила.

— Тя не те обича, Скот. Тази жена не заслужава любовта ти.

Той отново се разплака.

— Още ме обича.

— Според мен тя мисли по-трезво от теб.

Скот сведе поглед и видя, че мъжът стиска нещо в ръка. Този път не бе нажежена отвертка, нито пък нож. Бе най-обикновен лист хартия. Кой знае защо, листът му се стори по-ужасяващ и той притисна гръб в облегалката на канапето.

Светът се замъгли; стаята стана по-тъмна и студена. Разтрепери се още по-силно. Мъжът пред него заприлича на черна сянка в

сумрака. Единствено червената маска бе озарена от светлина, бликаща незнаяно откъде.

Дяволът остави листа до ръката на Скот и лекичко го помръдна. *Взemi го.* В първия момент той не посегна. Студът в стаята го бе направил непохватен и пръстите на ръцете му изглеждаха разкривени и немощни. Мъжът му подаде листа в другата ръка и той го сграбчи, макар да не искаше.

Скот обърна лице към тавана и се помоли на Господ да сложи край на това мъчение, ала всичко над него бе потънало в мрак.

— Мислиш си, че е имала тежък ден в службата — продължи непознатият. — Не е това.

— *Напротив.* — Той хлипаше. — Това е.

— Прочети го — настоя мъжът. — Взemi.

Дяволът вдигна фенерчето от пода, включи го и го задържа близо до ухото на Скот. Кръглият лъч падна върху страницата, също като петно от кафе. Около него се оформиха бежови и кафяви кръгове. Непознатият наклони фенера и кръгът се превърна в елипса.

— Чети.

Скот затвори очи и поклати глава. Незнаяно защо думите започнаха сами да изпъкват.

Струва ми се, че искам да те видя. Чувствам се гузна, защото се налага да лъжа Скот, но си мисля, че срещата ни ще ми се отрази добре. Всъщност не знам.

Как бе възможно да се случи подобно нещо? Едва задал си този въпрос, осъзна, че сънува. Нямаше значение какво прави, нито пък колко силно стиска очи. Думите на страницата вече бяха прочетени.

Можеш ли утре да си вземеш почивен ден? Сигурна съм, че шестнайсетте ти подчинени ще удържат успешно форта!

Отвори очи. Точно така, Джоуди и Кевин. Сега вече си спомняше.

Ще се обадя, че съм болна, и ще намина към вас.
Става ли?

Мъжът надникна към листа.

— Пак се е чукала с Кевин Симпсън.

— Не ти вярвам.

Той насочи светлината право в лицето на Скот, след това върна лъча към страницата. Нарочно го насочи натам. Скот забеляза, че от обратната страна на листа имаше още нещо. Някакъв наклонен шрифт. Не, беше написано на ръка. Изглежда, не трябваше да го вижда.

— Разбра ли сега колко те обича? — не спираше мъжът. — Ти я търпиш, страдаш заради нея, тревожиш се, а тя се врътва и отива да изчука друг.

Скот не внимаваше какво му говори непознатият. Опитваше се да прочете какво е написано на гърба на страницата. Всичко бе наопаки, но той успя да мерне по някоя и друга дума.

Мъжът, изглежда, забеляза и дръпна фенера.

— Връзката ви е едно нищо — заяви той.

— Не е вярно.

— Тя те маме. Много си глупав, ако си въобразяваш, че я обичаш.

— Тя щеше да ми каже!

Скот хлипаше неудържимо. Не можеше да повярва.

— Щеше да ми каже.

Мъжът с дяволската маска ненадейно изчезна.

Скот се огледа.

Холът отново бе станал по-светъл. Часовника го нямаше. Всичко си бе както обикновено. Само тишината беше потискаща. Сякаш нещо бе изчезнало и бе отнесло звуците със себе си, ала скоро щеше да се върне по-шумно и по-настървено от преди.

Вън.

За момент усети, че му е направена магия. Ръцете му не можеха да се движат; краката отказваха. Когато най-сетне се изправи и се

запрепва към коридора, умът му отново възобнови контрола над тялото. Всичко бе свършило. Краят бе настъпил. Нямаше никакъв мъж. Вече не съществуваше. Нямаше нито нажежена отвертка, нито чук, нито нож. Той бе в безопасност, у дома, при Джоуди.

Спалнята. Скот се облегна се на касата на вратата и погледна към нея. Тя лежеше обърната към него в далечния край на леглото. Краката ѝ бяха свити, гърдите ѝ леко се надигаха и отпускаха, докато спеше. *Трябваше да ми каже.* Светлината от коридора падаше на пода и отиваше чак до ъгъла на леглото, без да докосва Джоуди. В стаята бе толкова тихо и спокойно, че той усети как в гърлото му се надига буца. Кой знае защо, Скот разбираше, че не може да я достигне, макар тя да бе пред очите му. Беше се откъснала от него.

— Обичам те — промълви той.

Отговор не последва, тя продължаваше да диша равномерно. Пристъпи към нея. Леглото изскърца под тежестта му. Той се плъзна, за да се нагласи до нея, и притисна гърди към гърба ѝ. Джоуди не се събуди.

— Каквото и да си направила — зашепна той, — пак ще те обичам.

Тя бе сънена, когато посегна и стисна ръката му.

4 декември
2 часа и 10 минути до изгрева
05:10 часът

МАРК

Всичко бе много по-ясно. Точната цел пред мен бе заличила почти цялото напрежение и бе прогонила нервността ми, натрупана през целия ден. Всяка крачка по коридорите на болницата ми изглеждаше по-лесна от преди. Вече се мяркаха по-малко хора и бе значително по-спокойно. Вероятно защото този път минах по средата на коридора и не се качих в асансьора. Хората можеха да ме заобикалят. Все пак всички бяхме тук почти по еднакви причини.

Когато стигнах до стаята на Скот, кимнах на охраната и влязох. Затворих вратата след себе си. Той спеше, макар и не толкова спокойно, колкото преди. Беше отпуснат на една страна, а лицето му — сгърчено и нещастно.

Сънуваше. Вероятно кошмар.

Приближих се и го докоснах по рамото.

— Как...

Дръпна се рязко, уплашен и объркан. Задържах ръка на рамото му за секунда и го погледнах приветливо, за да му дам кураж или поне така си мислех.

— Всичко е наред, Скот. Аз съм.

Отстъпих от леглото и се отпуснах на стола. Той дишаше тежко. След малко се обърна по гръб и си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Най-сетне, с доста усилие, се надигна, за да седне.

— Кошмар ли сънуваше? — попитах аз.

Не обърна никакво внимание на въпроса ми.

— Открихте ли я?

— Не сме.

Умишлено избягвах лъжите, които бях изрекъл преди. В момента и дума не можеше да става за *все още*.

— Срещаме известни трудности — признах аз.

— Трудности.

— Районът е проблемен за претърсване. Трябва да се покрие огромна територия. А и времето е лошо, тъмно е и това създава допълнителни препятствия.

Той веднага стана нервен. Продължих да говоря.

— Затова ни трябва помощта ти. Налага се да ни разкажеш още нещо, да си спомниш още...

— Нали ви казах всичко, което си спомних?

— Знам. — *Бъди търпелив с него.* — Справи се отлично. Все пак се налага да продължим още малко.

Скот поклати глава. Гледах го, без да реагирам. В последния ни разговор обсъждахме играта, която бе започнал убиецът и той ме бе попитал: *това означава ли, че съм изоставил Джоуди?* Не можех да му дам категоричен отговор, но дълбоко в себе си Скот знаеше истината. Освен това бе имал два часа, през които да мисли над този въпрос. Умът му подсказваше да загърби случилото се, а ето че аз се бях върнал и го карах отново да погледне назад.

— Ако не открием Джоуди в най-скоро време — обясних аз, — едва ли ще я намерим.

— Само че аз не знам. Просто не помня.

Говорех състрадателно, но в неговия глас прозвуча раздражение.

— Какво друго ти каза мъжът?

— Не знам.

Не откъсвах очи от него, за да разбере, че няма да го оставя да се измъкне толкова лесно. По изражението му личеше, че ще си спомни още нещо. Дори да не успееше, налагаше се поне да опита.

Напрежението, породено от мълчанието, нарастваше, но аз нямах намерение да отстъпя. Накрая той заговори.

— Знам само, че говорехме за Джоуди.

— Не е само това, Скот, помисли...

Той се разплака.

— *Не знам.*

Инстинктът ми подсказваше да се отдръпна за кратко, но нямаше да постигнем много. Продължавах да го наблюдавам — със същото неумолимо изражение, както досега, — след това се отпуснах назад на стола. Опитах да си придам известна състрадателност, да проявя малко повече разбиране.

— Знам какво си мислиш — рекох аз. — Знам от какво се страхуваш.

Той поклати глава и извърна поглед.

— Страхуваш се, че си я оставил да умре — продължих аз, — и си казваш, че никога няма да си простиш, а също и че хората ще те съдят за постъпката ти. Разбирам повече, отколкото си мислиш. Скот, погледни през прозореца. Утрото още не е настъпило.

Наведох се напред.

— Тя е все още жива. Каквото и да си мислиш, че си сторил, не е късно нещата да се обърнат. Тъкмо затова ти завиждам.

Той подсмръкна и отново поклати глава.

— Вие не разбирате.

— За какво говорехте с мъжа?

Той мълчеше. Целият трепереше.

Въздъгнах. Нямах представа какво да кажа оттук нататък, за да променя нещо, но ми оставаше една-единствена възможност.

Съпричастност.

— Изслушай ме. — Погледнах часовника си. — Няма да отнеме много време, освен това разполагаме с няколко минути. Искам да ти разкажа нещо.

Бяхме на почивка, на къмпинг край брега. Влязохме да поплуваме. По-точно се плискахме, но без да усетим, сме се отдалечили навътре, без да разберем, че течението е толкова силно. Започнахме да викаме за помощ, но на брега нямаше жив човек. Затова трябваше да доплуваме обратно. Накратко, аз стигнах до брега, тя не успя. Никой не можеше да направи нищо.

Същото бях разказал на колегите от екипа в стола. По особен начин, това бе моята версия за снимката на Джоуди, която Скот държеше в портфейла си. Тя представляваше кадър от събитие, станало в моя живот. То бе непрекъснато в мислите ми и бях готов да го споделя с хората. Също като паспортната снимка, бе незначителна част от цялата история. Истината си оставаше между редовете. Там бяха скрити неизказаните неща.

Бяхме на почивка, на къмпинг край брега.

Спомените ми от онази вечер бяха разкъсани, сякаш последвалият инцидент се бе протегнал и замахнал с тежък чук върху времето преди него. Оставил ми бе само отделни нишки, за които да се хвана. Опънатите въжета на палатките — сецам се как ги прокарах

през стегнатите халки, как ги наместих, как палатката се оформи. Лиз размахваше ръце, за да пропъди комарите, докато забивахме колчетата в отъпканата песъчлива почва. Долнището на банския ѝ се бе набрало отзад.

Влязохме да поплуваме. По-точно се плискахме, но без да усетим, сме се отдалечили навътре, без да разберем, че течението е толкова силно.

Аз пръв забелязах проблема. Не бях добър плувец, а и никога не бях влизал сред толкова високи вълни. Затова от време на време докосвах дъното с пръстите на краката. По едно време опитах да опра дъното и потънах. Когато изплувах, бях разтреперан и се разкашлях.

Обзе ме паника.

Всичко е наред, успокой ме Лиз, просто ще доплуваме до брега.

Само че аз потъвах и без да искам, я ритнах в корема. Все още помня усещането — меко и твърдо едновременно. Тя ми нареди: успокой се, но аз не я слушах. Единственият ми стремеж бе да се добера до брега. Инстинктите ми ме тласкаха напред и настояваха да се спася, без да мисля за никого и нищо.

Плувай, мислех си аз. Плувай с всички сили.

Забелязах колко е бурно морето далече от брега — имаше вълни, а около краката и гърдите ми се завихряше течение. Плувах с огромно усилие и ми се стори, че е минало безкрайно дълго време, преди да спра и забележа, че съм се отдалечил още повече от плажа.

Лиз също плуваше, бяхме съвсем близо един до друг. Погледнах я и забелязах собствената си паника, отразена на лицето ѝ. Това бе преломната точка — никога досега не я бях виждал уплашена. Обикновено тя бе напълно спокойна и умееше да се владее.

Викай, нареди тя.

Започнахме да викаме за помощ, но на брега нямаше жив човек.

Никога през живота си не бях крещял за помощ и тази работа ми се стори глупава и безсмислена. При все това не спирах да викам с всички сили, наистина не спирах. Над шума на вълните чувах и нейния глас.

Виках и плувах, докато една вълна не ме блъсна в гръб и не ме заля. Дробовете ми се напълниха с вода, а когато най-сетне изплувах, започнах да кашлям и да се задушavam. Очите ми смъдяха. Светът около мен се превърна в неясно размазано изображение. Лиз бе

останала далеч зад мен и приличаше на мъгливо петно. Обливаха я прииждащи черни вълни. Опитвах се да ми я отнемат.

Налага се да плуваме.

Пробвах отново, замахвах с всички сили, бях сляп, само на моменти виждах небесната синева. Бях обзет от прекалено силна паника, за да се контролирам, а морето ме теглеше надолу. Съзнавах, че ще умра. Никога преди не ме бе завладявал такъв първичен страх. Борех се с вълните, налягах ръце толкова силно, че мускулите ми започнаха да се схващат. Не мислех за абсолютно нищо: бях най-обикновено животно, което усещаше как смъртта настъпва към него и се бори отчаяно, за да избяга. Дори не се сецах за Лиз. В този момент мислех единствено за себе си.

Накратко, аз стигнах до брега, тя не успя.

Отне ми минута — дали имаше и минута, — докато стъпя на брега. Бях само по бански, но ми се струваше, че съм плувал облечен. Ръцете и краката ми тежаха от умора. Отпуснах се на колене на пясъка, след това се подпрях и на лакти. Кашлях и плюех вода, след това се опитвах да си поема дъх. Когато задишах нормално, се насилих да се изправя и се обърнах да погледна морето. Започнах да я викам.

Никой не можеше да направи нищо.

Ами погребението! Приятели, колеги; моите родители, нейните родители. Морето така и не изхвърли тялото на Лиз. Насъбралите се опечалени се бяха подредили около късче земя, което никога нямаше да може да се нарече истински гроб. Шалът на майка ѝ потрепваше при всеки порив на вятъра. Тя ми каза:

— Не си могъл да направиш нищо, Марк.

При тези думи аз се разплаках, но все пак ги запомних и приех. Това единствено изречение се бе свило в сърцето на снимката, която показвах на хората. Същото бе и със снимката на Джоуди — който я видеше, щеше да се усмихне и да каже нещо любезно, да направи комплимент. Хората щяха да кимат състрадателно също както когато разказвах за Лиз. Никой не можеше да направи нищо, тъкмо това бе тъжното. Никой нямаше да рови, за да открие истината, скрита под повърхността.

Не можех да подам снимката на Скот просто така. Ако исках да разбера тайните му, трябваше да съм готов да покажа своята.

— Стоях на брега — обяснявах аз. — Търсех я е поглед. Не спирах да крещя името ѝ. И ето че я видях.

Беше във водата, може би на петдесет метра от брега. По някаква случайност бях успял да избягам от течението, докато Лиз почти не бе напреднала.

— Крещеше нещо, което не успях да чуя. Може би просто викаше.

Виждах я. Виждах я ясно. Виждах ужаса, паниката и болката, изписали се по лицето ѝ.

Най-сетне Скот се бе обърнал към мен. Беше спрял да плаче, макар и част от лицето му — онази, която се виждаше — да бе зачервена, подпухнала и лъщяща на светлината. Не бях толкова наивен, та да си въобразя, че като споделя миналото си с него, ще отрицая спомените му. Но поне го бях накарал да ме погледне. Слушаше ме внимателно. Бях привлякъл вниманието му и щях да се опитам да го задържа, докато мога.

— Влязох отново във водата — продължих аз. — Само до коленете. Махах ѝ, крещях, че *всичко ще бъде наред*, че трябва да продължи да плува. Само че морето бе много бурно. В един момент бе пред очите ми, в следващия — изчезна.

Спомням си последния път, когато я видях. Приличаше на буква У, която се подаваше над вълните. След това пред погледа ми останаха единствено вълните, но аз продължих да крещя *всичко ще бъде наред* към нищото.

— Не се ли върнахте? — попита Скот.

— Исках да се върна — отвърнах аз. — Понечих да го направя. Само че не посмях. Бях прекалено уплашен, за да вляза отново във водата. И така, годеницата ми се удави.

Скот ме наблюдаваше шокиран. Чувах тихото му дишане.

Усмихнах се с известно усилие.

— Дълбоко в себе си знам, че не можех да направя абсолютно нищо. Ако се бях върнал във водата, тогава и аз щях да се удавя. Тя бе по-опитна плувкиня от мен. Независимо от това и до ден-днешен продължавам да се обвинявам заради онова, което не направих. Можех поне да опитам да я спася, но не го сторих, защото се страхувах да не се удавя аз. Разбираш ли ме?

Той кимна бавно.

— В известен смисъл това е играта — обяснявах аз. — Това е същността на всичко онова, което убиецът извършва. Натрупва нещата, за да задуши жертвата и тя да не може да се справи. Накрая ѝ остава единствено възможността да се оттегли. Всеки би постъпил по същия начин. Само че не мога да си представя какви мисли са се въртели в главата на Лиз, когато е умирала. Дори не искам да знам.

В този момент Скот ми се стори толкова отчаян, толкова безпомощен, че ми се прииска да си взема думите обратно. Вече бяхме нагазили в дълбокото и щеше да е по-трудно да се оттегля, отколкото да премина от другата страна.

— Изоставих я — призна той.

Кимнах.

— Сигурно. В момента си в същото положение, в което бях и аз на онзи плаж. Приятелката ти е още жива, Скот.

Да сравниш собствените си изживявания с тези на човека отсреща — едно от основните правила по време на разпит. Този път искрено вярвах в правотата му.

— В случая ти си по-добре от мен. По свой начин все още имаш възможност да се върнеш и да я спасиш. Ако не го направиш, ще трябва да живееш с мисълта за бездействието си и всички ще проявят разбиране. Моля те, не допускай моята грешка. Няма да можеш да живееш със себе си. Разбираш ли какво ти казвам?

Гласът му бе едва доловим, когато прошепна:

— Изоставих я.

Наведох се напред и стиснах ръце. Ако успеех да разбера нещо, то щеше да е в този момент.

— Какво си спомняш?

Въпросът увисна за момент и единственият звук в стаята бе тихото пиукане на монитора отстрани, който следеше пулса на Скот. Ударите бяха спокойни и равномерни.

— Той ми показва нещо. Един лист.

— В гората ли? Били сте в стара каменна сграда и той е разговарял с теб дълго. Тогава ли ти показва листа?

— Мисля, че да.

— Ти прочете ли го?

— Не исках да го чета, но той ме накара.

— Какво имаше на него?

— Беше имейл. — Той си пое дълбоко дъх. — Тя е имала връзка с Кевин Симпсън. Бившия ѝ бизнес партньор.

— Добре.

Той поклати глава.

— Знаете за това, нали?

— Не. Знаехме само, че е прекарала известно време в къщата на Симпсън. Не исках да ти го казвам преди. Мъжът, който ви е отвлякъл, е сторил същото и с Кевин Симпсън. Бил е убит вчера сутринта.

— Радвам се.

Не отговорих.

Скот мълчеше. Лицето му стана безизразно, но не успя да задържи това изражение и то се промени. Гняв ли бе това? Може би мъка или самосъжаление? Така и не успях да разбера.

Не спирай.

— Значи ти е показал имейла — настоях аз. — Какво стана след това?

— Казах му, че се предавам — спомняше си той. — Просто го казах. Предавам се. Повтарях го отново и отново, за да разбере и да престане да ме наранява.

Кимнах.

— После?

— Той... пусна ме. — Скот подсмръкна. — Господи, просто ме остави да си вървя. Бях свободен. Изоставих я.

Горях от нетърпение да го подтикна да ми разкаже още, но се усилих да запазя спокойствие.

— Развърза ли те? Как разбра накъде да тръгнеш?

— Не. — Скот се намръщи. — Повървя с мен известно време. Струва ми се, няколко минути. Прекосихме някаква река, след това пресякохме една пътека. Не спря да ми говори. Обясняваше ми, че ще се погрижи за всичко, че съм взел правилното решение. Дори ми каза, че ако искам, мога да се върна. Тогава спряхме и той ме насочи към дърветата. Каза ми в каква посока да поема.

Прекосихме някаква река, след това пресякохме една пътека.

Единственото ми желание бе да се втурна надолу с всички сили. Екипите се бяха насочили в грешна посока. Реката бе на север в

горната част на „п“-то. А лагерът на убиеца бе на няколко минути оттам.

Той ме погледна, без да крие отчаянието си.

— И аз... избягах.

Усмигнах му се немощно, след това пристъпих към него и поставих ръка на рамото му.

— Благодаря ти — въздъхнах аз. — Направи всичко, което беше по силите ти. Следващия път, когато се кача тук, ще бъде, за да ти кажа, че сме открили Джоуди и сме пипнали мъжа, който ти е причинил цялата тази болка.

Той отново се разплака. Но поне кимна.

Стиснах го отново за рамото, след това станах и прекрачих към вратата. Отворих я и се обърнах назад. От коридора нахлу светлина, но не стигна до леглото.

— Полицай.

В този момент ми се стори напълно спокоен, въпреки че плачеше.

— Каквото и да се случи... благодаря ви.

— Скоро ще се върна, Скот.

Излязох в коридора и затворих тихо вратата. В следващия миг хукнах.

4 декември
1 час и 50 минути до изгрева
05:30 часът

ЕЙЛИЙН

Пробва да се свърже с Джон още веднъж.

Пръстът ѝ трепереше, докато натискаше бутона за пренабиране, цялата ѝ ръка се тресеше, когато поднасяше слушалката към ухото си. *Още веднъж, за последен път.* Той си бе изключил телефона и Ейлийн се опитваше да се свърже с него отново и отново, убедена, че следващия път ще вдигне. Връзка обаче нямаше.

Запокити слушалката към другия край на кабинета. Тя се блъсна в стената и падна на пода на две отделни парчета — клавиатурата вързана с тънки жички към основното тяло. Дори не можеше да счупи един телефон както трябва.

Ейлийн се отпусна тежко, столът се плъзна на колелцата си назад и се блъсна в стената.

Втората бутилка вино бе на масата пред нея. Кой знае как, бе успяла да изпие две трети, преди да я остави и да си легне. Празната чаша беше покрита с отпечатащи, останали от снощи. Мисълта да допие остатъка ѝ се стори изключително примамлива. Само че вече не бе прекалено късно за пиене, а прекалено рано. А два часа сън съвсем не бяха достатъчни, за да заличат тежките мисли. Доказателството лежеше на парчета на пода. За Ейлийн бе напълно нетипично да се остави на подобен прилив на разочарование и безсилие. Алкохолът бе събудил чувствата ѝ и я бе подтикнал към безразсъдство.

Защо ми причини това, Джон?

Нима искаше прекалено много от него? Нали двамата трябваше да са партньори — нали на това бе посветила живота си през последните години. Целият ѝ свят бе рухнал при нервния срив на съпруга ѝ. Тогава тя усети страх, какъвто не бе изпитвала никога досега. Мисълта, че може да се случи отново, че той би рискувал да я подложи отново на...

Нима искаше прекалено много?

Дори не ѝ бе позвънил. Тя поиска нещо толкова дребно и незначително на фона на всичко, което бе сторила за него, а той не направи даже и толкова.

Мислите на Ейлийн приличаха на кола, която се лута в мъглата. Единственото, което можеше да направи, бе да остави чувствата да я водят. Беше нещастна, разгневена, но най-вече наранена. Много наранена.

Това ѝ бе причинил собственият ѝ съпруг. След всичката ѝ любов, подкрепа и болка, след като поиска толкова малко в замяна, той просто... беше я отблъснал заради нещо по-важно за него, което можеше да съсипе и двамата. Бе я излъгал, отритнал, не ѝ даде нищичко. Изобщо не го интересуваше как се чувства тя.

Изобщо не се интересува от теб.

Ейлийн усети как лицето ѝ се изопва. Осъзна, че е седнала на стола му, втренчила се е в прозореца, с изражение на горчива омраза.

След телефонното обаждане на Хънтър тя остана неподвижна и объркана. После набра мобилния на Джон. Телефонът не спираше да звъни и неочаквано прекъсна. Ейлийн погледна слушалката, неспособна да повярва, сетне опита отново. Връзка нямаше. Той си беше изключил апарата.

Той знаеше.

След това в продължение на няколко минути обикаляше от стая в стая, за да запали всички лампи.

Според мен имаш право да знаеш, ѝ бе казал Хънтър, над какво работи съпруга ти.

Ейлийн щракваше ключа и светлината обливаше стаята, а тя тръгваше към следващата. Посягаше рязко към поредния ключ, в поредната стая, сякаш се бе случило нещо извънредно и трябваше да вдигне всички обитатели на къщата.

Погнал е мъжа, който уби Андрю Дайсън.

Положи огромно усилие, за да не издаде учудването си и да реагира с пълно безразличие. Така ли?

Докато обикаляше дома си и го събуждаше, паниката се опитваше да я завладее и същевременно я тласкаше напред.

Допусал е огромната грешка да премълчи какво става не само пред теб. Отстранен е от случая.

Сигурна съм, че сте особено доволен от това развитие на нещата, детектив Хънтър.

Ейлийн усети как гърлото ѝ се стяга и не ѝ достига въздух. Сякаш сърцето ѝ се бе превърнало в свит юмрук, който се изтласкваше някъде нагоре. Не можеше да направи абсолютно нищо, за да му попречи да изскочи навън. Единственият ѝ шанс бе да отложи неизбежното.

Скоро ще се прибере при теб. Там му е мястото.

Докато запали всички лампи в къщата, страхът се бе загнездил в гърлото ѝ. Накрая застана в светлата студена кухня, без да знае какво да направи. Беше я излъгал. Как можа! Стоеше в кухнята и си припомняше последните думи, които каза на Хънтър, преди да затвори.

Затова ли ме събудихте, за да ми кажете това? Да не би да си въобразявате, че не знаех? Подценявате Джон, както подценявате и мен. Направете ни една услуга, престанете да си губите времето.

Беше ли успяла да зареди гласа си с достатъчно злоба и презрение? Едва ли. Сигурна бе, че Хънтър е доловил колко разстроена и бясна е. Поне се надяваше да не е влошила нещата. Той бе нищо за нея — един от хората, които не умееха да се издигнат и единственият им шанс бе да повалят другите, за да си доставят дребно удоволствие. Тези нещастници знаеха отлично, че са жалки. Нека Хънтър се радва на постигнатото. За съжаление всичко това се трупаше на гърба на Джон. По време на разговора Ейлийн беше защитила напълно инстинктивно съпруга си, но знаеше, че случилото се засяга колкото него, толкова и нея. Вече не я интересуваше как се чувства той.

Той те отрязва.

След това нахлу паниката. Не я повали, тя не падна, въпреки това усети, че едва успява да се владее. Поемаше си бавно дъх, на дълбоки глътки и опитваше да се успокои. Остана така дълго и нарочно не мислеше за нищо. Най-сетне осъзна, че пръстите ѝ са се впили в ръцете и трябва да предприеме нещо.

Затова пое към горния етаж, стъпало по стъпало, сякаш изкачваше стръмна планина. През всичкото време си повтаряше: *Станала е грешка. Той не е искал да си изключи телефона. Не го е направил нарочно.*

Не би постъпил така с мен.

Върна се в кабинета и вдигна телефона.

Само че той бе счупен.

Ейлийн се приближи до компютъра и погледна стената зад него, където Джон бе закачил своите неща.

Там бяха окачени петдесет, може би дори шейсет изрезки от вестници, които се съчетаваха в колаж от цветове, форми и размери. Имаше разпечатки на стари файлове, несъмнено онези, в които бе единствената подробност, довела до разрешаване на случаите. Имаше и снимки, статии. Сертификатите му, сложени в рамки. Снимки на екипа.

Всичко заедно говореше за състоянието на ума му. Джон ги използваше, за да фокусира идеите си и да черпи вдъхновение от тях, но Ейлийн разбираше накъде са насочени мислите му. Пред нея бяха интересите му, всичко онова, което го занимаваше.

Къде бе нейното място? Къде попадеше съпругата му?

Отговорът бе, че място за нея нямаше, поне не и на тази стена. Джон държеше тези две страни от живота си отделени, сигурно за да не се изгуби Ейлийн сред проблемите, свързани с работата. На бюрото до компютъра стояха две снимки. Първата беше копие на фотографията, изложена на долния етаж — от сватбата им. На втората снимка, направена съвсем скоро, бе само Ейлийн. *Тогава те обичах, сякаш говореше лицето ѝ. Колко време е минало, а аз все още те обичам.*

Тя мигна, за да пропъди сълзите — не, недей, — и погледна стената.

Най-новите попадения бяха поставени от дясната страна на стената. Забеляза малка снимка на Андрю Дайсън, колегата, когото съпругът ѝ бе загубил и чието убийство се бе превърнало в повратна точка в живота му. Той беше закачил и словото, което имаше намерение да прочете на погребалната служба, прекъснато от настъпилата криза.

*Заспивам убеден
Че дрямката ми ще бъде необезпокоявана;
И макар да съм сляп и глух за целия свят,
Няма да бъда забравен,
Ще продължа живота в мислите и делата
На онези, що обичам.*

Епитафия от Самюел Бътлър

Ейлийн я прочете отново и се съсредоточи над последните три реда.

Няма да бъда забравен, ще продължа живота в мислите и делата на онези, що обичам.

Джон бе приел присърце тези думи. Бе усетила болката, загнездила се в душата му след случилото се. А работата му беше особено важна за него; така и не бе успял да прикрие напрежението и разочарованието, че стои бездеен вкъщи. Наблюдаваше го през цялото му възстановяване, бе забелязала апатията, с която обикаля къщата. Дори в началото, когато все още имаше сили да се преструва пред себе си, че той няма повече да се върне на работа, Ейлийн знаеше, че съпругът ѝ се чувства като зад решетки. Между същността на Джон и неспособността му да работи се бе спуснала непоклатима бариера. За нея беше допринесъл отвратителният човек, причинил това на Андрю.

През последните две години решетките подчертаваха тъгата в очите на съпруга ѝ. След известно време единствено страхът на Ейлийн успяваше да ги държи на място. Тя го обичаше и се бе примирила. Беше ги премахнала и бе пуснала Джон навън, след като го накара да обещае да не се отдалечава прекалено много. А сега, след като убиецът се бе появил, той бе хукнал след него. Нима беше чак толкова сляпа, та да не разбере, че е неизбежно? Той ѝ бе съпруг; тя знаеше с какво се занимава. Много отдавна, преди години, го обичаше, защото бе отдаден на работата, трудеше се упорито, бе готов да помага на хората и да ги спасява.

Сега, след кризата, същите тези неща я ужасяваха. *Ами ако се случеше отново?*

Ейлийн се отпусна на стола и затвори очи.

Трябваше сама да се сети, че отново ще стигнат дотук. В опитите си да го задържи, тя бе опитвала да го накара да престане да бъде мъжът, когото обичаше в продължение на толкова години. Джон бе пробвал да се превърне в нов човек заради нея, но се оказа, че не успява. Тъкмо тази разлика — несъответствието между онова, което тя искаше от него, и собствените му стремежи в момента — ги

разделяше. Изглеждаше непреодолимо. Ейлийн усети, че не издържа повече. Не можеше да го понесе.

Остана седнала на стола му, със затворени очи. Потриваше леко с пръст долната си устна и не знаеше какво да направи. Имаше чувството, че Джон се е превърнал в малка точица някъде на хоризонта. Беше прекалено изморена, за да продължи да гледа след него. Той не ѝ бе оставил друг избор. Отнесъл бе живота ѝ със себе си, без да я попита дали е съгласна, или не.

Добре, Джон, помисли си тя. След като искаш да е така...

Ейлийн постоя седнала още малко и продължи да мисли. След това стана, отиде до телефона и се зае да го сглоби.

4 декември
1 час и 30 минути до изгрева
05:50 часът

МАРК

Трийсет минути след разговора ми със Скот, разглеждах едно от произведенията му, бях отново в гардеробната и слушах как водата клоkochи по тръбите. Грег работеше в апартамента и всички доказателства, които бе успял да събере, се намираха добавени към файла. Не бе направил опит да се свърже с нас. Сигурно вече беше разбрал какво се е случило в резултат от намесата му и бе научил за нещастieto в гората. Питам се какви ли мисли му се въртят в главата.

На средния лаптоп се виждаше карта. Повечето кръгчета се бяха събрали до вана, от който се осъществяваха комуникациите, но малка група от четирима се движеше. Бяха преминали четвърт от пътя на екрана.

От новите данни ме заболя. Секундите се точеха безкрайно дълги, мониторът не трепваше и кръгчетата не се местеха. След това настъпи раздвижване и те поеха в правилната посока, макар напредъкът им да бе мъчително бавен.

Междувременно се вирах в работата на Скот. На нея се виждаше лице, нарисувано в отсенки на зеленото и кафявото, превърнато в блокчета цвят. Ако човек присвиеше очи, тогава всичко си идваше на мястото, иначе се превръщаше в неразгадаем образ. Беше прекрасно направено, казах си аз, въпреки че контекстът ми се стори зловещ. Лицето сякаш надаваше писък, все едно се разпадаше и заприличваше на супа.

Тази седмица бях в отпуската, припомних си аз думите на Скот. Имах малко работа на компютъра. Фотоизкуство.

Разбрах. Художник ли си?

Не.

Картината бе добра, помислих си аз. Не разбирах защо се въздържах да признае очевидния си талант. Колкото повече гледах творбата, толкова по-осезаема ми се струваше болката. До голяма степен това бе въображението ми, но все едно чувах оглушителен вик, предизвикан от мъка и болка. *Помогнете ми.*

Картата трепна отново и кръгчетата продължиха бавния си напредък.

Поне в това отношение правехме всичко по силите си.

След като се втурнах в импровизирания офис, отворих отново прозорчето към свързочния екип и настоях за вниманието им. Притеснявах се да не попадна на Хънтър. Нямах абсолютно никаква представа какво да кажа, ако той е там. Добре че отговори Мърсър.

Все още изглеждаше изтощен, но комбинацията от адреналин и леден утринен въздух го бяха съживили малко.

— Току-що пристигам. — Той погледна отчаяно настрани от камерата. — Хънтър още не е дошъл, останалите са вътре във вана. Наистина е спрял издирването. Всички знаят, че случаят е прехвърлен на него, но досега никой не ме е потърсил за нищо.

— Ясно.

— Пийт поне е добре — продължи той. — И това е нещо.

— Знам. Господине, насочили сме издирването в погрешната посока.

Тези думи привлякоха вниманието му. Той впи очи в камерата.

— Казвай.

— Току-що разговарях със Скот. Когато е излизал от гората, е пресякъл река. Била е близо до мястото, където е бил държан.

Още щом започнах да говоря, вниманието на Мърсър се насочи някъде настрани. Сигурно гледаше картата. Аз направих същото и двамата видяхме мястото едновременно.

— Ето го.

Бе малък район северно от реката. На екрана не се виждаха подробности, но приличаше на малко сечище с няколко сгради. Кликнах два пъти, за да получа повече информация. Нямах кой знае какво, но според доклада навремето там е имало малка ферма, а сградите били използвани за животни.

Щом прочетох написаното, разбрах, че сме открили Джоуди.

— Той как е? — попита Мърсър.

— Добре, струва ми се. Ще бъде добре, ако спасим Джоуди навреме.

— Ще я спасим — увери ме Мърсър. — Пусни информацията в системата. Трябва да се задействам, преди да пристигне Хънтър.

— Някой от колегите ще тръгне ли с вас?

— Все някой ще тръгне.

Погледна ме за момент. За пръв път този ден усетих, че вниманието му е изцяло насочено към мен.

— Благодаря ти, Марк.

— Няма защо — отвърнах аз. — Пазете се.

Той не чу последните думи, защото бе затворил. Смалих прозореца и заредих записа на последния си разговор със Скот — последния за тази вечер. През следващите дни ни чакаха нови и се надявах да бъдат по-спокойни. А дотогава щяхме да сме намерили Джоуди.

Нещата не са в твои ръце, помислих си аз.

Всъщност сега бяха, но знаех, че облекчението, което изпитвах, не се дължеше изцяло на това. Разговорът със Скот приличаше по-скоро на моя изповед. Разкрих лъжа, която притискаше душата ми от прекалено отдавна, а след като се освободих от нея, ми олекна. Част от мен все още бе разкъсвана от болка, но поне сега я нямаше познатата тежест, която усилваше страданието ми. Вече знаех, че мога да си поема въздух по-спокойно.

Опитах се да си представя Лиз и не успях — лицето ѝ бе потънало в сянка. Най-сетне се осмелих да изпитам надежда и да си представя как тя ми се усмихва.

На всеки няколко секунди екранът трепваше и кръговете се преместваха напред на частица от сантиметъра.

Все още не бяха дори на половината път. Имах нужда да се занимавам с нещо, за да се разсея. Включих имейлите между Скот и Джоуди, които Грег бе намерил в нейния компютър.

Усещах се много свързан със Скот и ми се струваше тъжно, дори неудобно да чета подробности от живота на Джоуди. Интимните ѝ мисли и съобщения не бяха нищо повече от доказателствен материал, който бе особено важен за нас. Имейлите показваха връзката между Джоуди и Кевин Симпсън и разкриваха неизречените проблеми между нея и Скот. Именно те бяха разковничето на случая.

Жертвата бе тяхната връзка.

Кликнах върху имейлите и прегледах съдържанието им още веднъж.

Първият бе от Кевин. Звучеше предпазливо, приятелски.

Как си? — пишеше той. — Странно ми е, че изчезна така от живота ми. Разбирам какво става, но все пак ми се струва странно. Ако не искаш да отговориш, няма да се обидя.

Може и да бе глупаво, но съдържанието ми допадна. Имейлът бе изпратен преди месец и бе формулиран като за човек, с когото някой е изгубил контакт много отдавна. Нямаше значение дали връзката им е била къса или дълга, но въздъхнах облекчено заради Скот, защото разбрах, че тя не му е изневерявала през последните две години.

Погледнах датите и се оказа, че Джоуди е събрала кураж да отговори седмица по-късно. Представих си как преценява дали да напише нещо, или да остави нещата такива, каквито са.

Добре съм — отговаряше най-сетне тя. — Справям се. Всичко си е същото, няма нищо интересно. Ненавиждам работата си. Как върви „нашата“ работа? Чау-бау.

ККЛ бе фирмата, която бяха започнали заедно, същата, която Джоуди бе зарязала, за да спаси връзката си със Скот. Следващите няколко имейла бяха посветени на ККЛ и всичко случило се, докато тя и Кевин не бяха поддържали отношения. Бизнесът вървял добре, обясняваше Симпсън.

Вече имам шестнайсет служители. Можеш ли да повярваш? Аз съм мениджър! А помниш ли, че не можех дори със себе си да се оправя?

Джоуди отговаряше любезно, макар сигурно да я е заболяло, когато е разбрала, че той постига успехи и без нея. Може би просто се е опитвала да си даде кураж.

Гордея се с теб — пишеше тя. — Въпреки че ако бях с теб, щеше да постигнеш още повече успехи...

Никога не съм искал да си тръгваш — отговаряше той. — Молих те да не го правиш, помниш ли? Всъщност, по-точно казано, „умолявах“ те, но това е вече минало.

С всеки следващ имейл предпазливостта ѝ намаляваше и след време двамата се чувстваха много по-свободно. Джоуди ми се стори облекчена, че има с кого да обсъжда това или онова, имейлите станаха по-дълги и зачестиха. Съжалението, че е напуснала ККЛ, което

отначало само се подразбираше, се превърна в тема, за която не можеше да спре да говори. Отначало му казваше, че се справя, но по-късно сама разобличаваше лъжата си.

Ненавиждам работата си. Единственото ми задължение е по цял ден да пиша цифри, а за това удоволствие ми плащат смешни пари. Но пък нямам намерение да си търся друга работа. Всичко ми се струва сиво и безсмислено. Много скоро ще навърша трийсет, а нямам нищо зад гърба си.

Тази забележка — нямам нищо зад гърба си — беше най-важната и обобщаваше всичко друго. Джоуди говореше така, сякаш се бе отказала от почти всичко, което е имало значение в живота ѝ, и вече не е сигурна дали си е струвало.

Домъчня ми заради Скот, докато четях имейла. Бе неизбежно да почувствам известна съпричастност към него, но се налагаше да остана безпристрастен. В момента исках да разбера и почувствам онова, което бе изпитвала Джоуди.

Представях си какво ѝ е било. Флиртът за една нощ със Симпсън е бил ужасна грешка и навремето е била готова на всичко, за да го загърби. Преценила е, че като се отказва от работата си, не е направила голяма жертва. Но времето минава и сега, след като случката бе останала далеч в миналото, забравена и простена, Джоуди още изплащаше тежкия дан.

Когато се откажеш от нещо важно, всеки ден ти напомня за загубата. Новата работа не я е удовлетворявала, животът ѝ не е протичал както ѝ се иска. Чувствала се е така, сякаш е наказана за минало престъпление и наказанието все още не е свършило.

Как върви със Скот? — питаше Симпсън.

Питаше между другото, в самия край на имейла. Задаваше простиച്ък въпрос, който бе вмъкнал сред останалите. Само че Джоуди се бе хванала за него, сякаш всичко друго, което бе написала, е просто пълнеж, заобикаляне на главната тема. Според мен това бе преломният момент. Когато човек погледне назад, знаейки какъв е краят, всичко му се струва като намеса на съдбата.

Той е добре — отвърщаше тя. — При него всичко си е същото. Нищо не забелязва. Само че не мога да обсъждам с него тези въпроси и не знам какво да му кажа, дори да можех. Просто не разбирам какво не е наред. Може би съм пълна глупачка, но имам чувството, че съм се превърнала в едно голямо нищо.

Не говори така. Обичаш ли го?

След този въпрос следваше прекъсване. Вече си пишеха по веднъж на ден, но този път мина цяла седмица, преди Джоуди да отговори.

Мисля, че все още го обичам. Проблемът е, че не обичам нищо друго. В момента всичко ме отегчава. Животът ми е празен. Ако нещо не се промени, нещата завинаги ще продължат по този начин. Когато си представям подобно бъдеще, единственото ми желание е да си легна. В такива моменти мразя целия свят. Ставам и се оказва, че проблемът все още е надвиснал над мен.

Този имейл бе отпреди една седмица. Отговорът на Симпсън бе пристигнал същия ден.

Струва ми се, че си нещастна, Джоуди, и аз искрено съжалявам, че е така. Искаш ли да се видим някой ден? Просто като приятели. Уверявам те, че ми е минало. Можеш да наминеш, ще изпием кана кафе и ще поговорим за нещата. Понякога е от полза да те изслуша страничен човек. Обещавам да ти дам най-добрия съвет, на който съм способен. Честна дума.

Докато четях тези думи, се почувствах странно. Бях се взрял в екрана толкова напрегнато, че дори не забелязвах старата гардеробна.

Намръщих се и се приведох напред. Оставах ми още два имейла, първият от Джоуди.

Добре — пишеше тя. — Струва ми се, че искам да те видя. Чувствам се гузна, защото трябва да излъжа Скот, но си мисля, че срещата ни ще ми се отрази добре. Всъщност не знам. Можеш ли утре да си вземеш почивен ден? Сигурна съм, че шестнайсетте ти подчинени ще удържат успешно форта! Ще се обадя, че съм болна, и ще намина към вас. Става ли?

Оставаше един последен имейл от Симпсън.

Става, разбира се. Ще стана рано, за да минеш по което време искаш. Ако не ми звънеш, направо ще те чакам, но не се притеснявай, ако не успееш. Кафеварката е вече почистена и готова! Дано да успея да ти помогна. Пази се. Кевин.

Проверих дали не са пристигнали нови имейли, но това бе всичко. Повече нямаше.

Останах намръщен.

По време на разследването бяха направени много предположения и едно от тях беше, че Джоуди и Кевин са имали връзка. Доказателства нямаше; бяхме решили, че двамата са любовници на базата на казаното от убиеца на аудиозаписа и защото Джоуди бе прекарала предишния ден в дома на Симпсън.

Имейлите не потвърждаваха подобна връзка. Последният, изваден от контекста, можеше да накара всеки да си помисли, че нещо става. Предположих, че убиецът е показал тъкмо него на Скот, но останалите имейли бяха съвсем безобидни. Възможно бе и срещата им да е била също толкова невинна. Може Джоуди да е отишла до дома на Кевин, за да поговори с него за проблемите си.

Усетих как гърдите ми се стягат от нерви. Тук имаше нещо важно, но така и не успях да разбера точно какво. Върнах се отново на имейлите.

Искаш ли да се видим някой ден? — бе написал Кевин. — Просто като приятели. Уверявам те, че ми е минало.

Преди това имаше нещо друго.

Никога не съм искал да си тръгваш... По-точно казано, „умолявах“ те, но това е вече минало.

Не съм, реших аз. Защо я е умолявал да не напуска?

Отговорът дойде секунда по-късно от запис с гласа на убиеца.

Въобразяваш си, че я обичаш, нали?

Разбрах, че случилото се преди две години за Джоуди е било просто грешка, допусната на пияна глава. Ала за Кевин Симпсън е означавало много повече. Били са приятели в университета, след това са станали колеги, а това не му е стигало. Случилото се между тях е било точно каквото той е искал.

Замислих се над тази възможност и се учудих, че пасва безпогрешно в цялостната картина. Не че бях сигурен каква е картината, но седях неподвижен и притихнал и оставих мислите си да блуждаят.

След малко се наведох напред и отворих снимката на паяжината от дома на Симпсън. Ако Мърсър беше прав, точно по този начин убиецът е възприемал връзката между Кевин и Джоуди; тя е била набелязаната „жертва“. Ако се окажех прав, значи не е имало връзка, не и еднакво желана от двамата. Това не бе единствената разлика в сравнение с другите престъпления. Играта си имаше правила. Джоуди нямаше да страда, за да спаси Кевин Симпсън. Тя дори не бе сигурна какъв избор да направи.

Предполагах, че 50/50 убиецът използваше мъчения, за да накара човека, направил своя избор, да промени решението си. Или му причиняваше болка, или го караше да изпитва вина и мъка заради партньора. Макар че и в този случай имаше мъчения, престъпникът не бе дал на двойката възможност да промени решението си. Защо? Нима разликите в отношенията между партньорите бяха определили разликите в правилата на играта? Опитах се да премисля какво следва и какво бе намислил той.

С крайчеца на окото си забелязах, че екранът трепва — кръгчетата напредваха бавно. Вече бяха почти по средата на пътя.

Не се разсейвай.

Обмислях натрупаните впечатления и идеи — те приличаха на ято птици, излетели стреснато от гнездото. Трябваше да изчакам да се укротят и да схвана цялостната картина. Загледах отново паяжината и потрих брадичка.

Знаех, че всеки момент ще разбера какво става.

4 декември
1 час до изгрева
06:20 часът

джоуди

Внимателно.

Тя прехвърли слушалките между пръстите си. Усети, че са леко вдървени. Кожата ѝ бе ледена, което щеше да ѝ попречи дори да ги нямаше белезниците. Бе тъмно и почти не виждаше какво прави.

Поне *знаеше* какво прави.

Пулсът ѝ се ускори. Някъде в дробовете ѝ затрептя желание да се разкрещи, но тя го потисна. Не си позволи дори да се изсмее на глас.

Откакто се сети за тази възможност, Джоуди нямаше търпение да започне. Мъжът отвън щеше да се събуди всеки момент. Много ѝ се искаше да върне времето назад и да се удуши с голи ръце. Как можа да се свива и да слуша музика, да се остави така на ужаса и на самосъжалението? Възможно бе да е спал часове наред. Бе изгубила толкова много време, предавайки се на чувството за вина, на безсилието и ужаса. Нямаше никакъв смисъл да се връща към изминалите часове.

Главата на микрофона приличаше на малък овален камък. Тя го прехвърли между пръстите си.

Обикновено го нагласяваше в ухото си и той си оставаше там. Кабелите образуваха буквата Y, като едното разклонение бе малко по-късо от другото. В основата бе щифтът, който влизаше в айпода.

Вече го бе разкачила и бе оставила тялото. Коленичи пред каменните плочи в задната част на склада, стисна по-късия кабел и го прокара по най-острия камък, който успя да напипа. Преряза тънката пластмаса и стигна до жичката вътре. Протри я, докато се откъсна от главата на микрофона.

Коленичи пред вратата, стиснала цял метър кабел с парченце пластмаса накрая.

Отново надникна през пролуката. Мъжът не беше помръднал. Продължаваше да лежи, където и преди. Очевидно спеше. *Очевидно.* Не бе сигурна, защото не виждаше лицето му. Може би огънят го хипнотизираше и мислите му бяха изгубени в пламъците. Възможно бе и да я чакаше да опита да избяга.

Майната му, помисли си Джоуди. По един или друг начин щеше да разбере.

Просто действай, нареди гласът.

Той ѝ се стори много по-убеден в правотата си, отколкото преди, но сега вече и имаше право. Когато се отпусна на импровизираната каменна седалка, той я убеждаваше, че още нищо не е свършило. Повтаряше ѝ да се насочи към онова, което знаеше. Макар Джоуди да бе убедена, че не разполага с нищо, може би грешеше. Дали пък нямаше някоя незначителна подробност, за която не се бе сетила? Дали в плана му нямаше някоя пукнатина, недостатък, който да ѝ даде желаната възможност? Животът ѝ можеше да бъде спасен или изгубен заради един маловажен детайл.

Преди години бе гледала предаване за серийните убийци. Имаше един, не му помнеше името, който отвличал жертвите си и ги държал дълго. С времето те ставали покорни и апатични. Били готови да направят всичко, само и само да остане похитителят им доволен, макар че резултатът накрая бил съвсем същият. Интервюираният полицаи бе описал спокойно една от снимките, които бяха открили. Показвала жертвата — нито вързана, нито затворена, — седнала послушно, а пръстът на убиеца бил заврян в окото ѝ. Подобно нещо нямаше да ѝ се случи.

Затова Джоуди се върна назад доколкото ѝ стигаха силите и се опита да систематизира онова, което знаеше.

Незастроеното петно.

Пътуването във вана.

Преходът през гората.

Подхлъзна се и за малко да падне.

Остана заключена тук.

Скот крещеше.

В този момент спря, убедена, че има нещо, което пропуска. Върна се отново.

Беше затворена тук. Това беше. Опита се, доколкото бе възможно, да си припомни всички усещания, но ѝ хрумваха само общи впечатления. Гласът настояваше да наблюдава всичко и тя се бе постарала. Къде беше всичко, когато имаше нужда от него?

Премисли отново преживяното с надеждата да върне някой спомен.

Отговорът се появи секунда по-късно. Веднага се премести към вратата, коленичи на студения камък и опипа краищата. Дупката в дървото вече не я интересуваше, но тя продължи да опипва малко по-надолу.

Отговорът бе в онова, което не си спомняше.

Нямаше нито резе, нито верига.

А пък вратата бе затворена.

Ето. Не можа да достигне пролуката между вратата и рамката, но светлината от огъня я разкри. Тънката черна линия отвън представляваше заключалката.

Пулсът ѝ се ускори.

Джоуди остана клекнала за кратко и отново се опита да извлече нещо от спомените си. Беше се навела и бе влязла в склада непохватно. Какво друго? Постепенно извика образите на онова, което бе видяла на влизане.

Ръждясала метална примка беше прикачена към камъка. Стара черна кука висеше на вратата.

Въодушевлението ѝ полетя.

Погледна за последно през дупката, за да се увери, че мъжът не е помръднал. Той продължаваше да лежи. Дали наистина спеше? Моментът бе настъпил. Друг едва ли щеше да има.

Внимателно... много внимателно и бавно... Джоуди пъкна главата на микрофона в дупката. Вратата бе дебела, но дупката се оказа достатъчно широка, за да може да влезе показалецът ѝ и да избута главата. Когато премина, тя промуши и кабела. Вървеше бавно. Главата се закачи на грубата повърхност на дървото отвън, кабелът се усука, но продължи да преминава, докато тежестта в самия край най-сетне го изтласка напред. Главата изтрака и Джоуди се намръщи.

Продължавай.

Пъкна още кабел.

Стискаше здраво щифта, който се свързваше с айпода. Когато почти целият кабел бе навън, тя отново надникна през дупката.

Мъжа го нямаше.

Не!

Не можеше да повярва на очите си. Пред нея бяха само огънят, който пукаше и щеше да угасне всеки момент, и смачканото одеяло, на което той бе лежал. Беше закъсняла.

Успокой се. Мисли.

Добре, каза си тя. Стъпки — би трябвало да види стъпките му в снега. В нейната посока нямаше следи, което означаваше, че той не беше забелязал кабела, докато го е прокарвала през вратата. Ако бе видял, защо още не бе дошъл?

Наскоро направени стъпки се отдалечаваха наляво — обратната посока на тази, в която държеше Скот. Доколкото си спомняше, това бе пътят през гората. Натам нямаше следи. Значи, накъдето и да бе тръгнал, посоката бе навътре сред дърветата.

Ослуша се. Не чу нищо.

Събудил се е и е влязъл навътре в гората.

Джоуди бавно изтегли кабела. Главата на микрофона бе овална, закривена, също като малка кукичка. След като можеше да се загнезди в ухото ѝ, значи...

Кабелът се застопори. Тя си пое дълбоко дъх с надеждата паметта да не ѝ изневери. Дано пред вратата да не бе пусната напречна летва. Дръпна по-силно.

В първия момент не стана нищо. След това, с тихо проскърцване на стар метал, куката се откачи от леглото си. Джоуди блъсна вратата и тя леко се откряна.

Страхотно!

Измъкна се с олюляване навън. Широкото пространство пред нея я обърка, но пък беше истинско удоволствие. Сърцето ѝ бе готово да изскочи от гърдите. Беше свободна и трябваше да направи всичко по силите си, за да опази безценната си свобода.

Сечицето бе по-малко, отколкото мислеше, имаше не повече от петнайсет метра до дърветата в далечния край. Огънят също се оказа близо. Топлината на угасващите пламъци я затопли веднага.

От дясната страна имаше още една каменна сграда. От лявата страна бяха стъпките, които водеха към гората. По-навътре, сред дърветата, се виждаше единствено тъмнина. В гората цареше тишина и спокойствие — не се чуваха почти никакви звуци. Усецаше се лек утринен полъх, който раздухваше пламъците и вледеняваше кожата ѝ.

Огънят пропука.

Бягай.

Не можеше да хукне просто така. Може би Скот бе все още жив в другия склад, а дори да не беше, тя нямаше да го остави тук. Обичаше

го, освен това той заслужаваше по-добра участ. Ако имаше как — вече можеше, — щеше да го потърси.

Джоуди се приближи до огъня. Почти всички дърва бяха изгорели, но цепениците в средата продължаваха да подхранват пламъците. Клекна и разрови пепелта по края. Грабна парче дърво, но го захвърли, след това посегна към ново.

Това щеше да стане. Бе широко почти колкото китката ѝ, дълго около половин метър. Бе яко и заострено. Единият край бе почернял, а на места искреше в червено.

Течност за запалки, реши тя.

Видя и кутията — беше дръпната настрани от пламъците до една от каменните колони. Тя се приближи, наведе се и я взе.

Бе наполовина празна.

В същия момент Джоуди го видя. Застина на място.

Мъжът с дяволската маска бе застанал сред дърветата отляво, на не повече от десет метра. Стискаше нож и я наблюдаваше. Дори маската не успяваше да скрие, че е шокиран да я види навън.

Тя бавно се изправи на крака. Стисна течността за запалки в едната ръка и тлеещото дърво в другата. Налагаше се да ги държи близо едно до друго заради белезниците.

Той не каза нищо, но направи колеблива стъпка напред към сечището. В същия момент Джоуди отстъпи крачка назад към другата каменна сграда.

Бягай.

Няма. Прекалено късно беше, за да бяга. Никога нямаше да успее да му се изплъзне.

Каквото и да станеше, след всичко, което бе направила, нямаше намерение да изостави Скот.

4 декември
50 минути до изгрева
06:30 часът

МАРК

Отворих на екрана снимката на стената в дома на Карл Фармър и преместих прозорчето, така че да застане до паяжината от къщата на Кевин Симпсън.

Стихчето веднага привлече вниманието ми.

*В тишината между дните
Губиш тъгата, наслоена от звездите.
Луната потъна и отстъпи на вълчите стъпки,
Дръзнали да се нахвърлят върху стадото.*

По-рано се питах какво е породило тези думи, какво го тласкаше да прекъсва връзките в тези парцаливи паяжини. Стиховете все още не бяха идентифицирани, затова решихме, че 50/50 убиецът ги е сътворил сам. Следователно те отразяваха състоянието на ума му. Зяпнах думите. Разположените около тях паякови нишки приличаха на трофеи.

Вълчи стъпки.

Очевидно имаше някакъв религиозен елемент в стихотворението, макар да бе доста далече от общоприетото схващане за религия. Ами дяволската маска, помислих си аз. Той не я носеше единствено за да плаши жертвите или да прикрие самоличността си; използваше я заради онова, което тя означаваше за него. Дали не се възприемаше за демон? Или може би за някаква студена, пресметлива зла сила?

Престъпникът проучваше двойките дълго. Подслушваше ги, наблюдаваше ги и внимателно градеше планове.

Това са бележките му.

Събираше стадото, един след друг.

Когато ги навестеше, не се разсейваше и не губеше време. Говореше на жертвите тихо и внимателно. Вдъхваше им кураж дори когато замахваше с ножа или ги гореше. Не влагаше никакви емоции,

не ги притискаше, докато ги измъчваше и им причиняваше болка. Нямахме никакъв сексуален елемент. Убиецът не се интересуваше от хората. Не нападаше тях, а връзката, която съществуваше между двамата. Методите му бяха просто средство, с което да постигне целта си, да извлече от тях онова, което го интересуваше.

Не откъсвах очи от екрана.

Получавах от тях онова, което го интересуваше.

Много от вариантите, над които бе работил — дори последната версия на паяжината, — бяха цели, непрекъснати. Линиите бяха завършени; нямаше нито поправки, нито петна. Само че когато приключеше с жертвите, паяжината се разпадаше. Значи 50/50 убиецът оставяше връзката да виси скъсана на стената, а не я отнасяше със себе си. Онова, което вземаше, бяха различията между двамата партньори.

Той им отнемеше любовта.

Продължих да наблюдавам екрана и оставих мислите и впечатленията да долетят сами.

За избора му имаше причина. Мъчението бе насочено към единия от двойката, за да го принуди да се откаже от другия. Въпросният партньор бе подложен както на физическо, така и на емоционално мъчение. Накрая, когато бе „милостиво“ убиван, той умираше със съзнанието, че човекът, когото е обичал, го е обрекъл. Риърдън изолираше единия и разкъсваше връзката. Съсипваше всяка частица илюзия, която двамата хранеха, и им я отнемаше.

Ето го отговора на въпроса *защо*. Риърдън наистина си въобразяваше, че е някакъв дявол. Той си внушаваше, че върши работата на Лукавия, като заличава любовта от света на малки частици; съсипва я и я поема в себе си. Колекционира я.

Нямаше никаква нужда да пускам отново аудиофайла, за да си припомням ужасяващите стонове, придружили смъртта на Кевин Симпсън, нито пък шумното съскащо дишане на убиеца. Когато чух записа за пръв път, си помислих, че той „всмуква“ душата на жертвата през стиснати зъби. Вече бях убеден, че съм по-близо, отколкото предполагам. Убиецът си въобразяваше, че е уловил любовта, която Кевин е смятал, че изпитва към Джоуди.

Представи си я сега. Представи си как спи спокойно в прегръдките на гаджето си.

Мрачното задоволство у мен се засили. Как бе възможно играта при Кевин Симпсън да е толкова едностранчива? Бе така, защото и връзката бе едностранчива. Единственият, от когото убиецът искаше нещо, беше самият Симпсън. Той бе обичал Джоуди с ясното съзнание, че тя не отвърща на чувствата му. Беше го използвала и си бе тръгнала. Цялата игра с имейлите бе започната, за да накара Симпсън да осъзнае този факт: да вгорчи любовта му до такава степен, че убиецът да успее да я отнесе със себе си. За тази цел нямаше нужда от Джоуди.

Надявам се разбираш колко си глупав. Тя не заслужаваше абсолютно нищо от онова, което правеше за нея.

Убиецът го бе накарал да разбере това, а после бе отнел чувствата му.

Изпуснах сдържания въздух, облегнах се назад на стола и потрих очи. Сигурен бях, че съм прав.

Забелязах на монитора, че малката група кръгчета са стигнали до потока. Мърсър щеше да пристигне всеки момент. Ако теорията му беше правилна, щеше много скоро да се срещне с Риърдън, с вълка, и аз усетих как потръпвам от вълнение. С шефа бяха тръгнали четирима добре обучени полицаи. Той знаеше какво прави. Вместо да се притеснявам за него, ми се прииска да побърза. Трябваше да стигне навреме и да спаси Джоуди. Трябваше да спре убиеца и да му попречи отново да съсипе нечий живот.

Риърдън е просто човек. Не е дяволът.

Налагаше се да си повтарям тези думи. Независимо как се възприемаше 50/50 убиецът, в действителност той беше Джеймс Риърдън, най-обикновен човек. А за онова, което вършеше, си имаше напълно разбираема причина. Причина и следствие. Никакви извинения, просто логични обяснения.

Не изпуснах тези мисли, докато смалих снимката на паяжината и отворих файла на Джеймс Риърдън, за да открия онова, което бе предизвикало подобни действия.

4 декември
45 минути до изгрева
06:35 часът

джоуди

Една-единствена възможност, беше си казала тя преди. Една-единствена грешка в плановете му, която трябваше да използва. Гласът я бе подготвял за този момент през цялата нощ, ала сега, когато имаше шанс, нямаше сили да действа. Стоеше и мълчеше.

Джоуди нямаше представа какво да направи. Умът ѝ бе празен.

Отстъпи към затворения склад. Мъжът с дяволската маска направи няколко крачки към нея.

— Назад — рече тя.

Стисна кутията с течност за запалки и я разклати към него. Няколко капки се посипаха по снега, но не достигнаха краката му.

— Дай ми това.

Тя погледна назад, за да е сигурна къде стъпва, направи крачка, после още една, докато най-сетне докосна вратата на склада. Беше поела риска и бе тук. Нямаше да му позволи да се доближи отново до Скот.

Мъжът стоеше с протегнатата ръка, сякаш Джоуди щеше да премисли и да разбере, че допуска грешка. След като шокът му премина, тя усети гнева му. Наистина беше ядосан. За пръв път забелязваше някаква проява на чувства у непознатия и си помисли: *Добре. Пукни от яд, нещастнико.* Ненавиждаше го. Макар и ужасена, най-силното ѝ желание в момента бе да го нарани заради стореното. Ако можеше, бе готова да го убие. Искаше ѝ се да го разкъса на парчета.

Ела да видиш какво ще ти се случи.

Заплахата от течността за запалки и тлеещото дърво бе достатъчна, за да го държи на разстояние, но тя не можеше да го накара да остане на място, ако не е срещу него.

Той обикаляше бавно и се опитваше да достигне до Джоуди откъм далечната страна на огъня. За момент пламъците го скриха — виждаше единствено дяволското лице. После мъжът се дръпна настрана и тя отново го съзря целия.

Бавни, предпазливи движения.

Той спря в края на сечището и тя разбра, че е успял да отреже пътя ѝ за бягство. Все още можеше да хукне към града, но сега похитителят бе застанал по близо. Пред нея имаше километри гора и ако побегнете, той щеше да я преследва безмилостно. Дори да бе имала шанс да успее, вече го бе пропуснала.

Без да откъсва очи от мъжа, Джоуди протегна ръка назад и дръпна вратата. Може би Скот бе все още жив и тя щеше да го измъкне. Навярно двамата щяха да успеят да надвият непознатия.

— Защо не оставиш тези неща?

Тя поклати глава.

Мъжът едва се владееше.

— Върни се в постройката.

— Майната ти.

— Ако се върнеш — продължи той през стиснати зъби, — и двамата ще се престорим, че това никога не се е случвало.

Вратата не искаше да се отвори. Извърна поглед назад за секунда — тук имаше резе — и веднага насочи вниманието си към непознатия.

Той бе използвал момента, за да пристъпи напред.

Вратата бе заключена много по-здраво от нейната. Можеше да я отвори, но трябваше да вложи внимание и усилие, а мъжът нямаше да ѝ позволи. Освен това ѝ бяха нужни и двете ръце.

— Няма да те нараня — обеща той.

Направи още една стъпка.

— Това е просто игра.

Когато изрече тези думи, нещо в Джоуди се надигна. Внимавай, предупреди я гласът, когато Скот крещеше. *Използвай го, когато имаш възможност.* Не бе забравила нито една мъчителна секунда. Все още усещаше вината и болката, безсилието и гнева. Всички чувства изригнаха.

— Майната ти! — Превисе почти надве от ярост и го заплю. Искеше да го убие. — Чух те какво му причини, скапан извратеняко!

Ръцете ѝ трепереха. Глеещата цепеница не спираше да танцува пред нея.

— Майната ми ли? — Мъжът се бе овладял. Маската се сгърчи, когато той се намръщи. — Какво знаеш, мръсна курво? Нямах никаква представа защо го правя. Изобщо не знаеш какво е да обичаш едно дете.

Отново пристъпи към нея. Джоуди размаха горящото дърво, но от топлината всичко пред погледа ѝ се размаза. Той не се страхуваше, бе обладан от гняв.

— Нямаш никаква представа какво е любовта.

Тя сипа течност за запалки върху края на цепеницата. Дървото пламна.

— Назад — предупреди тя.

— Или какво?

След тези думи се втурна към нея, протегнал свободната си ръка, стиснал ножа с другата, готов да замахне. Тя загуби равновесие и отстъпи настрана. Изтегляше се обратно към огъня, пръскайки го с възпламеняващата смес. *Подпали го. Убий го.*

Той вдигна ръка, за да покрие очите си, но ненадейно замахна към нея. Ножът проряза въздуха пред лицето ѝ.

— Ела тук! Върни се, мръсна кучко!

Ненавиждаше го. Мъжът бе едър, висок и настъпваше. Не спираше да размахва кутията и да го пръска с течността, докато отстъпваше назад.

Той се хвърли към нея — огромен и силен.

Държеше ножа ниско и ѝ *крещеше* като обезумял — опитваше се да я стресне, да я уплаши, да я накара да отстъпи и да се примири със съдбата си. Това бе първият ѝ инстинкт, но Джоуди се пребори с него — *нали не си забравила крясъците на Скот* — и стисна с лявата ръка кутията с всички сили.

Газта го заля и в същия миг той се блъсна в нея и я запрати някъде назад. Тя се строполи на земята, преди да разбере какво става. Усети, че пада тежко, опита се да извика, но не ѝ беше останал дъх. Болка. Паника. Разгарялото се дърво бе между тях и тя почувства парещата топлина от едната страна на лицето си. След това мъжът се хвърли напред и цепеницата изчезна с него.

Джоуди остана да лежи неподвижна в продължение на цяла една секунда, прекалено стресната от падането, за да мръдне. После — *давай* — се насили да се превърти в обратната посока. Спечели няколко сантиметра безопасност. Само че мъжът пристъпваше през сечището към нея.

Отпред гореше.

Удряше гърдите си, за да спре лумналите жълти пламъци, но те се оказаха прекалено много. Ръкавите му се подпалиха, след тях пламна маската, накрая и косата. Той *запищя*. Тя му беше причинила това и бе доволна от постигнатото. Косата му гореше като свещ.

Джоуди скочи.

Мъжът може и да гореше, но не изпускате ножа. А тя не разполагаше с нищо.

Той се отпусна на колене и се притисна в снега. Затъркаля се ту по гръб, ту по корем. Разнесе се съскане и пращане. От тялото му започна да се вдига дим, докато гасеше пламъците.

Тичай.

Няма.

Вместо да хукне, тя прекоси сечището и ритна една от каменните колони. Не се получи нищо, затова ритна още по-силно. Мъжът се бе надигнал на колене и длани и крещеше от болка и гняв. Последен ритник и всичко рухна. Чу се проскърцване на метал; вдигна се облак пепел и прах, във въздуха се понесоха ярко оранжеви искри. Джоуди усети топлината им.

Майната ти, помисли си тя и грабна един от камъните. Беше колкото тухла и също толкова тежък.

Нападателят ѝ опита да се вдигне на крака, но така и не успя. Подпря се на лакти.

Джоуди се заклатушка към него и вдигна камъка до гърдите си. Този тип нямаше да нарани никого повече. Нито нея, нито Скот. Нямаше да води в горите други жертви, нито да ги измъчва. Щеше да си плати за всичко, което бе извършил тази вечер.

Щеше да си плати скъпо.

Вдигна камъка, задържа го над себе си...

— Чакай!

... и го стовари върху главата му. Усети как ударът разтърсва ръцете ѝ и си представи как мозъкът му става на пихтия в счупения череп. Той се просна на снега — бездиханен като празна черупка. С него бе свършено. Нямаше кръв.

Хайде отново, трябва да си сигурна.

— Стоп!

Чий беше този глас? — запита се тя. Неочаквано я стиснаха нечии ръце и я изтеглиха настрана. Тя се опита да се пребори, извърна

се рязко, за да се изтръгне, и започна да рита.

— Махай се от мен!

Само че дланите се оказаха прекалено силни; някой я стисна и я вдигна от земята. Камъкът падна в снега.

— Всичко е наред — повтаряше гласът. — Всичко е наред. Ние сме от полицията.

Джоуди продължи да рита и да мята глава ту наляво, ту надясно, докато я пренасяха през сечището. През сълзи видя мъж в черен балтон да прикляква край нападателя ѝ в снега, а след това я обърна на другата страна. Там чакаха още мъже.

Полицаи. Един от тях носеше дебело одеяло.

Успокой се.

Мъжът, който я бе сграбчил, я пусна внимателно, след това взе одеялото от другия полицаи. Тя не спря да трепери, но го остави да я загърне. После се обърна и се отпусна в ръцете му.

Той я задържа, като през всичкото време шепнеше нещо, което тя така и не чу.

Мъжът край тялото заяви:

— Той е.

Полицаят я притисна още по-силно. Ако не беше той, досега да е паднала на земята. В същото време тялото ѝ се тресеше от адреналин.

— Скот! — спомни си тя и се отдръпна от полицая.

— Всичко е наред.

Той я пусна и я погледна в очите.

— Скот е на сигурно място. В болницата е. Той ни помогна да те намерим.

Джоуди започна да се обърква. В болница. Как бе възможно да е в болница? Това нямаше никакъв смисъл. Защо го е пуснал мъжът? Тя погледна към другия склад на сечището. Едва сега забеляза, че има нещо нарисувано. Приличаше на... паяжина.

— Ама...

— Всичко е наред — отвърна отново полицаят. — Ще ви обясним по-късно. Важното е, че сте в безопасност.

Джоуди го погледна. Беше възрастен, солиден и тя си помисли, че никога досега не бе виждала толкова уморен човек. Изглеждаше на ръба на изтощението. За секунда ѝ се стори, че е бил с нея през всяка минута тази нощ. Под видимата умора изражението на лицето му бе

почти бащинско. Имаше и още нещо. Стори ѝ се облекчен, но не беше само това. Стори ѝ се *спокоен*. Отново се облегна на него. Поне за момента така беше най-лесно.

Той я прегърна нежно и прошепна:

— Открихме те.

4 декември
32 минути до изгрева
06:48 часът

МАРК

Паника.

Преди още да успея да събера идеите и мислите си в едно цяло, бях направил връзката с издирващия екип и вдигнах тревога. Единственото, което знаех със сигурност, бе, че трябва да разговарям с някого час по-скоро. В мен отново се надигна чувството, че нещо не е наред — само че този път беше стократно по-силно и тръгна в съвсем различна посока.

Зачаках.

В гардеробната бе непоносимо горещо и усетих как ме притиска клаустрофобия. Сигурно беше така още отначало, ала едва сега усетих, че не издържам. Луминесцентните светлини бръмчаха, шумовете в тръбите ме стряскаха. Замислих се за всички хора, работещи в болницата, и колко далече са от мен. В момента бях съвсем сам, дългите коридори бяха блокирани от огромни платна пращен найлон. Непрекъснато се оглеждах през рамо. Взирах се в ъглите и надничах навън.

Мина цяла минута, преди полицай Бейтс да застане пред камерата. Стори ми се изморен, но също така бе поруменял и развълнуван. Заговори, без да ми даде възможност да кажа и дума.

— Господине... откриха я.

Разбрах какво ми казва и на секундата забравих новината.

— Хънтър там ли е?

— Върна се в отдела. Никак не е доволен.

— Слушай много внимателно. Накарай хората да се размърдат. Пусни отново кордона на пътя.

Той се намръщи и реши, че не съм го разбрал.

— Ама те го хванаха. Детектив Мърсър се обади от гората. Момичето е там и са заловили похитителя. Защо да правим кордон?

— Защото аз ти нареждам. — Погледнах картата. — Направи го веднага. Хората да се разгърнат на изток и на запад, докъдето е възможно. Аз поемам пълна отговорност. Абсолютно никого да не пускат да излезе от гората. Направи го веднага и се свържи пак с мен.

— Слушам, господине.

И престани да ме наричаш „господине“. Само че той вече се бе дръпнал — сигурно стреснат от острия ми глас.

Странна работа: паниката ме разкъсваше, ала на повърхността се чувствах спокоен и действах последователно. В момента умът ми работеше безотказно.

Премисли нещата, казваше вътрешният ми глас. Дишай дълбоко.

Плувай с всички сили.

И престани да се обръщаш към проклетата врата.

Добре поне че са я намерили — и това бе нещо. Ако не друго, то Скот и Джоуди щяха да останат живи, а това беше най-важното. Може и да го бяха хванали. Нямахше нужда да се притеснявам чак толкова.

Дори да бе така, нямаше да навреди, ако направят кордона. Докато не приключеше всичко, никой не биваше да излиза от гората. *Абсолютно никой.* Истината беше, че изобщо не бях спокоен. Целият треперех. Усецах, че в гърдите ми се разширява огромна дупка. Имаше *нещо*, което ме притесняваше. Все едно губиш последователността на играта и прескачаш няколко квадратчета. Мърсър щеше да разбере.

Погледнах към вратата.

Мама му стара.

Най-добрият начин да се справя със страха бе да се изправя срещу него и да го ликвидирам. Бейтс щеше да е зает с кордона, затова отидох до вратата, поколебах се за кратко и след това излязох в коридора.

Не се мяркаше никой. Светлините трепкаха и жужаха като оси, полепнали по тавана. Целият коридор ми намигаше.

Прекаляваш. Нямахше причина да си въобразявам, че съм в опасност. А пред стаята на Скот пазеше човек от охраната.

Бейтс се бе върнал пред камерата.

— Заемат позиция.

— Добре.

Какво друго?

— Всичко тук е под контрол. — Бейтс ме наблюдаваше любопитно. — Добре ли сте, господине?

— Отлично.

Само че изобщо не бях добре.

На единия монитор бе досието на Риърдън, което отворих, за да направя някои уточнения. Четях го и търсех обяснение, когато погледът ми попадна на дребна подробност. Сама по себе си бе напълно незначителна, но аз се втрещих. Твърдеше се, че по време на последното дело Риърдън бе пхнал подслушвателно устройство в плюшеното мече на дъщеря си. Първия път, когато прочетох написаното, реших, че това е достатъчно убедително доказателство за вината му.

Само че Риърдън бе отрекъл да е слагал устройството.

Замислих се над този факт. Ако го бе направил, защо му трябваше да отрича? Имаше ли някакъв смисъл? Какво щеше да спечели? Независимо от това вината му си оставаше. Но нещо ме човъркаше. Ами ако го беше поставил някой друг?

Ако не е бил Риърдън, кой тогава го бе сложил?

Знаехме, че 50/50 убиецът използва подобни методи, когато следи набелязаните жертви, при това за доста дълги периоди. Възможно ли бе да са открили едно от неговите устройства и да са приписали вината на Риърдън?

Знаехме, че той съсипва връзки. Досега бе набелязвал двойки, но това не означаваше, че не е разширил кръга.

Никой не разбира колко много един баща обича детето си, бе казал Риърдън.

Отново отворих един от смалените прозорци — снимката на стената, където 50/50 убиецът водеше записките си. Рисунките си приличаха толкова много и бе логично да си помислим, че се е упражнявал. Но след това си спомних какво бе казал на Кевин Симпсън по време на записа.

Ако това ще те утеша, Джоуди и Скот са една от двойките ми.

Една от двойките ми.

В този момент екранът изпиука веднъж. Пристигаше нов доклад. Въздухът трептеше, докато протягах ръка, за да проверя пощата.

Бе експертизата от гората. Очевидно бяха проверили вана и бяха преценили, че е чист, а Саймън и екипът му вече имаха достъп. Това бе първият им доклад, а в средата на екрана бе снимката на намереното. На стената на вана беше нарисувана вече познатата паяжина. Ставаха три.

Една за Джоуди и Кевин. Втората бе за Джоуди и Скот. Дали третата не бе за Джеймс Риърдън и детето му? Обърнах се към камерата в гората.

След като съпругата на Мърсър звъня, той остави мобилния на бюрото пред мен. Грабнах го и го включих.

— Трябва да говоря с Мърсър — заявих аз. — Спешно е. Свържете ме с човек от екипа по претърсването.

4 декември
30 минути до изгрева
06:50 часът

джоуди

Скот беше жив.

И беше на топло в болницата, помисли си печално Джоуди. Докато вървеше през гората, увита в одеялото, ѝ стана по-студено, отколкото през цялата нощ. Мисълта, че е жив, сякаш я стопляше повече...

Полицаят — казваше се Джон — обясни, че могат да чакат край огъня и да повикат хеликоптер, но тя бе поклатила глава. Трябваше да се махне от това място — ако не за друго, то поне заради него. Мъжът продължаваше да лежи на земята. След всичко, което бе причинил на Скот, Джоуди бе доволна, че го е убила. Само че не можеше да го гледа повече.

Знаеше, че това е една от причините цялата да трепери. Бе преживяла шок. Освен това започваше да се затопля. През нощта студът се бе просмукал в кожата ѝ и беше притъпил усещанията ѝ. Сега нещата се променяха и ту ѝ бе студено, ту се сгръвяше. Болката и схващанията започваха да напомнят за себе си.

Поне си жива, каза си тя. Скот също е жив. Независимо от всичко двамата сте в безопасност. Престани да се тревожиш. Престани да се чувстваш виновна заради онова, което си направила. И двамата сте живи.

Имаше усещането, че сърцето ѝ няма да понесе възторга, към който тези мисли я тласкаха. Чувстваше се крехка като птиче. Пропъди всичко от главата си и се съсредоточи в стъпките. Всяка крачка в снега скърцаше така, все едно някой се отпуска в люлеещ стол. Беше успокояващо. Загърбваше едно ужасно място и се отдалечаваше от него е всяка стъпка.

Полицаят отпред насочваше фенерчето ту в една, ту в друга посока. Вече не бе необходимо, защото изгряващото слънце беше превърнало горския мрак в сива пелена. Птици пееха сред дърветата. Бе ранна утрин, новият ден настъпваше.

Джон вървеше близо зад нея, за да може да говори. Присъствието му успокояваше Джоуди. Чуваше само част от нещата, които той

казваше, но се чувстваше сигурна. Може и да бе глупаво, но ѝ се струваше, че гласът, който бе чувала през нощта — мил, тих и нежен, — бе неговият. *Ще се справиш*, бе повтарял той. *Дръж се, не се предавай. Ще те открия*. Ето че наистина я бе намерил. В прегръдката му тя усети, че я бе търсил през цялата нощ. Беше уморен, достигнал предела на силите си, но не се бе предал. Най-сетне и двамата бяха намерили спокойствие.

Зад нея пропука радиостанция. Тя подскочи.

— Мърсър.

Обърна се и разбра, че Джон говори в микрофона, който бе на ухото му. *Всичко е наред*. Тримата продължиха напред.

— Марк — чу го тя да казва. — Той е мъртъв. Джоуди е в безопасност; в момента е с мен. Тръгнаха сме вече.

Досега не слушаше внимателно, но ето че този път обърна специално внимание.

Той помълча, след това продължи:

— Не, със сигурност е нашият човек. Защо...

Ново мълчание. Не спираха да вървят. Нещо не бе наред. Щяха да я накарат да се върне на онова място, а единственото ѝ желание в този момент бе да продължи напред. Трябваше да види Скот, да му каже, че съжалява за всичко...

— Имаме трима независими свидетели. Каквото и да си измислил, просто няма...

Полицаят най-отпред се обърна и спря. Инстинктът на Джоуди да продължи бе толкова силен, че едва не го блъсна. Наложил си да спре и да не обръща внимание на надигналата се паника. *Тичай!* Само че Джон бе на крачка зад нея и бе впил поглед в земята. Слушаше внимателно.

Чу се ново пропукване, този път от полицая пред нея. Забеляза как вдигна ръка към ухото си, леко наклонил глава на една страна.

— Уестморланд — представи се той. — Слушам.

Тя се обърна към Джон. Той вдигна очи, усмихна ѝ се, но изражението му го предаде. Докато Джоуди го наблюдаваше, лицето му стана напълно безизразно.

— Господи — изпъшка той, затвори очи и се почеса по челото. — В гората имаше още една. На вратата.

Говореха за противната рисунка, разбра Джоуди. Беше подобна на онази, която зърна на стената на вана, с който ги докара дяволът.

Едва потисна желанието си да хукне.

Скот. Трябва да видя Скот.

— Господине — провикна се Уестморланд. — Важно е. От хората на мястото.

Джон докосна слушалката в ухото.

— Марк, ще ти позвъня след малко.

Тръгна бързо към полицая. Уестморланд все още слушаше, навел глава на една страна. Кимаше. Вдигна очи.

— Намерили са бележка, господине. Била е в една от каменните сгради.

— Кажете им да я прочетат.

— Би ли я прочел, моля те.

Уестморланд отново замълча и се заслуша.

— „Уважаеми детектив Мърсър“ — започна той.

4 декември
27 минути до изгрева
06:51 часът

МАРК

Седях в офиса и преглеждах файловете. Пропусках нещо. В това нямаше съмнение, защото бях сигурен, че съм прав. Убиецът бе започнал трета игра с Джеймс Риърдън. Него бе накарал да чака в гората и да държи Джоуди в плен до изгрева. Това не беше мъчение, а жертва, която бе направил срещу живота на детето си. 50/50 убиецът може и да не успееше да извлече любов от тях, но Риърдън също щеше да има полза от играта.

Онова, което Мърсър каза, също бе истина — трима свидетели, без каквато и да е връзка помежду си, бяха разпознали Риърдън. Приятелят на Аманда Тейлър, Колин Барне, бе идентифицирал Риърдън като човека, отвлякъл собственото си дете. Меган Кук го бе видяла да влиза в къщата, наета от Карл Фармър. Скот бе сигурен, че това е мъжът, дошъл да отчита водомери преди месец. Не беше възможно и тримата да лъжат. Заедно бяха изплели своя мрежа, а Риърдън се бе хванал в средата. Значи имаше нещо, което пропусках.

Отворих записа на разговора с Меган. Ако убиецът е следил Риърдън отдавна, лесно би могъл да използва негова снимка, когато е вадел разрешително за вана и е наел гнездото на Карл Фармър. Сигурно е накарал Риърдън рано сутринта да остави маската и по този начин да се разкрие.

Прегледах файла.

Ето.

Видя ли го, когато пристигна? — бях попитал аз.

Да, говорех по телефона и бях на прозореца.

Така и не ми каза с кого е разговаряла. След това я попитах колко време е прекарал Риърдън в къщата.

Малко. Аз говорих по телефона не повече от минута и го видях, когато излезе, не се застоя.

Не се е застоял. Възможно ли е да е видяла истинския убиец? Заблудил я е поради някаква причина, независимо каква. Цялата работа е била така замислена, че тя да бъде на прозореца, когато Джеймс Риърдън се появи пред къщата. Единствената съседка, видяла

50/50 убиеца, е била подведена, за да насочи и нас към грешна следа. Така той можеше да ни очаква, да ни предизвика, както вярваше Мърсър, без да има опасност да го заловим.

Оставаха свидетелските показания на Скот и Колин Барне. Първият не бе на себе си в момента, следователно не можех да му вярвам напълно, но вторият беше категоричен: Джеймс Риърдън го бе нападнал и бе отвлякъл собственото си дете. А в това нямаше смисъл, защото, ако исках теорията ми да се окаже вярна, 50/50 убиецът трябваше да е отвлякъл бебето, за да изнудва Риърдън.

Значи или Колин Барне грешеше, или лъжеше.

Включих файла с отвличането на Карли Риърдън. Същето ми започна да бие като полудяло.

Изявлението на Барне се зареждаше. Докато чаках, се замислих над възможно обяснение. Може той да не е видял нападателя, но като е знаел как е постъпвал Риърдън досега, да е направил предположение. Доста разумно предположение, но дали...

Файлт се отвори и аз престанах да мисля.

Ето го, беше на екрана. Загледах се за момент, неспособен да схвана какво привличаше очите ми като магнит.

— Нещо... просто не бе възможно. Това...

Светът се залюля.

Някъде в болницата гръмна аларма.

4 декември
25 минути до изгрева
06:52 часът

СКОТ

Вече нямаше апартамент. Нямаше го удобното канапе, на което да седне. Нямаше я и Джоуди, да полегне в съседната стая. Сънищата се бяха отказали от преструвките и спомените му вече не бяха скрити зад пъстроцветни одежди; измамата си бе отишла. Сега, докато спеше, Скот се оказа отново в каменната къща в гората, отпуснат на неудобните камъни, свит, пробождан от всевъзможни болки. Мъжът с дяволската маска бе клекнал пред него.

— Сляп си за истината.

Похитителят бе насочил светлината на фенерче към брадичката на маската и я бе осветил.

— Ти не я обичаш. Вече нямаш чувства към нея.

Това е игра, напомни си Скот. Мъжът беше дяволът, което означаваше, че лъже. Джоуди не му бе изневерила. Нито едно от нещата, които той каза, не бе истина. Не беше възможно.

Само че доказателството беше пред него, нали? Вярно бе, че Джоуди е нещастна, значи не бе толкова трудно да допусне, че отново му е изневерила. В този момент си я представи. Спря се на образа на Джоуди и Кевин. Кевин и Джоуди. Да, имаше логика.

Гласът на мъжа стана по-мил, галещ.

— Тя със сигурност не те обича.

Скот поклати глава.

Замисли се над всичко, което маскираният бе казал снощи. Картината, която Джоуди не искаше; флирта за една нощ с Кевин Симпсън; потиснатостта, която помрачаваше живота им, най-вече нейния, от толкова време. Представи си я как крачи из къщата, сякаш я бе затворил в клетка. Всеки ден ходеше на работата, която мразеше. Всяка сутрин, когато се събудеха, усещаше, че частица от нея умира. Докато живееше с него, всичките й светлини угасваха една по една.

Кога се бе усмихнала за последен път? Дори не успя да си спомни. Скот я обичаше толкова силно, че сърцето му се късаше, понеже не успяваше да й покаже колко много означава тя за него, каква

важна част от живота му запълва. Можеше да каже или направи нещо, но нямаше да е достатъчно.

Бе готов на всичко, за да оправи нещата.

— Кажи ми, че я мразиш — настоя мъжът. — Тогава играта ще свърши. Болката ще престане...

Може би сега, макар че тя никога нямаше да разбере, пак бе готов на всичко.

— Няма.

Мъжът в дяволската маска го погледна неумолимо.

— Няма ли?

Скот трепереше от студ. Кожата му бе като мъртва. А болката бе толкова силна. Вероятно тъкмо заради това бе изпаднал почти в делириум. Нямаше смисъл да мисли. Усети как духът му полита и повтори отново:

— Няма. Обичам я.

Похитителят отново се отпусна на пети и наклони леко глава. Зад маската пролича, че е победен.

— Добре тогава.

Ето че Скот бе застанал пред каменната сграда. Мъжът бе срязал въжетото, което стягаше ръцете му към бедрата, но не свали белезниците. Краката му бяха нестабилни, гърбът — превит и схванат. Маскираният свали дрехите му и го блъсна в тесния празен склад.

— Ще ти ги оставя.

Говореше за страниците, които стискаше в ръка. Постави ги върху дрехите и показа на Скот всяка поотделно.

Петстотин причини, поради които те обичам.

Скот усети как го притиска тъга, когато видя заглавието. Най-много му се искаше да бе довършил започнатото. Надяваше се тя да разбере.

Всичките двеста седемдесет и четири причини казваха: Разбирам, че не всичко е свършено, най-малкото аз, но продължавам да полагам усилия, защото отчаяно се страхувам да не те изгубя.

Разплака се.

— Може ли да я видя?

— Не.

— Моля те. Позволи ми да я видя отново.

Следваше имейлът, само че той го обърна наопаки, така че черните ръкописни букви да са отгоре. Скот прочете горния ред — *Уважаеми детектив Мърсър*, — след това мъжът затвори вратата. Чу се проскърцване на метал и той дръпна резето.

— Защо? — хлипаше Скот. — Защо правиш всичко това?

Маскираният не му отговори. Вместо това се приближи към огъня и избра разгоряло се парче дърво. После стисна отвертката и посочи към гората.

— Тръгваме натам.

Нямаше представа накъде го води мъжът; бе прекалено тъмно, не виждаше добре и непрекъснато се препъваше. Похитителят използваше горящото дърво, за да го тласка напред — забиваше го в голия му гръб и предизвикваше взривове от болка. Скот бе ужасен. Знаеше какво ще се случи; образите се явяваха в главата му без каквато и да било причина, но знаеше, че са истина. Мъжът щеше да накара Скот да легне по очи върху замръзналата земя, след това щеше да извади ножа си и да пререже гърлото му. Представяше си как крещи, как започва да гъргори, докато кръвта му попива в снега.

Какво ли е усещането, когато умираш? Тогава просто изчезваш от света.

Скот се молеше на мъжа, макар да не изричаше и дума на глас.

Вървяха около десет минути, след което похитителят му нареди да спре. Посочи с отвертката дънера на едно дърво.

— Сядай.

Скот се отпусна тежко и изпружи голите си крака. Студът ги гореше, ала бе толкова уплашен, че нищо не го интересуваше. Мъжът го завърза за дървото с две въжета. Едното опасваше тялото му, за да задържи ръцете неподвижни. Другото прокара през устата, така че езикът му се дръпна назад и трябваше да вдигне глава. Когато приключи, застана пред Скот така, че той да вижда единствено него.

— Попита ме защо.

Мъжът клекна, вдигна маската от лицето си и я остави на главата като шапка. Бе най-обикновен човек, осъзна Скот. Освен че

физиономията му бе ужасяващо безизразна, нямаше нищо друго забележително. Беше наистина съвсем обикновен човек.

— Аз съм дух в тази черупка. — Думите на непознатия звучаха като заучена фраза. — Не усещам нищо, защото умея да се отдръпвам от болката. Когато ме няма, това тяло ще падне и духът ми ще се отдели.

Наведе се на една страна, протегна ръка и остави пламъците по дървото да докоснат отвертката. Започна да я обръща ту от едната, ту от другата страна.

Моля те, недей. Моля те, не ме наранявай повече.

— Когато това тяло се изтощи, ще се върна в друга черупка, за да продължа да събирам колекцията си. А после ще се върна в следващата.

Докато похитителят държеше отвертката над пламъците, паниката на Скот заплашваше да го задуши. Ала след това остана да гледа обзет от ужас как мъжът вдига инструмента към собственото си лице. Забоде острието в окото си и го задържа там. Чу се съскане и той завъртя дръжката бавно на едната страна. Към челото му се изви дим. Когато заговори отново, гласът му прозвуча спокоен и безразличен и Скот повярва на всяка дума, която му бе казал.

— Накрая — продължи мъжът, докато се ослепяваше — ще ми позволят да отнеса колекцията си у дома, при истинския си баща.

Скот се разбуди и отвори око. Беше трудно. Клепачът му се стори неестествено тежък или може би мускулт, който го задействаше, бе изтощен.

Студено. Беше му толкова студено. Целият трепереше, тресеше се, но имаше и още нещо. Знаеше, че се случва. Отначало, докато седеше тук, студът го изгаряше. Сега имаше усещането, че принадлежи на някой друг.

Сигурно е сутрин. Небето просветляваше и някъде над него, в дърветата, птиците започваха да пеят. Всичко това му се стори далечно и недостижимо. Тялото му бе изгубило усещанията си, в него бе останал съвсем малък пламък, който гаснеше. Умираще отвън навътре.

Скот вече не бе паникьосан. Дори невъзможната болка бе притъпена, докато адреналинът пулсираше във вените му и не искаше

да се разнесе. До сърцето му почти не достигаше топлина, която да го кара да работи.

Можеше поне да затвори окото си и беше доволен, че е така, защото всичко си идваше на мястото. Усети лек полъх по кожата си, но така и не разбра дали е топъл или студен. Нямахше значение.

Унесе се. Светът не искаше да си отиде, ала той му се изплъзна и заспа. Съновиденията се върнаха, станаха по-реални, само че този път приличаха повече на истински сънища. Бяха измислици, фантазии.

В един от тях Джоуди бе застанала зад него и се опитваше да му върже връзката.

Усмихна се. Въпреки всичко продължаваше да я обича. Тя бе съвършена за него.

Джоуди каза:

— Не е нужно да ходиш. Ако не искаш, не ходи.

Сетне Скот се озова на плаж, който не бе виждал никога преди. Седеше на пясъка, наблюдаваше вълните, вслушваше се в плисъка им, когато се разбиваха в брега. Шумът бе равномерен, повтаряше се отново и отново.

В съня си погледна настрани — Джоуди бе също до него. Седеше притихнала, а вятърът рошеше косата ѝ. Беше слънчево, беше прекрасно. Студът си бе отишъл. Тя го погледна и се усмихна, след това отпусна глава на рамото му, а той стисна ръката ѝ.

Сънят започна да избледнява. Затвори очи и усети как шумът на морето се отдалечава.

Докато Скот умираше, то изрече много тихо: *Шши.*

4 декември
20 минути до изгрева
06:58 часът

МАРК

Каква грешка! Къде ми беше умът?

Докато тичах по коридора на болницата и крещях на хората да се дръпнат, не бях уплашен. Нищо че не бях въоръжен. Нищо че вече знаех от снимката на Колин Барне, че мъжът, с когото бях говорил през цялата нощ, не бе истинският Скот Банкс.

Не се страхувах. Най-голямото ми притеснение бе, че ще закъснея, а включената аларма ми подсказваше, че вече съм изпуснал момента.

Нима бърках? Като знаех колко хора е избил 50/50 убиецът, част от мен вярваше, че трябва да мисля за тях — или поне за работата си. Искаше ми се да мисля, че смело и безрезервно изпълнявам задълженията си.

Хвърлих се в асансьора. Хайде, по-бързо.

Дзън. Изскочих и хукнах навън.

— Дръпнете се!

Истината бе, че не тичах по коридорите заради работата или защото бях загрижен за миналите и бъдещите жертви. В главата ми бе последният разговор, който проведох с него — Скот или Карл Фармър, или Колин Барне. Помнех изражението на лицето му, когато му разказах за Лиз, как ми бе благодарил, когато излизах. Мислех единствено, че той е вълк, че разкъсва връзките и изсмуква любовта от този свят.

Отново чувах звука в главата си. Не говоря за шума от записа, а за тихото му дишане, когато направих признанието си. Докато ме слушаше как описвах смъртта ѝ и как я бях предал. Беше добавил и нея към колекцията си.

Той бе просто човек — бях убеден в това. Знаех и че четвъртата паяжина, която Мърсър бе открил в гората, не може да представлява Лиз и мен. Как бе възможно? Беше ги нарисувал, преди да се запознаем. Бе просто немислимо.

Независимо от това тичах с всички сили. Ако не успеех да го заловя сега, щях да изгубя винаги част от себе си.

На вратата на стаята се бе събрала тълпа — сестри, лекари, санитарни — всички до един разтревожени, обзети от паника. Едва ли се почувстваха по-добре, когато ме видяха как се втурвам към тях.

Забелязах, че човека от охраната го няма.

— *Полиция.*

Те се отдръпнаха от двете страни на вратата.

— Нямаме представа какво се е случило — започна един санитар.

— Една от сестрите го е намерила така.

Пристъпих към тях.

— Дръпнете се, ако обичате.

Тръпнех в нетърпеливо очакване от предстоящата среща, но нямаше да проявя небрежност. Заставах на разстояние от вратата и огледах внимателно тази част от стаята, която се виждаше.

Вътре, пред човек, отпуснат на пода, бе коленичила жена в униформа на сестра. Мъжът от охраната. Къде беше Барне? Леглото бе празно, завивките отметнати на една страна. Прозорецът в другия край бе отворен. Щорите, спуснати през нощта, сега бяха наполовина вдигнати. Утринният бриз внасяше студ и пластмасата тихо потракваше в стъклото.

Влязох и огледах бързо. Вътре нямаше никой друг. Нямаше къде да се скрие човек. Той бе избягал.

Положих ръка на рамото на сестрата и коленичих до нея.

— Така го заварих — обясни тя.

— Добре.

По гласа ѝ личеше, че вече е проверила за признаци на живот и човекът е мъртъв. Очевидно бе, че не знае какво да прави.

— Изчакайте отвън, ако обичате — помолих аз с тих любезен глас. — Изчакайте в коридора и не пускайте никого. Важно е.

Сестрата кимна бавно и стана. Ръцете ѝ бяха изцапани с кръв. Тя ги изтри разсеяно в униформата и се върна при вратата.

Приблжих се веднага до прозореца и се разтреперих. По перваза и стъклото се виждаше кръв, също и по кордата за щорите. Внимавах да не докосвам нищо, когато се наведох навън. Бяхме в задната част на сградата, само един етаж над земята, и бе напълно

възможно той да е скочил. Само че каменната облицовка на стените бе неравна. Вероятно бе и да е слязъл, като е застопорявал ръце и крака в пролуките между камъните.

На паркинга не се виждаше жива душа.

Върнах се при човека от охраната.

Главата му бе подута, черепът — счупен, а ръката извита под неестествен ъгъл. Проявената към него жестокост ми се стори дори шокираща от внимателно обмислените изгаряния на Кевин Симпсън. Изненадващо много усилия са необходими, за да пребиеш човек до смърт, а Барне бе действал напълно сигурен в онова, което върши. Охранителят бе ритан и тъпкан многократно. По лицето му се стичаха струйки кръв, а под главата му се бе събрала локва. Около врата, над яката на кафявата униформа, се виждаха петна. Навсякъде личаха кални отпечатъци.

Имаше и кървави боси стъпки.

Леглото. В основата бяха захвърлени свалени превръзки. Завивката бе отметната, но по чаршафите не се виждаше кръв. Само вдлъбнатината издаваше къде е лежал Скот. Това, разбира се, не беше Скот, а Колин Барне. Ако това бе истинското му име.

Представих си го как се провиква и охранителят отваря вратата, влиза, навежда се над леглото и се опитва да чуе прошепнатите думи. Барне го удря с всички сили по главата, след това бавно отмята завивката и става, за да довърши започнатото. Пред погледа ми се завихри сцена на насилие. Убиецът нанася бързи точни удари, отхвърчат пръски кръв. Чух тъпия удар, когато босата пета на убиеца се стоварва върху окото на падналия мъж.

След като мъжът е бил вече мъртъв, Барне се е прекачил през прозореца. Вече го нямаше. Бях го изпуснал.

Идваше ми да изрева.

Столът, на който бях седял, бе преобърнат и изритан в далечния край на стаята, но аз бях точно на мястото, където бе поставен преди. Оттам бях разговарял с убиеца, докато той ме е манипулирал.

Щорите зад мен продължаваха да потракват.

Идваше ми да се срина на пода — толкова време прекарах тук, докато разговарях със Скот. Разказах му за Лиз. А през всичкото време е бил той. Сигурно е предпочитал да е другаде, на място, откъдето да наблюдава внимателно всяка наша стъпка.

Стените бяха каменни.

Искал е да бъде някъде, откъдето да ни насочва да виждаме онова, което той иска. Да ни накара да тръгнем в определената от него посока.

Преминахме някаква река, след това пресякохме една пътека.

През цялото време сме разполагали с достатъчно информация, за да го заловим, стига да бяхме разбрали правилно казаното. Целия ден снимката му е била във файла. Докато е бил тук, криейки се зад травмата си, ни е подавал достатъчно информация, за да успеем да открием Джоуди преди изгрева. В случай че не свържем нещата навреме и не разберем истината.

Защо?

Въпросът отново започна да ме измъчва. Самият Барне ми го бе задал одеде. Сигурно е бил любопитен дали го разбирам, или не. Защо го бе направил? Беше използвал Риърдън, за да ни отклони, но нищо не можеше да успокои болния му мозък. Бе убил Кевин Симпсън, а пък нямаше да бъде с Джоуди по изгрев, за да вземе каквото и да е от нея. Нещо не се връзваше. Бе рискувал да го хванат и ни бе помогнал да я открием. Не виждах никаква причина. Защо ни предизвикваше?

И къде бе истинският Скот Банкс?

Тръгвай.

Излязох отново в коридора.

— Ще се обадя за подкрепление. Докато не пристигнат колегите, никой да не влиза в стаята. Разбрахте ли ме?

Сестрата кимна отново. Аз тръгнах.

Мислех за четвъртата паяжина. Не бе възможно да представлява мен. Колин Барне не бе екстрасенс. Паяжината, оставена на местопрестъплението в гората, представляваше четвъртата съсипана връзка. Тя щеше да бъде най-високата награда за него. За нея бе отделил най-много време за проучване. Нея щеше да съсипе. Все някой трябваше да знае, че хората от тази двойка са предадени. Тогава могат да бъдат убити, а отровената им любов отнета. Трябваше да бъде направен избор...

Изобщо не е предизвиквал нас.

— По дяволите.

Усетих вибриране в джоба си — телефонът на Мърсър звънеше. На дисплея се изписа номерът на екипа в гората.

През всичкото време е предизвиквал Мърсър.
Затичах по коридора и отговорих.

4 декември
10 минути до изгрева
07:10 часът

50/50 УБИЕЦЪТ

Подготовка.

Дяволът знаеше и адреса, и пътя наизуст. Два дни по-рано бе минавал по него многократно, за да запомни добре улиците и да прецени точно времето. След като уточни и запамети всичко, той откара автомобила в болницата и го остави на паркинга за дълъг престой зад сградата. Колата бе стара, нерегистриран хечбек, платен в брой. Заклучи и се увери, че никой не го гледа, остави дрехите и всичко, от което щеше да има нужда. Лепна с тиксо ключовете под автомобила, за да са му подръка, когато потрябват.

Първата му спирка бе на три минути.

Бе едно от няколкото жилища под наем, които държеше. Гарсоньерата бе малка, евтина, на приземния етаж на сграда близо до болницата. Оказа се чудесна за целта му не само заради местоположението. Повечето от останалите апартаменти не бяха заети, а в другите непрекъснато плачеха бебета.

Дяволът паркира колата и мина по пътеката към входната врата. Цареше тишина. Да не би бебето да бе умряло? Надяваше се да е все още живо. Бе заровил ключовете в саксия до стълбите и сега бързо ги извади. Вратата се разтнесе и първите лъчи на слънцето нахлуха вътре.

Бебето бе в кошарката, купена специално за случая. Лежеше по гръб. Спеше.

Дяволът го взе на ръце; детето се размърда и изплака.

— Шшш. Всичко е наред. Не плачи.

Карли Риърдън замрънка, докато той я пренасяше през стаята. Едва когато излязоха на студа, ревна и започна да се мята с всички сили. Дяволът реши, че я е стреснал, въпреки че за него температурата навън беше без значение. Същността му бе такава, че горещо и студено не му въздействаха както на обикновените хора.

— Шшш. Всичко ще бъде наред.

Залюля бебето и започна да му гука, както бе чувал, че правят хората.

То обаче не пожела да спре.

Сложи я в бебешкото столче на задната седалка, след това седна зад волана и ѝ се усмихна. Дяволът умееше да се усмихва. След като и това не помогна, той направи смешна физиономия, но на Карли Риърдън не ѝ се стори забавно. Дяволът се отегчи бързо, запали колата и потегли.

По средата на пътя отвори жабката и извади маската, която бе пъхнал вътре.

Последната му цел беше на не повече от пет минути път.

Всичко започна на погребението на мъртвия детектив.

Дяволът отиде от любопитство, промъкна се тайно и застана в задната част на църквата. Още преди да пристигне, имаше чувството, че ще се случи нещо важно. Нямаше представа какво, нито дали ще бъде добро или лошо. Когато Джон Мърсър стана, за да произнесе словото си, дяволът веднага усети, че моментът е настъпил.

Наблюдаваше внимателно, отначало като хипнотизиран, след това уплашен как Мърсър рухва пред всички. За останалите хора това може и да бе криза, но дяволът веднага разбра какво става. Достатъчно бе да чуе думите на Мърсър и да забележи как очите му откриват чудовищата сред публиката, за да разбере, че има сериозен опонент. Този човек усещаше злото. Всеки миг погледите им щяха да се срещнат и Джон Мърсър щеше да *разбере*.

Единствено намесата на съпругата на детектива и колегите му спасиха дявола от залавяне. Беше страшно. До този момент пътят му бе чист и свободен, никога не бе изпитвал съмнения, че на тази земя има човек, който да му попречи. А ето че сега си имаше равностоен враг.

Цял един ден обмисля задълбочено положението и откри как да продължи напред. Тогава дяволът пое с нов устрем. Първата му цел бе да разбере колкото е възможно повече за противника си.

Докато детективът се възстановяваше, Ейлийн Мърсър прекарваше много време до леглото на съпруга си в болницата и къщата им бе празна. Когато двамата се върнаха у дома, тя продължи да се грижи за него. Той не сваляше халата си по цял ден, четеше, гледаше телевизия и нямаше енергия дори да обиколи стаите.

Нито един от съпрузите не се качваше на тавана; хората рядко го правят. Ако бяха отишли там, щяха да заварят дявола, облян в бледосиня светлина. Той виждаше и чуваше всичко.

Съдбата бе изправила Джон Мърсър на пътя му, за да се справи с него, ала в началото дяволът не знаеше как. Едва когато детективът се върна на работа, противно на желанията на съпругата си, загърбвайки празните обещания, насоката на играта стана ясна. Винаги ставаше така. Все едно е намерена вкаменелост, а работата на дявола бе да почисти пясъка и да открие истинската същност на находката. Щеше ли Джон Мърсър да се откаже от предопределението си на този свят, за да изпълни обещанието си? Ако го стореше, значи дяволът бе премахнал опонента си. Ако избере работата пред любовта, тогава урожайт щеше да е богат.

Същността на играта щеше да е противопоставянето на двете — истинско изпитание. В цялата ситуация имаше нещо успокояващо. На различни етапи от живота ни — дяволът го знаеше със сигурност — ние се сблъскваме с пазители, които трябва да заобиколим. Настоящият момент бе точно такъв. За да се пребори със страха, дяволът отправяше молитви към баща си всеки ден и оставяше играта сама да се разгърне.

Междувременно, докато траеше проучването, се появиха други мишени и той си осигури нови самоличности, за да ги преследва. Когато научи за Джеймс Риърдън, дяволът се превърна в Карл Фармър, а след това в Колин Барне, който започна връзка с майката на детето на Риърдън. Скот Банкс и Джоуди Макнийс бяха следена от него двойка от три години. Кевин Симпсън поднови контакта си с Джоуди и дяволът усети, че това е знак. Всички парчета си дойдоха по местата и тогава страхът се превърна в далечен спомен. Дяволът се впусна във великолепната задача, която го очакваше.

Накрая се оказа, че и двете игри са просто ордьоври, частици от цялото. Истинската игра бе срещу Джон Мърсър. Или опонентът му щеше да напусне битката, или любовта на съпругата му щеше да бъде разкъсана и отнесена. И в единия, и в другия случай дяволът щеше да е преодолял изпитанието. Може би чак тогава щеше да си отиде вкъщи.

Каквото и да се случеше с тленното му тяло, постигнатото от дявола бе истинска красота. То щеше да остане след него като

същинска катедрала на смъртта. Храм, създаден от плът и кръв, в който да се надигне и ликува истинският му баща.

При пристигането му цялата къща светеше и той за момент се поколеба в преценката си. Винаги изчисляваше времето много точно. Нещо му подсказваше, че има друго обяснение, дори все още да не знаеше какво е. Ако Ейлийн Мърсър бе будна в очакване на съпруга си, дяволът трябваше много да внимава, макар че нищо нямаше да се промени.

Паркира и взе бебето на ръце. Малката продължаваше да реве, затова той зашепна нещо, за да я успокои, и внимателно разклати ключовете за къщата.

Тръгна по алеята към вратата и влезе за пет секунди. Коридорът на долния етаж бе тъмен, но вратите към него бяха отворени, а в стаите светеше.

Остана на място и се послуша. В къщата бе съвсем тихо, като се изключи плачът на бебето, което опитваше да се оттласне от гърдите му. Усещаше ударите на сърцето си под детските ръце — бавни и равномерни.

— Шшш.

На горния етаж зазвъня телефон. Сигурно бяха от полицията.

Дяволът се отправи към стълбите и се заизкачва.

4 декември
Изгрев
07:20 часът

МАРК

Слънцето вече изгряваше. Небето бе тъмносиньо и просветляваше, докато жълтото кълбо, обвито в мъгла, се издигаше от изток. Все още се виждаха няколко звезди, които образуваха разкъсани съзвездия. Докато карах, забелязах, че над мен е надвиснал огромен парцалив облак. Осветен от бавно изкачващото се слънце, той приличаше на ален отпечатък от пръст, притиснат към небосвода.

Седем и двацет.

Дръпнете се от пътя.

Имах смътна представа къде отивам, но разчитах напълно на джипис системата на вана. Тя ме насочваше. Бях включил и светлините, и сирената и натисках газта доколкото позволяваше пътят. Автомобилите пред мен се изтегляха към тротоара, но дори по това време на деня движението бе натоварено. Непрекъснато ми се налагаше да преминавам в насрещната лента. Шарех от платно в платно, полузаслепен от прииждащия трафик.

Хайде, мръднете се.

Улиците бяха почистени от снега, но заледени и посипани с пясък. От полицейската радиостанция се разнасяше пукане и откъслечни фрази, на някои от които отговарях, без да свалям очи от пътя. Докладваха ми, че в болницата са пристигнали полицаи и местопрестъплението е отцепено. Никой не вдигаше, когато звънях в дома на Мърсър. Бяха тръгнали въоръжени полицаи, но...

— Почти пристигнах — рекох аз.

В болницата ми бе позвънил Мърсър. Тичаше през гората. Както бе задъхан, ми даде инструкции да се обадя на съответните хора и да ги задействам. Сам се бях сетил за по-голямата част, а той ми разказа за писмото, открито в каменния склад, в който бе държан Скот. Писмото бе за него.

Играта се оказваше значително по-мащабна.

Уважаеми детектив Мърсър.

Все още чувах как сняг, съчки и камъчета проскърцват, докато той тича, как едва си поема дъх. Усещах паниката му.

Ако намерите тази бележка, значи сте направили своя избор.

Сега пътувах към дома му. Карах като дявол, който преследва друг дявол. Скоро Мърсър щеше да излезе от гората и също да поеме насам, но колкото и бързо да пристигнеше, каквото и да ми казваше диспечерът, знаех, че ще бъде пръв пред дома му.

Ейлийн...

Завих по улицата, намалих и подкарах по-внимателно. До жилището, отбелязано на джипиес екрана с червено кръгче, оставаха още три къщи. Имотът им бе просторен. Прозорците блестяха в жълто, очевидно лампите бяха пуснати. Градината отпред бе терасирана, разделена по средата от пътека към входната врата. Отстрани имаше алея за автомобили. Всичко бе побеляло от сняг и искреше в бледорозово на ранната утринна светлина. Отвън бе паркирана стара кола. Спрях зад нея, така че да я блокирам.

— Детектив Нелсън — представих се аз на диспечера. — На мястото съм. Влизам.

Студът ме удари в лицето щом слязох, но аз и без това целият треперех. Страх и адреналин. Успокоих се, както са ме учили — поемах дълбоко дъх през носа и задържах слюнката в устата си. Насам бяха поели въоръжени полицаи, а междувременно трябваше да се задоволя със стандартното снаряжение във вана. В дясната ръка стиснах флакон лют спрей, а в лявата — палка със странична дръжка. Въоръжението ми се видя смешно и безполезно.

В далечината се чуха сирени. Имаше време, докато дойдат.

Колата, паркирана пред моя ван, издаваше тихи пукащи звуци в ледения въздух. Докоснах предния капак. Излъчваше топлина. Той беше тук.

Въпреки желанието да нахлуя вътре не спирах да си представям случилото се с Андрю Дайсън. Затова се усилих да огледам къщата и

да преценя обстановката, преди да предприема каквото и да било. По алеята за коли снегът не бе докосван. По пътеката също не се виждаха следи. Размазани стъпки малко отстрани водеха към входната врата.

Тогава го видях. Един от прозорците на горния етаж бе счупен. По стъклото бе полепнала размазана кръв. Гледката ме накара да действам, преди да успея да размисля.

Давай.

Минах бързо през градината и огледах навсякъде. По снега около пътеката нямаше следи, между мен и живия плет оставаше много разстояние. Не откъсвах очи от алеята пред къщата, да не би той да изскочи някъде отстрани.

Бях по средата на пътеката, когато го чух.

Плачеше бебе.

Космите по тила ми настръхнаха, заковах се на място, на около десет метра от къщата.

Карли Риърдън.

Стиснах дръжката на палката, вдигнах я съвсем леко пред мен, готов да се защитавам. Поставих дясната китка над лявата, така че лютият спрей да ми е подръка. Поемах си дълбоко въздух.

Гласът на бебето долиташе отблизо, бе вътре. Чуваше се току зад отворената входна врата, от тъмно място, което не успявах да видя добре.

— Излез!

Тъмнината леко потрепери и в отговор той се показа, така че да мога да го виждам.

Беше Барне. Притискаше Карли Риърдън до себе си. В другата си ръка стискаше нож.

Имах чувството, че сърцето ми се е качило в гърлото.

— Полиция! — изкрещях аз. — Остани на място.

Вместо да ме послуша, той излезе на верандата и стъпи на пътеката, където го виждах добре. Беше в дънки, нахлузил маската на дявол и нищо друго. Превръзките му бяха свалени и аз видях докъде се простира лудостта му: ужасните наранявания, които си бе нанесъл сам, за да ни подведе. По цялото му тяло личаха разрези и изгаряния; лилаво-черни синини. Счупените пръсти на ръката му се бяха свили около бебето. Ли бе казал, че стъпалата му също са обгорени, но той пристъпваше така, сякаш не изпитваше никаква болка.

На бледата светлина приличаше на труп, оживял незнайно как. Целият бе оплескан с кръв. Ръката, в която стискаше ножа, бе покрита. Искеше ми се отново да вдигна поглед към прозореца и усетих как ме завладява чувство на отчаяние. *Съсредоточи се!*

Направи нова стъпка към мен. Аз не помръднах.

— Остави я долу, Барне.

Дяволското лице бе отвратително — червена кожа и сплъстена черна коса — но аз си напомних, че това е просто маска, а под нея си крие човек. Може и да умееше да контролира болката, но лютият спрей щеше да го извади от строя. Щеше да затвори дробовете му дотолкова, че едва да успява да си поеме дъх, щеше да го остави без очи. Като се строполи на земята, можех да се справя с него. Господи, как само ми се искаше да използвам спрея, но той чудесно знаеше, че няма да посмея, докато държи детето.

— Остави я долу и остани на място.

Вместо да ме послуша, той вдигна ръката, в която стискаше ножа, смъкна маската от главата си я захвърли. Не можех да откъсна очи от пораженията и дори не забелязах, че тя падна в снега зад него. Истинското му лице бе много по-ужасно от маската. Лявата страна бе разкъсана, шевове изпъкваха на подпухналата кожа. Едното око липсваше. На мястото му зееше разкъсана плът, където се виждаха още шевове, прилични на гъста настръхнала четина. Беше се обезобразил до неузнаваемост. Мъжът, с когото разговарях в болницата, бе пред мен с открити рани.

Изражението му под тях издаваше едва овладяна ярост. *Ненавист.* Опитах се да му отвърна по същия начин, когато той изръмжа.

— Хвърли оръжията и се махни от пътя ми.

Сирените зазвучаха доста по-близо.

Поклатих глава.

— Знаеш много добре, че няма да стане, Колин.

— Не се казвам Колин.

Детето се опитваше да се измъкне и блъскаше гърдите му с малките си ръчички. Той вдигна ножа и го задържа близо до лицето му. Паника проряза гнева ми...

— Недей...

— Тогава се махни от пътя ми.

Поколебах се. Ситуацията бе невъзможна. Нямах да го оставя да се измъкне, просто нямах начин. В същото време си давах сметка, че не мога да се справя с него. Съдейки по изражението му, той бе готов да изпълни закана си. Чувах сирените и нямах никакво намерение да е тук, когато пристигнат. Ако бях решен да го спра, той нямах как да губи. Още една смърт не означаваше нищо за него.

Хайде. Мисли!

Това ти е работата.

— Риърдън направи каквото ти искаше — започнах аз. — Сега вече не можеш да нараниш дъщеря му. По този начин ще нарушиш правилата.

— Изгревът мина. Всички игри приключиха. Имаш три секунди.

— Не го прави, Колин.

— Две секунди.

Опря ножа в бузата на Карли.

— Една.

— Добре.

Отпуснах ръце и захвърлих спрея и палката настрана. При все това не помръднах. Всяка секунда бе от значение, докато се опитвах да измисля нещо.

— Сега се махни от пътя ми.

Не можех да направя друго, освен да отстъпя.

— Вече не искаш ли да разговаряш с мен?

— Приключихме. — Той се приближи и понечи да ме заобиколи.

— От теб получих много повече, отколкото съм се надявал.

Намекът за Лиз ме накара да свия юмруци. Преди да успея да кажа и дума...

Светлини. Обляха ни отвсякъде. Сини и червени полицейски лампи хвърляха пулсираща светлина по къщата зад него. Не помръдвах. Той надникна над рамото ми за момент, после ме погледна отново, лицето му бе разкривено от гняв. Притисна ножа под брадичката на Карли Риърдън.

— Прекалено късно е, Колин — продължих аз. — Не можеш да се измъкнеш.

— Шшш — прошепна той на Карли, без да откъсва очи от мен.

Зад мен започнаха да се отварят врати. Чуха се бързи гласове.

— Полиция!

Въоръжените колеги подпряха шумно лакти по автомобилите, готови да стрелят. Пропука радио. Последваха забързани стъпки. Нямаше нужда да се обръщам, а и не смеех. Това бяха типичните звуци на въоръжения екип, който заемаше позиция и се подготвяше. Не ги виждах, но усетих, че са насочили оръжията си към нас. Пред тях бе Барне, убиецът на ченгета.

Вдигнах едната си ръка по-високо, въпреки че трепереше, и се провикнах:

— Детектив Марк Нелсън. *Останете по местата си!*

Ако имаше начин да стрелят, се молах да не се колебаят, макар да знаех, че рискът е много голям. Той щеше да има време да използва ножа. Дори да успееш да го повалят, не исках да мисля какво може да се случи, след като открият огън. Куршумът можеше да засегне и нас с Карли.

Барне притискаше детето, сгушил глава до нейната. Наблюдавах го как ѝ говори тихо и дъхът му излиза на бели валма.

— Хайде, шшш, тихо.

— Не можеш да се измъкнеш, Колин. Защо не я оставиш?

— Шшш.

Вдигнах поглед към осветения прозорец с полепналата по стъклото кръв и нещо ме прободеше. Отново погледнах убицеца.

— Получи всичко, което искаше.

— Това е детектив Марк Нелсън.

Барне говореше тихо на хлипащото бебе, без да откъсва поглед от мен. Искаше да видя какво ще направи.

— Виждаш ли го? Би трябвало да е загрижен за теб, но на него му е все едно.

— Получи всичко, което искаше, Колин. Какво ще постигнеш с това?

Барне ме гледаше с празен поглед. Изражението му бе напълно спокойно. Беше взел решение какво да прави и сега се подготвяше. Гневът се бе стопил, изместен от нещо много по-страшно. Очакване.

— Ще те разкъсат на парчета. Не разбираш ли? — попитах аз.

— Не ме интересува. Ще отнесе урожая със себе си.

Господи!

Отново ме разтърси тръпка. Карли Риърдън се гърчеше в ръцете му, но той я държеше здраво, притиснал я със счупената си ръка.

Светлините от полицейските лампи хвърляха отблясъци по разкривеното от плач лице на малката.

— Марк би трябвало да те защити — шепнесе той, — но е решил, че може да те жертва, за да ми попречи да си тръгна.

— Барне, ти си...

— Шшш — повтори той. — Знам колко зле се чувстваш.

— Ти си...

— Но пък той, Марк, винаги така постъпва. Разбра ли сега?

Ти си напълно луд. Естествено, че беше луд. Само че за него всичко, което вършеше, бе съвсем логично. Не можеше да се измъкне, но можеше да открадне още една душа, която да отнесе със себе си. Нямах значение, че всичко бе продукт на изкривените му мисли. За него те бяха истински, затова щеше отново да действа. Не можех да направя абсолютно нищо, за да го спра. Погледнах от лицето на Карли към неговото и усетих как сърцето ми се свива, когато той затвори очи. По устните му затрептя усмивка.

— Колин...

Ала в този момент, за частица от секундата ми се стори, че виждам нещо друго. Бе най-обикновен проблясък, но той се задържа в мислите ми. *Ревът на вълните бучеше в ушите ми и аз замахвах напразно. Давех се и всичко пред погледа ми бе мътно, ала най-неочаквано зърнах брега, непостижимо далечен, докато потъвах. Знаех, че той е там, че чака на брега! Слава богу! Господи, той е добре...*

След това отново погледнах Барне. Видях как ръката му се стегна, докато се подготвяше да натисне с ножа и да пререже гърлото на Карли Риърдън. Стоях и го наблюдавах. Всичко наоколо изчезна.

Можеш да го направиш.

— Колин — обадох се аз. — Според мен, ти направи грешка.

— Шшш. — Гласът му бе толкова тих, че едва го чувах. — Идва.

— Загазил си повече, отколкото разбираш. Не ми казвай, че не си го почувствал сам.

Ръката му не помръдна. Стоях напрегнат, готов, след секунда можех да скоча. Само че той отвори очи и ме погледна.

— И аз го чувствам — обясних аз.

— Нима?

— Не и Карли.

Наложих си да погледна изранените му гърди, как се надигат и спускат, когато диша. Опитах се да се престоря, че съм като хипнотизиран. Усмихнах се, сякаш онова, което казвах, означаваше нещо. Съпричастност. Разбиране.

— Аз ти дадох нещо в болницата — продължих аз.

Той кимна:

— И ще го отнеса със себе си.

Поклатих усмихнат глава. Едва тогава го погледнах в очите.

— Ти обаче направи грешка. Взе го, като си мислеше, че тя ме е мразила, когато е умирала. Според теб е разбрала, че не я обичам достатъчно и затова не съм я спасил. Само че това не е вярно.

Той ме наблюдаваше. Изражението му се бе променило — едва доловимо, но аз забелязах разликата. Не знам как бях успял да накарам ръката си да спре да трепери, когато я протегнах към гърдите му.

— Знаеш ли какво си е мислела тя, когато е умирала, Колин? — попитах аз. — Знаеш ли какво носиш в себе си? Защото аз знам. Повтаряла си е колко много ме обича.

— Не е вярно.

Усмивката му бавно се стопи. В очите му се появи нов блясък. Да не би да забелязвах началото на паника? Може би премисляше последствията от онова, което казах? То пронизваше гърдите му като лъч светлина. Досега там цареше непрогледен мрак, но след като насочих вниманието му, този лъч започваше да се разпростира. Макар да не ми вярваше напълно, знаех, че не може да пренебрегне думите ми.

Кимнах.

— Тя ме видя на плажа и се зарадва, че съм жив. Не искаше да се върна за нея.

— Не.

Беше усетил истината. Пролича по изражението му. Започваше да изпитва болка и тя се разпростираше също като отрова.

Ръката му не се ли отпусна леко? Поне така ми се стори. Ножът се отдръпна от гърлото на Карли Риърдън. Погледнах ръката му и забелязах, че трепери.

Притисни мръсника.

— Много съжалявам, Колин, но това е самата истина. Това е, което носиш в себе си. Дори не си предполагал, нали?

Целият бе пребледнял. Той бе изключително прецизен — планираше всичко много внимателно. Бе последователен. Самата мисъл, че е допуснал грешка, му идваше в повече. Всичко се проваляше.

— Това не е било жертва, а проява на любов — продължих аз. — Лиз не е искала да умра за нея.

Ръката му се отпусна още малко, докато ножът увисна. Едва съдържах желанието си да се хвърля към него. Продължих да гледам към гърдите му. Сега вече дишаше тежко и плитко и аз разбрах, че трябва да направя още малко усилие.

— Та питам се, колко ли още такива случаи си събрал?

Гърдите му замряха. Секунда по-късно, ножът падна на земята и потъна в снега. Той издаде едва доловим стон.

Отново вдигнах ръка и изкресях с всички сили:

— Не стреляйте. *Изчакайте!*

Останах загледан в Барне. Той не откъсваше очи от мен, но искриците бяха помръкнали. Изражението му бе празно, почти шизофренично, сякаш умът му бе блокирал, за да избяга от ужаса, който зрееше в него. Той имаше нужда да трови любовта, преди да я отнеме от даден човек. Мисълта, че в него е попаднало чисто чувство, му бе непоносима.

Карли Риърдън продължаваше да се бори и Барне нямаше повече сили да я удържи. Затова пристъпих внимателно напред и я поех от него.

Празната му ръка увисна във въздуха. После я вдигна към гърдите и започна да дере кожата си с почти нежни движения. От новите рани рукна кръв и се стече надолу. След това, без предупреждение, краката му поддадоха и той тупна на земята, до ножа. Сви се на кълбо, прегърнал коленете си.

Отстъпих назад. Карли започна да се бори и с мен, но аз я притиснах и я погледнах невярващо. Тя беше жива. Барне лежеше на земята. Аз бях добре, макар че едва сега усетих как тежко блъска сърцето ми. Господи, целият треперех.

Зад мен, на пътеката и в градината, се чуха стъпки.

Вдигнах поглед към прозореца на първия етаж. Счупено стъкло и петна от кръв. *Ейлийн.*

— Не...

В този момент Мърсър се втурна покрай мен.

— *Какво си й направил?*

Видях лицето му — изпълнено с отчаяние, страх и омраза, и преди да успея да реагирам, той се нахвърли върху Барне. Едрите му ръце посегнаха към главата, към гърлото на убиеца, заудряха го, а след това се впиха.

— *Какво си направил?*

Оставих Карли Риърдън на земята, сграбчих Мърсър, ала той ме отхвърли с един тласък, сякаш бях досадна муха. Обзет от мъка и гняв, детективът бе намерил силите, които му липсваха през целия ден. Изглеждаше огромен. Сякаш върлуващите в гърдите му чувства го бяха превърнали в разярена мечка.

— *Спрете го!*

Но полицаите бяха приближили, за да застанат в полукръг. Оръжията на всички бяха насочени към земята. Нито един от тях не посегна към Мърсър. Стояха безучастни и наблюдаваха.

Той не спираше да стиска Барне за врата и да го блъска. Продължаваше да вика, не, *крещеше*, а цялото му тяло се бе напрегнало, за да нарани мъжа на земята. Убиецът се бе отпуснал като парцалена кукла, подмяташе се в посоката на ударите, главата му се лашкаше ту на една, ту на друга страна.

Сграбчих Мърсър отново и със здрава хватка се опитах да го изтегля назад. Тежеше като скала. *Удар, последван от още един.* Протегнаха се нови ръце. Най-сетне полицаите ми се притекоха на помощ. Отстъпих назад, за да ги оставя да се справят с положението. Четирима мъже едва успяха да изтеглят Мърсър, който повлече Барне за момент, преди да го дръпнат надолу по пътеката.

За момент детективът продължи да крещи да го пуснат, а сетне гневът му премина в неконтролируеми ридания. Отпусна тяло под тежестта им и се свлече на колене в снега. Обърна ни гръб и покри лицето си с ръце.

Погледнах Барне. Той не помръдваше, лицето и цялата му глава бяха омазани в кръв. Снегът под него бе на алени петна.

Не знаех дали са от нападението на Мърсър или от старите рани. Отново взех на ръце Карли Риърдън. В същия момент шефът на въоръжените полицаи се наведе над Барне.

Изплю се и после кимна.

— Мърсър ти спаси живота. Копелето мръсно щеше да ти види сметката. — Погледна ме за секунда, за да сме наясно. — Също както направи с Анди.

Вдигнах очи към него.

— Тъп идиот.

Той сви рамене. Подадох му бебето, той го пое и тръгна по пътеката. Останах да гледам намръщен след него в продължение на няколко секунди, коленичих до Барне и опипах пулса му. След това усетих още нещо.

Мамка му.

На няколко метра настрани Мърсър, все още на колене, се опитваше да се надигне. Риданията му бяха заглъхнали. Погледнах го и изпаднах в паника. Дори при създадите се обстоятелства той щеше да действа.

Уважаеми детектив Мърсър. Ако намерите тази бележка, значи сте направили своя избор.

Цяла нощ му бе трябвала за този избор — дали да предпочете работата пред съпругата си. Сега, когато бе прекалено късно, той бе направил обратното. Стана ми жал за него.

Наше задължение е да го подкрепяме.

Вдигнах поглед към тихата празна къща и кръвта по прозореца. Стегнах се. Първото, което можех да направя, за да го подкрепя, бе да вляза вътре.

— Не го пускайте в къщата — провикнах се аз към полицаите.

Те ме гледаха, без да кажат и дума. Просто всички бяхме наясно, че Мърсър няма сили за каквото и да било.

Изправих се, поех си дълбоко дъх и си напомних: отричане.

Ножът лежеше до тялото на Барне.

Наведох се, без да се интересувам от никого, и го преместих поблизо.

4 декември
Десет минути след изгрева
07:30 часът

ЕЙЛИЙН

На километри от дома си, в другия край на града, Ейлийн спеше.

Сънят бе същият като онзи, преди телефонното обаждане на Хънтър да я събуди. В съня си тя обикаляше къщата и отбелязваше липсващите вещи. Дрехите ги нямаше, нито пък книгите.

Преди няколко дни, когато разговаря с Джон по този въпрос, се тревожеше, че той ще я изостави — ще си вземе нещата и тя ще остане сама. Сега вече знаеше, че сънят е бил за нея. Липсващите вещи не бяха на Джон, а нейни, още от самото начало са били нейни. През следващите дни, в зависимост от това как тръгнаха нещата, сънят можеше да се окаже истина. Засега предпочиташе да се абстрахира от всичко. След като оправи телефона, Ейлийн се обади на Дебра. Както предполагаше, сестра ѝ веднага дойде да я вземе.

Сънят я върна в кабинета на Джон и тя се намръщи. Имаше нещо различно, нещо в този сън не беше наред. Стаята бе като застинала, някой бе обърнал всичко наопаки. Документите на Джон бяха разкъсани и разхвърляни в пристъп на безумен гняв. Сега висяха във въздуха. Ейлийн стоеше по средата и оглеждаше в почуда страниците из въздуха.

Прас.

Обърна се към прозореца, видя счупеното място и кръвта. Сякаш някой бе разбил стъклото с юмрук в момент на бяс и се бе нарязал. Секунда по-късно кръвта се размаза и по перваза.

Дали не беше Джон, обзет от ярост в момента, в който бе разбрал какво е загубил. Не, не беше това.

В съня си Ейлийн пристъпи към бюрото и компютъра. Бележката си стоеше там, където я бе оставила, и тя я погледна. Потрепери, когато забеляза капки кръв и гнусна слюнка в средата на листа. Джон никога не би направил подобно нещо. Макар и насън, тя знаеше, че някой друг е отговорен, ала нямаше представа кой.

Ейлийн посегна предпазливо към бележката.

Кръвта я притесняваше, но нищо. Нали беше сън, а и тя помнеше много добре какво пишеше на листа, защото бе мислила дълго над

думите. Започна да се успокоява. Зачете това, което съпругът ѝ щеше да види след прибирането си у дома.

Добре, Джон, след като искаш да бъде така, надявам се да си щастлив.

Само че ти ме излъга и ме разочарова. Не ми звънна, както те бях помолила. Дори не ми каза истината. Не мога да ти опиша колко зле се почувствах. Най-лошото е, че все още те обичам и затова проявявам разбиране. Ако не друго, то поне това признай. Аз съм тази, която проявява разбиране. Работата е най-важна за теб, затова трябва да я вършиш. Но те моля да разбереш, че не мога да съм до теб, докато я вършиш. А може би дори и след това.

Аз съм добре. Сестра ми ще дойде да ме вземе. Моля те, не ме търси. Когато се свързва, аз ще те потърся.

Обичам те и винаги ще те обичам, Е.

Ейлийн се обърна по гръб на леглото в стаята за гости у сестра си и протегна ръка към празната половина. Най-сетне заспа спокойно, без да сънува.

ЕПИЛОГ

Службата трябваше да започне в два и аз се постарях да не пристигна по-рано от определения час. Не исках да седя в параклиса. Първо, щяха да дойдат доста хора, а не исках да заема мястото на човек, който има повече право да присъства от мен. Освен това се колебаех дали въобще да влизам. След всичко, което се случи, сигурно щях да се чувствам не на място.

Но имаше неща, които будеха любопитството ми, накрая си купих елегантен черен костюм и буквално насила излязох от апартамента. В два без пет паркирах на покрития с чакъл път от другата страна на църквата. До Коледа оставаха няколко дни, но времето бе по-меко в сравнение с онази нощ преди две седмици. Оттогава не бе валило. Днес въздухът щипеше, а небето бе ясносиньо. По пътя бе полепнал скреж.

Вървах сам, стиснал плика в ръка. Не бях сигурен дали трябва да го донеса. На тръгване го взех, но не знаех какво да правя с него. Може би в края на службата щях да си го отнеса обратно у нас.

Духаше пронизващ вятър. Навяваше скреж отляво на лицето ми и подмяташе вратовръзката ми.

На алеята за автомобили пред църквата бяха паркирани черни коли. Траурната процесия вече бе тук и ковчегът бе внесен. Групи опечалени — млади и стари — се бяха скупчили на входа, след семейството и близките приятели. Други чакаха край тревната площ и допушваха цигарите си. Всеки бе потънал в мислите си, отдаден на чувства, сякаш те щяха да ги защитят от студа.

Към централната част на църквата се влизаше през арка. От двете ѝ страни имаше параклиси. Вратата за левия, където щеше да се проведе службата, водеше към помещение, пълно с хора. В далечния край имаше видеоекран, така че онези, за които нямаше място, да следят службата.

Седнах най-отзад, съвсем сам.

— Исус ѝ рече: „Аз съм възкресението и животът, който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее; който е жив и вярва в Мене, няма да умре до века^[1]“.

Свещеникът замълча, нагласи очилата на носа си и се обърна към събралите се. Хористите от едната му страна, облечени в семпли бели роби, приличаха на стройни свещи.

— Събрали сме се днес да засвидетелстваме скръбта си от кончината на Скот Андрю Банкс.

Чувах тихия плач на хората. Скот бе открит рано след зазоряване онзи ден, завързан за дърво на осемстотин метра от сечището. Единственият път, когато го видях, като изключим размазаната картина на компютъра, бе в доклада от аутопсията. Оттам разбрах, че има същите наранявания като мъжа, с когото бях разговарял в болницата. Барне, или както бе истинското му име, си бе нанесъл абсолютно идентични рани. Знаех също така, че Скот е бил оставен да умре бавно от студ. Сигурно никога нямаше да разберем какво се бе случило между тях двамата през нощта.

На екрана се виждаха свещеникът и първите два реда. Стори ми се, че мярнах Джоуди от дясната страна отпред. Странно че двамата с нея все още не се познавахме. Видях я съвсем за кратко същата нощ в отдела. Така и не разговарях с нея, а на следващата сутрин разследването ни бе отнето. Хората на Хънтър я разпитаха няколко дни по-късно и аз прочетох записаното. Тогава започнах да си задавам въпроси. Най-много ме интересуваше онова, което не бе разказала. Напомни ми за снимката, която Скот бе носил в портфейла си. Виждаме само онова, което хората са готови да ни покажат.

— Смъртта е винаги трагична — говореше свещеникът. — Почти всички сме преживявали загубата на скъп човек и всеки от нас знае, че тази загуба е равносилна на катаклизъм. Скот, жизнен и талантлив млад човек, бе отнет от нас, преди да му е дошло времето, което прави загубата още по-трагична. След него остават майка му, Тери, баща му, Майкъл, и приятелката му, Джоуди. След малко ще запеем заедно, а след това Джоуди ще ни разкаже за Скот и ще сподели с нас някои от общите им спомени.

Погледнах плика, който стисках, и отново се поколебах дали да ѝ го дам. Компютърът на Джоуди и Скот бе задържан в отдела. Хард

дискът бе внимателно проучен, но разпечатката в плика не бе в списъка с откритите от специалистите файлове. Бе повече от ясно, че Скот го е писал. Това означаваше, че Барне го е изтрил, когато го бе отвлякъл. Беше взел принтирания текст, за да го използва, докато се опитва да обърне Скот срещу Джоуди.

Петстотин причини, поради които те обичам.

Барне бе оставил листовете заедно с бележката за Мърсър в стария склад. Няколко страници накрая или не бяха принтирани, или липсваха, защото списъкът прекъсваше на 274. Нямаше значение, и това беше нещо. Извадих копието от папката с доказателствата напълно импулсивно. Знам, че не биваше да го правя, но си помислих, че Скот сигурно е искал Джоуди да получи списъка. Проблемът бе, че след като прочетох разпечатката на разпита ѝ, вече не бях толкова сигурен.

— Макар да е възможно любимите хора да ни бъдат отнети, поне докато сме обзети от тъга, трябва да запомним едно. Те са отплавали далече от нас, поели са към хоризонта и е въпрос на време кога отново ще се видим. Един ден и ние ще поемем по техния път и ще ги видим отново. Вярваме, че е така, с вярата, дадена ни от нашия Господ Бог, Христос.

Амин.

Отпуснах се назад. В ежедневието, колкото и да ми се искаше на емоционално ниво, рядко ми се случваше да вярвам в утехата, която носи религията. Живот след смъртта, цел, която имаме, докато сме на този свят, Бог, който ни наблюдава с благи очи — според мен на хората им се искаше да има такова нещо. Онези, които ни бяха оставили, вече не съществуваха освен в сърцата и спомените ни. Нямаше никакви адски огънове, награди и разплата. Не бяхме част от божествен замисъл. В миналото открих, че погребенията ме откъсват, поне донякъде, от това интелектуално убеждение. Поне за половин час можех да изпитам утеха и да усетя спокойствие. Щях да си представям, че са ни отнети или защото им е дошло времето, или защото някой или нещо ги е взело със себе си — кражба, на която Бог е станал свидетел. В продължение на половин час можех да се залъгам, че въпросът „защо“ има напълно логичен отговор.

Днес обаче не се чувствах по този начин.

Когато се замислих над случилото се пред къщата на Мърсър, знаех, че не става въпрос за някакво послание от гроба. Напротив. Нямахте от кого да получа послание. Лиз бе погълната от морето, а където и да почиваше тялото ѝ, тя вече нямаше мисли. Нито ме мразеше, нито ме обичаше. Нея просто я нямаше.

Имаше ли значение какво е мислела за мен през онези кратки минути в морето? Никога нямаше да разбере какво ѝ е минавало през главата, а и без значение на кого вярвах, нищо нямаше да се промени. Понеже тя много ми липсваше, в настоящия момент си представих лицето ѝ, сякаш бе все още жива. Искаше ми се да чуя онова, което тя можеше да каже. Само че думите ѝ щяха да са измислени от мен. Единственият живот след смъртта бе в умовете на онези, които хората оставяха след себе си.

Този живот можеше да е съсредоточен в един незабележим миг накрая или в повторението на всички години, довели до този едничък момент. Ако избех втората възможност, нямаше съмнение какво ще видя на лицето ѝ или какво ще изрече тя.

Отсега нататък, реших аз, ще си я представям единствено усмихната.

Освен това всеки път, когато се наведе да ми прошепне нещо на ухото, тя щеше да ми казва истината.

Не можеше да направиш абсолютно нищо.

След службата Джоуди излезе от църквата и присви очи на светлината. Небето бе сиво-бяло, а светлината сякаш бликаше иззад облаците. Накъдето и да погледнеше, светът искреше. А пък беше леденостудено. Дъхът ѝ излизаше на валма и заедно със студа, който щипеше бузите ѝ, не ѝ позволяваше да забрави нощта, когато се бе случило всичко.

Стегни се.

Въпреки това тя се тресеше. На два пъти, докато говореше одеде, се наложи да спре и да отпие глътка вода. Ръката ѝ трепереше, а сега беше станало дори по-зле. Гърлото ѝ се бе стегнало, стомахът ѝ... отвътре цялата бе като парализирана. Позна усещането. Бе смесица от паника и отчаяние и се опитваше да излезе на повърхността. Тя не си позволи да заплаче; просто не биваше. В никакъв случай. Ако го

направеше, хората щяха за започнат да я утешават и тя щеше съвсем да рухне, може би завинаги.

Само че Джоуди не можеше да се разреве и тъкмо в това бе проблемът. Беше завладяна от болка, скръб и чувство на вина, които едва издържаше. Независимо от това се бе стегнала. Всяка секунда нещо в нея се разгаряше и отказваше да угасне, сякаш душата ѝ беше заспала прекалено близо до огън. Ако някой я докоснеше, ако се замислеше достатъчно задълбочено за случилото се, разпалилото се нещо щеше да се събуди и да запищи...

Защото никой тук не знае истината.

Но ако това нещо я наранеше — ако се окажеше трудно, — това бе добре. Заслужаваше го и не можеше да се дърпа и крие. Предполагаше се, че погребенията са важни събития, пречистващ етап от времето, когато човек се отдава на скръбта си. Това бе моментът, когато можеш да излееш всичко и останалите ще те подкрепят; всички се опитват да отклонят очи от трагедията и да приветстват живота. Би трябвало да е време за сбогуване, време, в което да признаем обичта си. Колкото и да ѝ се искаше да се скрие, да изчезне, неин дълг бе да застане в центъра на събитията. Дължеше го не само на Скот, но и на всички, дошли да го почетат. В много отношения Джоуди представляваше сърцето на трагедията и имаше роля, която бе длъжна да изпълни. Хората се нуждаеха от нея. Не бяха виновни, че в действителност тя нямаше право да е в центъра на болката, защото сама я бе предизвикала.

Не бива да мислиш по този начин. Глупаво е.

Не беше никак глупаво. Имаше основание за вината, която изпитваше, но не можеше да сподели и дума. Освен това нямаше право да се отпуска и да приема съчувствието и жалостта на хората.

Джоуди си пое дълбоко дъх и се насочи към група хора, застанали пред църквата. Трябваше да обикаля сред гостите; да им покаже, че е добре, и да провери те как са. Стискаше ръцете им, прегръщаше общите им приятели, роднините и колегите на Скот. *Много ви благодаря, че дойдохте.* Чуваше едни и същи думи от различни хора. *Много съжаляваме за загубата ти,* казваха те. *Кажу, ако можем да помогнем с нещо.* Бе почти непоносимо, но тя се насилваше да кима и да изпълнява ролята, която всички очакваха. Усмивваше се мило, когато някои разказваха спомени. Хората ѝ

говореха колко красиви са били думите ѝ и колко много е обичала Скот. Тя едва се удържаше да не се въртне и избяга. Нито един от тях нямаше представа как го бе предала, нито пък колко фалшиви ѝ се струваха собствените ѝ думи. Като че ли нямаше нищо искрено. *Да знаете колко ми липсва. Как ми се искаше да е тук, до мен, за да мога да му обясня.* А хората не разбираха какво се крие зад тези думи.

Напрежението се трупаше след всеки човек, с когото разговаряше. Джоуди усещаше, че ѝ става все по-трудно да се бори. Не биваше да плаче. Не трябваше да показва колко е смазана. Мисълта, че всички около нея ще решат, че е проява на скръб, щеше да влоши нещата още повече. А и тя нямаше да го понесе. Исканше да избяга час по-скоро, преди да се удави в тъгата и срама си.

Съжалявам, помисли си тя.

Малко настрани от останалите бе застанал мъж. Облегнат на едно дърво, той я наблюдаваше търпеливо. Джоуди го погледна, след това премести очи, притеснена от начина, по който я гледаше. Все едно бе разбудил тайната ѝ. Кой ли беше? Стори ѝ се познат, затова го погледна отново. Беше приблизително на нейната възраст, висок, облечен в черен костюм, стиснал плик в едната ръка. След секунда се сети — беше го виждала онази нощ в полицейското управление.

Детектив. Сърцето ѝ се сви.

Очите им се срещнаха, той ѝ се усмихна, стори ѝ се приятелски настроен. Беше Марк някой си. Сега вече се сети. Той бе разпитвал мъжа в болницата и бе същият, с когото Джон говореше по телефона. Това бе по времето, когато си мислеше, че Скот е все още жив. Еуфорията ѝ в онзи момент бе в контраст с отчаянието, което я притисна след това. А сега започваше да изпада в паника.

Налага се да поговориш с него.

Добре. Джоуди се стегна и се опита да се държи спокойно, след това се приближи към детектива. Вятърът залепи кичур коса на челото ѝ, тя вдигна ръка и го пъкна зад ухото.

— Здравейте — започна тя и примижа към светлината. — Благодаря ви, че дойдохте.

— Искан да дойда — отвърна Марк. — Не знам дали е редно... просто желяех да го направя. Държите ли се?

— Ами. Нали знаете...

Тя се поколеба; въпросът му бе директен, прекалено личен за човек, с когото не бяха близки. Същевременно питането бе съвсем прямо. Усмихна се и кимна.

— Не съвсем.

— Разбирам — кимна той. — Свалиха ни от случая, но аз прочетох разпечатката от разпита ви. Държа да ви кажа, че съжалявам за онова, което ви се е случило.

— Благодаря.

Тя забеляза начина, по който детективът подбра думите — хем ѝ изказваше съболезнования за загубата, хем за всичко станало. *Кое то ви се е случило.*

Паниката стана по-силна.

Дали той знаеше?

— Как е Джон? — попита тя.

Марк погледна настрани към алеята, замислен над думите ѝ. На този въпрос нямаше лесен отговор. Джоуди знаеше, че са се случили много неща, за които нямаше представа. Не бе виждала Мърсър след онази нощ, но полицаят, който прие показанията ѝ, намекна, че си е навлякъл неприятности. Тук ставаше нещо, но тя нямаше представа точно какво.

— Добре е — отвърна най-сетне Марк. — В момента не е на работа, а пък ни чакат разследвания. Можеше да бъде много по-зле.

— Ако го вадите, предайте му благодарности.

— Разбира се.

И двамата замълчаха за кратко, а Джоуди усети, че никак не ѝ се иска да се отдръпне. Просто ѝ се щеше да остане още малко. Мълчанието я накара да заговори.

— Ами онзи?

Марк все още гледаше към страничната алея.

— Почина.

Това вече ѝ го бяха казали по време на разпита и тя осъзна, че детективът е наясно. Сякаш ѝ бяха изтръгвали истината без нейно съгласие. Сърцето ѝ блъскаше като подивяло, но Джоуди не намираще сили да се отдалечи.

Марк заяви:

— Все още не знаем кой е бил, но и няма съществено значение. Известно ни е само какво е причинявал на хората и какъв избор ги е

карал да правят.

Тя се разтрепери отново, но се постара да говори спокойно.

— Така е.

Марк я погледна.

— Невъзможен избор — уточни той.

За момент паниката заплашваше да я задуши. Той знаеше. Джоуди се взря в него и той отвърна на погледа ѝ. Стоеше застинала. По лицето му бе изписано съчувствие, което нямаше нищо общо с онова, което ѝ поднасяха другите хора. Бе искрено и пълно с разбиране. Джоуди усети облекчение. Искаше ѝ се да потъне в този негов поглед — да се отпусне и да си почине за малко. Вместо това усети как лицето ѝ се сгърчи и тя заплака.

— Всичко е наред — рече той.

Нямаше намерение да лъже по време на разпита; проблемът бе в онова, което премълча, а това беше напълно естествено.

Когато каза на полицая, че мъжът я е заключил в склада, това бе истина. Попита я какво се е случило след това и тя отговори, че е чула писъците на Скот — също вярно. Никой не ѝ зададе въпрос какво бе станало междувременно.

Докато бе заключена в склада, гласът ѝ бе казал да не мисли за определени неща и да ги изхвърли от главата си. Джоуди бе постъпила точно така. През онази нощ единственото, което имаше значение, бе да се измъкне жива. Някои неща — чувството за вина и срамът, който изпитваше — нямаше да ѝ помогнат. Съветите на гласа бяха практични, вдъхваха ѝ кураж. *Не мисли за това.* Трябваше да се измъкне от ситуацията и да направи всичко, за да е сигурна, че и двамата ще бъдат добре. Накрая стана така, че само тя бе добре.

Затова Джоуди отблъсна всички емоции и чувства, които щяха да ѝ попречат. Умишлено се постара да не мисли за случилото се, когато мъжът с дяволската маска се върна в склада. Не искаше да си спомни и за избора, който ѝ се наложи да направи. Нито пък колко бързо гласът беше взел решението от нейно име.

Скот. Гласът ѝ бе казал да не забравя каква болка изпитва той и да я използва, когато настъпи моментът. Тя бе постъпила точно така. Сега писъците му изпълваха мислите ѝ. Гласът ѝ бе заповядал и да забрави за избора, който е направила, за да спаси собствения си живот. В момента обаче Джоуди почти не можеше да мисли за нещо друго.

Много съжалявам.

Марк постави ръка на рамото ѝ, докато тя плачеше.

— Всичко е наред — повтаряше тихо той. — Според мен това не влиза в работата на никого. Хората, свързани със случилото се, трябва да живеят с последствията. Никой няма право да ги съди.

Джоуди не откъсваше очи от земята. Все пак кимна. След малко Марк стисна леко рамото ѝ, сетне отдръпна ръка.

— Заповядайте.

Той ѝ подаваше нещо. Вдигайки поглед, Джоуди очакваше да види плика, който детективът държеше. Вместо това той ѝ подаваше визитка. Взе я. На нея бяха написани името и телефонният му номер. Намекът бе ясен.

— Благодаря — кимна тя.

— Ако ви се иска да поговорите — продължи Марк, — знаете къде да ме намерите.

— Благодаря ви.

— Всичко е наред. — Той отстъпи, готов да си тръгне. — Пази се, Джоуди.

Тя забеляза, че бе стиснал здраво плика до стомаха си. Сякаш го пазеше.

— Какво е това? — попита Джоуди.

Марк се усмихна мило.

— Нещо, което остава за друг път.

[1] Библия, Йоан, 11:25. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Стив Мосби

Заглавие: 50/50 убиец

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Унискорп

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: английска

Излязла от печат: 19.06.2015

Отговорен редактор: Теменужка Петрова

Редактор: Рослава Куманова

Коректор: Милка Белчева

ISBN: 978-954-330-370-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7897>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.